รวมเล่มอินโฟกราฟิกส์
“หลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง”
(เล่มที่ 2)

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
(กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง)

รวมเล่มอินโฟกราฟิกส์
“หลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง”
(เล่มที่ 2)

โดย สำนักงานศาลปกครอง
สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
สงวนลิขสิทธิ์

จัดทำโดย :
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
(กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง)
อาคารศาลปกครอง เลขที่ 120 หมู่ที่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ
แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
โทรศัพท์ 0 2141 1111 สายด่วน 1355
โทรสาร 0 2143 9821
https://www.admincourt.go.th

รวมเล่มอินโฟกราฟิกส์
“หลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง”
(เล่มที่ 2)

- การโยกย้ายข้าราชการต้องเป็นไปตามหลักคุณธรรม
- สิทธิรับเงินประจำตำแหน่ง กรณีถูกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่อื่นชั่วคราว
- การพิจารณาความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
- การพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน เพราะเหตุขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม
- ระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
- ความรับผิดของเทศบาล กรณีละเลยในการดูแลความปลอดภัยของการใช้ไฟฟ้า
- ระยะเวลาการลงนามในสัญญาจัดซื้อจัดจ้างของรัฐ
- ผนังอาคารกับระยะห่างเขตที่ดินด้านที่ติดกับที่ดินของผู้อื่น
- การรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ในการอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน
- การพิจารณาความผิดของสถานบันเทิงที่เปิดเกินเวลา และให้ผู้อายุต่ำกว่า 20 ปี เข้าใช้บริการ

คำนำ

สำนักงานศาลปกครอง โดยสำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง ได้จัดทำบทความทางวิชาการ (สั้น) ในรูปแบบอุทาหรณ์จากคดีปกครองซึ่งได้ศึกษาจากคำพิพากษา/คำสั่งของศาลปกครองสูงสุดที่วางหลักกฎหมายปกครอง และบรรทัดฐานหรือแนวทางการปฏิบัติราชการที่ดีตลอดจนการใช้สิทธิฟ้องคดีอย่างถูกต้อง โดยได้เรียบเรียงเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจและสามารถศึกษาทำความเข้าใจได้ง่าย เพื่อเผยแพร่เป็นการทั่วไปให้แก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐผ่านทางสื่อต่าง ๆ ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อออนไลน์ที่ให้ความอนุเคราะห์พื้นที่ สำนักงานศาลปกครองต้องขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ ซึ่งนอกจากการเผยแพร่องค์ความรู้ในรูปแบบที่กล่าวไปแล้ว ยังได้ดำเนินการคัดเลือกบทความที่น่าสนใจมาสรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดีในรูปแบบอินโฟกราฟิกส์ที่มีสีสันสวยงาม สาระสำคัญของเรื่องมีความสั้น กระชับ ชัดเจน โดยมุ่งเน้นคดีปกครองที่เป็นการวางหลักกฎหมายปกครองหรือแนวทางการปฏิบัติราชการที่ดีแก่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการและการบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งได้ดำเนินการเผยแพร่ผ่านช่องทางการประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ของสำนักงานศาลปกครอง

สำนักงานศาลปกครองเห็นว่า การเผยแพร่องค์ความรู้ในรูปแบบอินโฟกราฟิกส์ดังกล่าว จะเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการของเจ้าหน้าที่ของรัฐ รวมทั้งเป็นประโยชน์ในการปกป้องคุ้มครองสิทธิของประชาชนทั่วไปด้วย จึงเห็นสมควรนำมารวบรวมเป็นรูปเล่มในชื่อรวมเล่มอินโฟกราฟิกส์ “หลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง” (เล่มที่ 2) ซึ่งได้สรุปสาระสำคัญที่เป็นหลักปฏิบัติราชการที่ดีกำกับไว้ก่อนที่จะไปศึกษาเนื้อหาในอินโฟกราฟิกส์แต่ละเรื่องพร้อมกันนี้ ยังได้จัดทำ QR Code และลิงก์เชื่อมโยงไปยังบทความฉบับเต็ม เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตลอดจนประชาชนผู้สนใจในการศึกษาทำความเข้าใจด้วย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเอกสารวิชาการฉบับนี้ จะมีส่วนในการเสริมสร้างและพัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายปกครอง และเป็นแนวทางการปฏิบัติราชการที่ดี รวมทั้งเป็นประโยชน์ต่อแวดวงวิชาการกฎหมายและประชาชนผู้ที่สนใจโดยทั่วไป

(นายประพัฒน์ ตันสุวรรณนนท์)
เลขาธิการสำนักงานศาลปกครอง
28 มีนาคม 2567

สารบัญ

เรื่องที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
	การบริหารงานบุคคล สิทธิประโยชน์ และวินัย	
1	การโยกย้ายข้าราชการต้องเป็นไปตามหลักคุณธรรม	1
2	การขอไปปฏิบัติหน้าที่นอกพื้นที่พิเศษของ “ครู” ซึ่งได้ใช้สิทธิเลื่อนวิทยฐานะในพื้นที่พิเศษ	5
3	สิทธิรับเงินประจำตำแหน่ง กรณีถูกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่อื่นชั่วคราว	9
4	แนวทางการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการ	13
5	การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษทางวินัย	18
6	การพิจารณาความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ	23
7	การดำเนินการตามกฎหมายเกี่ยวกับของกลางที่ตรวจยึดได้	28
8	การดำเนินการทางวินัยข้าราชการตำรวจที่นำรถของกลางมาใช้	33
	การพิจารณาความผิดและการพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน	
9	การพิจารณาเรื่องร้องเรียนพฤติกรรมของผู้ใหญ่บ้าน	37
10	การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษทางวินัยผู้ใหญ่บ้าน	41
11	การพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ด้วยเหตุไม่ผ่านการประเมิน	45
12	การพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน เพราะเหตุขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม	50

สารบัญ

เรื่องที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
	การกระทำละเมิดและความรับผิดอย่างอื่น	
13	การพิจารณาความรับผิดทางละเมิด กรณีเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน	55
14	ระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทน	59
15	ความรับผิดของเทศบาล กรณีละเลยในการดูแลความปลอดภัยของการใช้ไฟฟ้า	64
16	หน้าที่ในการดูแลไม้หวงห้ามในเขตพื้นที่และความรับผิดของรัฐ	69
17	การพิจารณากำหนดค่าทดแทนการเวนคืนที่ดินซึ่งตั้งอยู่ในทำเลเดียวกัน	74
18	การตรวจสอบข้อเท็จจริง และการจ่ายเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน	79
19	หน้าที่ตามกฎหมายของท้องถิ่นในการแก้ไขปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ	83
20	การมีหนังสือแจ้งเตือนก่อนใช้มาตรการบังคับทางปกครอง	88
	การจัดซื้อจัดจ้างและสัญญาทางปกครอง	
21	การแจ้งกำหนดการลงทะเบียนเข้าร่วมประกวดราคากับหน่วยงานของรัฐ	92
22	ระยะเวลาการลงนามในสัญญาจัดซื้อจัดจ้างของรัฐ	96
23	สัญญาทางปกครองที่กำหนดให้สิทธิในการประกอบการเป็นการเฉพาะตัวบุคคล	101
24	ผลของสัญญาทุนการศึกษา กรณีหน่วยงานของรัฐเป็นฝ่ายผิดสัญญา	105
25	การสิ้นสุดสัญญาจ้างพนักงานราชการ จากเหตุอื่นตามข้อกำหนดของส่วนราชการ	109

สารบัญ

เรื่องที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
	อาคาร ที่ดิน และการประกอบกิจการ	
26	ผนังอาคารกับระยะห่างเขตที่ดินด้านที่ติดกับที่ดินของผู้อื่น	114
27	ผู้มีอำนาจเห็นชอบให้ใช้ประโยชน์ในที่ดินสาธารณประโยชน์	119
28	การพิจารณาคำขอออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์	124
29	การรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ในการอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน	129
30	การพิจารณาความผิดของสถานบันเทิงที่เปิดเกินเวลา และให้ผู้อายุต่ำกว่า 20 ปี เข้าใช้บริการ	134

https://forms.gle/UiBpdarnPy1bkz1r6

ขอความกรุณาตอบแบบสำรวจ
ความพึงพอใจที่มีต่อหนังสือรวมเล่มอินโฟกราฟิกส์
“หลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง”
เล่มที่ 2

เรื่องที่ 1

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การโยกย้ายข้าราชการต้องเป็นไปตามหลักคุณธรรม

1. การโยกย้ายข้าราชการ ถือเป็นการบริหารงานบุคคลภายในหน่วยงานราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาต้องใช้ดุลพินิจโดยพิจารณาถึงความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ และเป็นไปตามระบบคุณธรรมที่จะต้องคำนึงถึงความรู้ ความสามารถ และคุณสมบัติของบุคคลในการจัดคนให้เหมาะสมกับงาน โดยไม่อาจใช้อำนาจตามอำเภอใจได้

2. ในกรณีที่การย้ายนั้นกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ที่ข้าราชการผู้นั้นเคยได้รับให้ลดน้อยลง ย่อมถือเป็นคำสั่งทางปกครองที่สามารถฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนได้ ส่วนกรณีการย้ายที่ไม่กระทบสิทธิและประโยชน์ แต่มีลักษณะที่ขัดกับระบบคุณธรรมอย่างชัดเจน มีการลดบทบาทหน้าที่อย่างมีนัยสำคัญ และมิได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการอย่างแท้จริง ผู้รับคำสั่งดังกล่าวย่อมถือเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้เช่นกัน

3. การที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งยกเลิกการปฏิบัติหน้าที่ของหัวหน้ากลุ่ม และมีคำสั่งให้นางสาว น. ปฏิบัติหน้าที่แทน เป็นการออกคำสั่งในฐานะผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลภายในหน่วยงาน ซึ่งแม้จะไม่ใช่คำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เพราะไม่ได้มีผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของหัวหน้ากลุ่มผู้รับคำสั่งโดยตรง โดยมีผลเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงภารกิจการปฏิบัติหน้าที่ภายในหน่วยงาน ซึ่งสิทธิและประโยชน์ในฐานะการเป็นข้าราชการมิได้เปลี่ยนไปจากเดิมก็ตาม แต่เมื่อบุคคลดังกล่าวได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มมานาน (9 ปี) จึงต้องถือว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์และความชำนาญงานเป็นอย่างมาก ซึ่งเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มงาน ประกอบกับนางสาว น. มีอาวุโสน้อยกว่าและยังเคยเป็นผู้ใต้บังคับบัญชามาก่อน ย่อมทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าหัวหน้ากลุ่มคนดังกล่าวบกพร่องต่อหน้าที่หรือขาดประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มงาน อันกระทบต่อจิตใจและการปฏิบัติหน้าที่ อันถือได้ว่าเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการกระทำของผู้บังคับบัญชาที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวได้

เมื่อผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจย้ายข้าราชการภายในหน่วยงาน (ลดบทบาทหน้าที่อย่างมีนัยสำคัญ โดยมิใช่เพื่อประโยชน์ของทางราชการ) ขัดหลักคุณธรรมและไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงถือเป็นการทำละเมิดต่อผู้รับคำสั่ง เป็นเหตุให้หัวหน้ากลุ่มถูกดูหมิ่น และได้รับความอับอาย ย่อมต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อชดเชยความเสียหายทางจิตใจที่เกิดขึ้น ซึ่งวิธีการเยียวยาจิตใจในเชิงรูปแบบย่อมไม่เพียงพอ และไม่มีวิธีการอื่นใดที่จะเหมาะสมเท่ากับการให้ได้รับเงินค่าเสียหาย ซึ่งศาลสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดได้ตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ

การโยกย้ายข้าราชการไม่เป็นไปตามหลักคุณธรรม

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การโยกย้ายข้าราชการไม่เป็นไปตามหลักคุณธรรม

การโยกย้ายข้าราชการ ถือเป็นการบริหารงานบุคคลภายในหน่วยงานราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาต้องใช้ดุลพินิจโดยพิจารณาถึงความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ และเป็นไปตามระบบคุณธรรมที่จะต้องคำนึงถึงความรู้ความสามารถ และคุณสมบัติของบุคคลในการจัดคนให้เหมาะสมกับงาน โดยไม่อาจใช้อำนาจตามอำเภอใจได้

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ถูกปลดจากตำแหน่งหัวหน้า ... ขอค่าเยียวยาทางจิตใจได้หรือไม่ ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการพิเศษ ได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มงานเภสัชกรรมในโรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่ง
- ผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งยกเลิกการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว และมีคำสั่งให้เภสัชกรชำนาญการมาปฏิบัติหน้าที่แทน ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องกลายมาเป็นลูกน้องของผู้ที่เคยเป็นลูกน้องของตนเอง และถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม
- ผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดแล้ว แต่มิได้รับแจ้งผลการพิจารณา จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งพิพาท

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- คำสั่งพิพาทเป็นการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาในการบริหารงานบุคคลภายในโรงพยาบาล แม้จะไม่ใช่คำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เพราะไม่ได้มีผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีโดยตรง โดยมีผลเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงภารกิจในการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งสิทธิและประโยชน์ในฐานะการเป็นข้าราชการมิได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม
- แต่การที่ผู้บังคับบัญชาอ้างเหตุผลว่าเพื่อให้การบริหารของโรงพยาบาลมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่บกพร่องหรือไม่ อย่างไร ย่อมทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าผู้ฟ้องคดีบกพร่องต่อหน้าที่หรือทำงานขาดประสิทธิภาพ และกระทบต่อจิตใจของผู้ฟ้องคดีที่ต้องอยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้ที่มีอาวุโสทางราชการน้อยกว่า และเคยเป็นผู้ใต้บังคับบัญชามาก่อน รวมทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าบุคคลดังกล่าวมีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์มากกว่าผู้ฟ้องคดีอย่างไร

หน้า 2

- กรณีจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยไม่เป็นไปตามระบบคุณธรรม และมิใช่เพื่อประโยชน์ของทางราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงถือเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งพิพาท
- อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ฟ้องคดีต่อศาล ผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มดังเดิม ศาลจึงไม่จำต้องมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งที่พิพาทแต่อย่างใด
- สำหรับค่าเสียหายทางจิตใจ แม้ต่อมาผู้ฟ้องคดีจะได้กลับไปปฏิบัติหน้าที่ดังเดิมก็ตาม แต่ก็ไม่อาจแก้ไขเยียวยาความเสียหายของผู้ฟ้องคดีให้กลับคืนมาเหมือนเดิม จึงกำหนดให้หน่วยงานต้นสังกัดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี 10,000 บาท

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. 119/2565

หน้า 3

https://bit.ly/3hgrFhp

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

สายด่วนศาลปกครอง: 1355

www.admincourt.go.th

Facebook: http://bit.ly/38A6aPq

Line OA: https://lin.ee/4KbchEO

Instagram: http://bit.ly/37xJduV

Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ

YouTube: http://bit.ly/2V0iogv

Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT

ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO

ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 2

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การขอไปปฏิบัติหน้าที่นอกพื้นที่พิเศษของ “ครู” ซึ่งได้ใช้สิทธิเลื่อนวิทยฐานะในพื้นที่พิเศษ

1. คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่พิเศษจังหวัดชายแดนภาคใต้มีโอกาสที่จะได้รับวิทยฐานะชำนาญการเร็วกว่าผู้ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ปกติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนหรือจูงใจและสร้างขวัญกำลังใจให้กับเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่พิเศษดังกล่าว ได้อยู่ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง

2. เมื่อการได้รับสิทธิพิเศษตามหลักเกณฑ์และวิธีการข้างต้น มีเงื่อนไขบังคับกำหนดให้ต้องปฏิบัติไว้ด้วยว่า ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้มีวิทยฐานะชำนาญการในกรณีนี้ จะต้องมีระยะเวลาปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตพื้นที่พิเศษไม่น้อยกว่า 3 ปี นับตั้งแต่วันอนุมัติผลการประเมิน จึงจะมีสิทธิที่จะขอย้ายไปดำรงตำแหน่งหรือไปช่วยปฏิบัติราชการนอกเขตพื้นที่พิเศษได้ เว้นแต่มีเหตุผลและความจำเป็นพิเศษอันเป็นผลให้ข้าราชการครูซึ่งได้ใช้สิทธิเลือกขอมีวิทยฐานะครูชำนาญการในพื้นที่พิเศษ มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการดังกล่าว ซึ่งใช้บังคับกับทั้งกรณีการขอย้าย การไปช่วยปฏิบัติราชการนอกพื้นที่ และการไปดำรงตำแหน่งอื่นที่มิใช่ตำแหน่งเดิมนอกพื้นที่พิเศษด้วย

3. การที่ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้มีวิทยฐานะชำนาญการในกรณีนี้ ได้สมัครเข้ารับการสรรหาเพื่อดำรงตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษานอกพื้นที่พิเศษ ในขณะที่ยังปฏิบัติหน้าที่ครูชำนาญการในพื้นที่พิเศษไม่ครบ 3 ปี โดยสอบผ่านแล้วและขอเข้ารับการอบรม ย่อมถือว่ามิได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ ก.ค.ศ. กำหนดไว้ ดังนั้น มติของ อ.ก.ค.ศ. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ไม่เห็นชอบให้เข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาก่อนดำรงตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษาในพื้นที่กลุ่มทั่วไป จึงชอบด้วยกฎหมาย

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
การขอไปปฏิบัติหน้าที่นอกพื้นที่พิเศษของ "ครู"
ซึ่งได้สิทธิเลื่อนวิทยฐานะในพื้นที่พิเศษ
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การขอไปปฏิบัติหน้าที่นอกพื้นที่พิเศษของ "ครู"
ซึ่งได้สิทธิเลื่อนวิทยฐานะในพื้นที่พิเศษ
ผู้ที่ได้สิทธิเลื่อนวิทยฐานะครูในพื้นที่พิเศษเฉพาะกิจชายแดนภาคใต้ จะต้องปฏิบัติหน้าที่ให้ครบตามระยะเวลาที่ ก.ค.ศ. ได้กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขไว้ จึงจะมีสิทธิขอไปปฏิบัติหน้าที่นอกพื้นที่พิเศษได้ ไม่ว่าจะเป็นการขอย้าย การไปช่วยปฏิบัติราชการ และการไปดำรงตำแหน่งอื่นที่มิใช่ตำแหน่งเดิมนอกเขตพื้นที่พิเศษดังกล่าว
หลักเกณฑ์
1.
2.
3.
4.
หน้า 1

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง เรื่อง ครูสอนในพื้นที่พิเศษไม่ครบเวลา ขอสมัครเป็นผู้บริหารนอกพื้นที่ไม่ได้ !

ข้อเท็จจริงในคดี

- ผู้ฟ้องคดีได้สิทธิเลื่อนวิทยฐานะครูชำนาญการในพื้นที่พิเศษเฉพาะกิจชายแดนภาคใต้ ต่อมาได้สมัครเข้ารับการสรรหาเพื่อบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษานอกพื้นที่พิเศษ และสอบผ่าน จึงขอเข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาก่อนบรรจุและแต่งตั้ง
- อ.ก.ค.ศ. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการมีมติไม่เห็นชอบ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีกระทำผิดเงื่อนไขที่ ก.ค.ศ. กำหนดไว้ ว่าผู้ที่ได้รับการเลื่อนวิทยฐานะในเขตพื้นที่พิเศษต้องมีระยะเวลาปฏิบัติหน้าที่อยู่ในพื้นที่พิเศษไม่น้อยกว่า 3 ปี นับแต่วันอนุมัติผลการประเมิน จึงจะขอไปปฏิบัติหน้าที่นอกเขตพื้นที่พิเศษได้
- ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เพิกถอนมติไม่เห็นชอบดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิเลือกขอมีวิทยฐานะครูชำนาญการในพื้นที่พิเศษ โดยขณะใช้สิทธิมีวุฒิปริญญาโทและดำรงตำแหน่งครูมาแล้ว 2 ปี ซึ่งหากเป็นการใช้สิทธิในพื้นที่ปกติจะต้องดำรงตำแหน่งครูมาแล้วไม่น้อยกว่า 4 ปี จึงจะได้รับการพิจารณาให้มีวิทยฐานะครูชำนาญการได้
- ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ ก.ค.ศ. กำหนด (เว้นแต่มีเหตุผลและความจำเป็น)
- แม้ในหลักเกณฑ์จะมิได้ระบุการห้ามการไปปฏิบัติหน้าที่นอกเขตพื้นที่พิเศษในตำแหน่งอื่นที่มิใช่ตำแหน่งที่ดำรงอยู่เดิม (ไปเป็นผู้บริหาร) แต่หลักเกณฑ์ดังกล่าวมีเจตนารมณ์ที่มุ่งสนับสนุนหรือจูงใจหรือสร้างขวัญกำลังใจให้กับเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อยู่ปฏิบัติหน้าที่อย่างต่อเนื่อง เงื่อนไขที่กำหนดจึงต้องใช้บังคับกับทั้งกรณีการขอย้าย การไปช่วยปฏิบัติราชการนอกพื้นที่ และการไปดำรงตำแหน่งอื่นที่มิใช่ตำแหน่งเดิมนอกพื้นที่พิเศษดังกล่าวด้วย
- ดังนั้น มติที่ไม่เห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีเข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาก่อนการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษาในพื้นที่กลุ่มทั่วไป จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

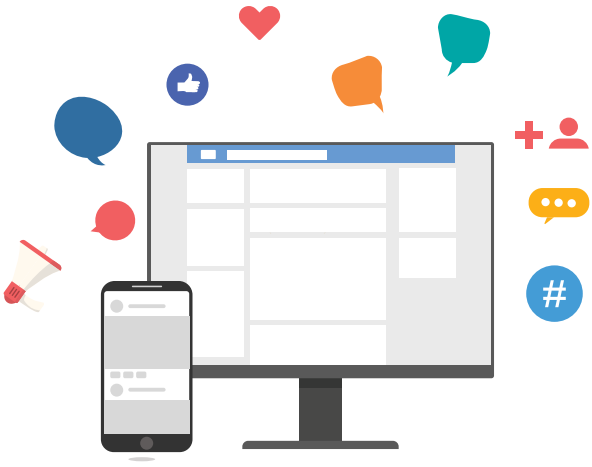

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. 151/2565

https://bit.ly/3OwFYN2

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 3

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... สิทธิรับเงินประจำตำแหน่ง กรณีถูกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่อื่นชั่วคราว

1. “เงินประจำตำแหน่ง” เป็นค่าตอบแทนที่กำหนดขึ้นสำหรับผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งและปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งที่กำหนด ซึ่งตามพระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. 2538 กำหนดให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง ต้องได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับและต้องปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งนั้นด้วย กรณีผู้ที่ได้รับคำสั่งย้ายให้ไปปฏิบัติหน้าที่อื่นชั่วคราวและมิได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ได้รับเงินประจำตำแหน่ง ย่อมไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว

2. นายก อบต. โดยความเห็นชอบของ ก.อบต. จังหวัด มีคำสั่งให้ผู้ดำรงตำแหน่งปลัด อบต. ไปปฏิบัติหน้าที่ที่สำนักงานเลขานุการ ก.อบต. จังหวัด ไม่เกิน 6 เดือน เพื่อรอการโอนภายในจังหวัดหรือโอนระหว่างจังหวัดต่อไป ด้วยเหตุขัดแย้งในการบริหารงานกับผู้บริหาร อบต. ที่หากอยู่ร่วมกันจะไม่เกิดผลดีต่อทางราชการ อันเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้แล้ว ส่วนการได้รับเงินประจำตำแหน่งและเงินค่าตอบแทนนักบริหารนั้น เมื่อประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลได้กำหนดให้นำกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งที่กำหนดสำหรับข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับโดยอนุโลม (พระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. 2538) การที่ผู้รับคำสั่งย้ายมิได้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งปลัด อบต. ที่จะมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งรวมทั้งเงินค่าตอบแทนนักบริหารในช่วงเวลาดังกล่าว ดังนั้น การที่ อบต. ไม่จ่ายเงินประจำตำแหน่งและเงินค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินเดือนในช่วงเวลา 6 เดือน จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ

สิทธิรับเงินประจำตำแหน่ง กรณีถูกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่อื่นชั่วคราว

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

สิทธิรับเงินประจำตำแหน่ง กรณีถูกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่อื่นชั่วคราว

"เงินประจำตำแหน่ง" เป็นค่าตอบแทนที่กำหนดขึ้นสำหรับผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง และปฏิบัติหน้าที่หลักในตำแหน่งที่กำหนด ซึ่งตามพระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. 2538 กำหนดให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งต้องได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับและต้องปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งนั้นด้วย ในกรณีได้รับคำสั่งย้ายให้ไปปฏิบัติหน้าที่อื่นชั่วคราว และมิได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ได้รับเงินประจำตำแหน่ง ย่อมไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว

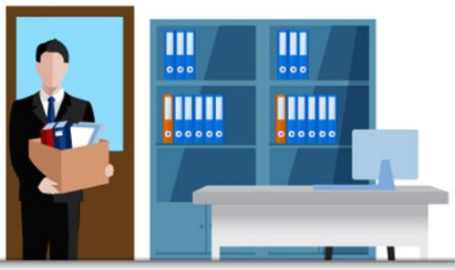
หน้า 1

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง "เงินประจำตำแหน่ง" เคยได้รับแต่ถูกย้ายชั่วคราว หน่วยงานไม่จ่าย ... ผิดไหม ?

ข้อเท็จจริงในคดี

นายก อบต. โดยความเห็นชอบของ (ก.อบต. จังหวัด) มีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นปลัด อบต. ไปประจำสำนักงานเลขานุการ ก.อบต. จังหวัด เป็นเวลา 6 เดือน เพื่อรอการโอนย้ายไปที่อื่น ด้วยเหตุถูกดำเนินการทางวินัย และมีความขัดแย้งกับผู้บริหารของ อบต.

ในระหว่างที่ประจำอยู่สำนักงานเลขานุการฯ อบต. ไม่ได้จ่ายเงินประจำตำแหน่งและเงินค่าตอบแทนนักบริหาร ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องศาลเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งย้าย พร้อมกับให้จ่ายเงินประจำตำแหน่งและเงินค่าตอบแทนนักบริหารแก่ตน

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

คำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายแล้ว เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีความขัดแย้งกับผู้บริหารของ อบต. ที่หากอยู่ร่วมกันจะไม่เกิดผลดีต่อทางราชการและเกิดความเสียหายได้ จึงเป็นไปตามเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของ อบต. ที่จะมีคำสั่งย้ายได้

เมื่อพิจารณาประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลที่กำหนดให้นำกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งที่กำหนดสำหรับข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับโดยอนุโลม ซึ่งตามพระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. 2538 กำหนดให้ข้าราชการมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งก็ต่อเมื่อได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับและต้องปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งนั้นด้วย

การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้ไปประจำสำนักงานเลขานุการ ก.อบต. จังหวัด ต้องถือว่าในระหว่างที่ประจำสำนักงานเลขานุการฯ นั้น ผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งปลัด อบต. ที่จะมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง กรณีจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง รวมทั้งเงินค่าตอบแทนนักบริหารในช่วงเวลาดังกล่าว

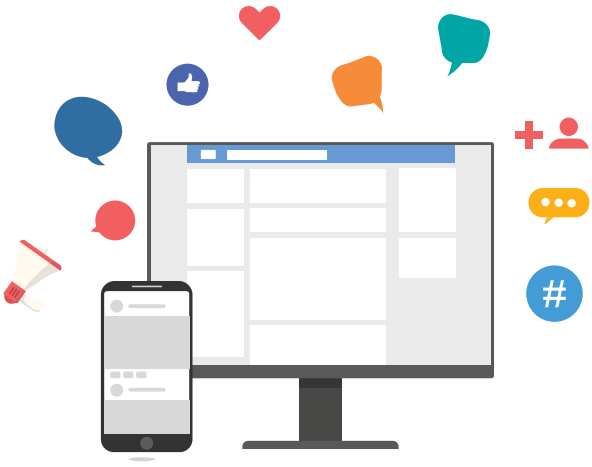
การที่ อบต. ไม่จ่ายเงินตามที่พิพาท จึงมิได้เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี พิพากษายกฟ้อง

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. 127/2566

https://bit.ly/41Qvkpo

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

สายด่วนศาลปกครอง: 1355

www.admincourt.go.th

Facebook: http://bit.ly/38A6aPq

Line OA: https://lin.ee/4KbchEO

Instagram: http://bit.ly/37xJduV

Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ

YouTube: http://bit.ly/2V0iogv

Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT

ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO

ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 4

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... แนวทางการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการ

1. การสอบสวนทางวินัยข้าราชการ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมีหน้าที่สอบสวนและพิจารณาตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลา ที่กำหนดในกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 โดยในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และหากให้ข้าราชการผู้นั้นอยู่ปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งเดิมต่อไป จะส่งผลให้เกิดความเสียหายในภาพรวมแก่หน่วยงานต้นสังกัดและอาจส่งผลกระทบต่อการพิจารณาดำเนินการทางวินัย เช่น ข้าราชการ (ผู้ถูกกล่าวหา) มีสถานะเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้มีส่วนได้เสียหรือเกี่ยวข้องในกรณีที่มีการสอบสวนนั้น ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป ซึ่งมีอำนาจในทางบริหารตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน จะพิจารณาตามความเหมาะสมและจำเป็น เพื่อประโยชน์แก่ทางราชการและการสืบสวนข้อเท็จจริง โดยออกคำสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นไปปฏิบัติราชการที่ส่วนงานอื่นภายในหน่วยงานเดียวกัน เพื่อรอฟังผลการสอบสวนได้

2. คณะกรรมการสอบสวนฯ ต้องดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายใน 120 วัน นับแต่วันที่ได้มีการประชุมครั้งแรก หากมีเหตุผลและความจำเป็น อาจขอขยายระยะเวลาได้ครั้งละไม่เกิน 60 วัน โดยกรณีที่ได้มีการขยายระยะเวลาจนทำให้การสอบสวนดำเนินการเกิน 180 วัน ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนฯ จะต้องรายงาน อ.ก.พ. กระทรวง เพื่อพิจารณาเร่งรัดการสอบสวนให้แล้วเสร็จโดยเร็วต่อไป ทั้งนี้ ตามข้อ 27 และข้อ 54 ของกฎ ก.พ. ข้างต้น

3. กรณีการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงที่หลังจากครบกำหนด 120 วัน แล้ว ประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือถึงอธิบดีเพื่อขอขยายระยะเวลา จำนวน 3 ครั้ง ครั้งละ 60 วัน และอธิบดีได้มีหนังสือถึงประธาน อ.ก.พ. กระทรวง รายงานกรณีคณะกรรมการสอบสวนฯ ยังดำเนินการสอบสวนไม่แล้วเสร็จภายใน 180 วัน ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 54 วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ดังกล่าว โดย อ.ก.พ. กระทรวง ยังมิได้สั่งเร่งรัด ซึ่งเมื่อครบกำหนดเวลาที่ขอขยายข้างต้นก็ยังสอบสวนไม่แล้วเสร็จ นับตั้งแต่การประชุมครั้งแรกจนถึงวันที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นฟ้องคดีต่อศาลเป็นเวลาถึง 364 วัน กรณีจึงถือเป็นการดำเนินการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงที่ล่าช้าเกินสมควร ทั้งนี้ คณะกรรมการสอบสวนฯ ไม่อาจอ้างเหตุว่ามีความจำเป็นในเรื่องพยานหลักฐานและพบการกระทำความผิดเพิ่มเติม กับทั้งต้องรอผลการตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อได้ เนื่องจากกฎหมายได้กำหนดระยะเวลาแล้วเสร็จเอาไว้แล้ว

ดังนั้น การที่ปลัดกระทรวงมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ถูกกล่าวหาที่ร้องทุกข์ว่าคณะกรรมการสอบสวนฯ ประวิงเวลา โดยมิได้สั่งการให้อธิบดีเร่งรัดการสอบสวนทางวินัยตามคำร้องทุกข์ของผู้ถูกกล่าวหา จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่! มีคำตอบ

ระยะเวลาในการสอบสวนทางวินัยข้าราชการ

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

ระยะเวลาในการสอบสวนทางวินัยข้าราชการ

การดำเนินการทางวินัยข้าราชการนั้น กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ได้กำหนดระยะเวลาในการสอบสวนทางวินัยไว้อย่างชัดเจนในข้อ 27 และข้อ 54 โดยกำหนดให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนครั้งแรกภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ประธานกรรมการรับเรื่อง และให้สอบสวนให้แล้วเสร็จภายใน 120 วัน นับตั้งแต่วันที่คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมครั้งแรก โดยขยายเวลาได้ไม่เกินครั้งละ 60 วัน กรณีที่ได้มีการขยายเวลาจนทำให้การสอบสวนดำเนินการไปเกิน 180 วัน ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องรายงาน อ.ก.พ. กระทรวง เพื่อให้สั่งเร่งรัดการสอบสวนทางวินัยให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

1

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง 364 วัน กับการสอบสวนทางวินัย ... ช้าเกินไปไหมครับ !

ข้อเท็จจริงในคดี

- ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง ผอ. ศูนย์ฯ แห่งหนึ่งทางภาคใต้ อธิบดีได้มีคำสั่งย้ายให้ไปปฏิบัติหน้าที่ในส่วนกลาง เพื่อรอผลการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีมีข้าราชการในศูนย์ฯ ร้องเรียนว่าถูกผู้ฟ้องคดีนำชื่อไปแอบอ้างขออนุมัติเบิกเงินโดยไม่ชอบ หลังจากนั้น 1 ปี ผู้ฟ้องคดีได้ขอย้ายกลับไปที่ศูนย์ฯ ใกล้เคียง แต่ไม่ได้ย้าย
- ต่อมา อธิบดีได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีกับพวก รวม 7 คน ระหว่างการสอบสวน ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอย้ายอีกครั้ง ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาการย้ายเห็นว่า ยังอยู่ระหว่างการสอบสวน หากให้กลับไปอาจกระทบต่อการสอบสวนได้ จึงให้ปฏิบัติราชการที่ส่วนกลางตามเดิม

2

- ผู้ฟ้องคดีจึงร้องทุกข์ต่อปลัดกระทรวงว่า ได้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ส่วนกลางมา 3 ปีกว่าแล้ว การสอบสวนก็ยังไม่เสร็จสิ้น น่าจะมีการประวิงเวลา เป็นเหตุให้ตนไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้และไม่มีโอกาสก้าวหน้า จึงขอให้ย้ายตนกลับไปตำแหน่งเดิม และขอให้เร่งรัดการสอบสวน แต่ถูกยกคำร้องทุกข์
- ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องศาลปกครอง ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยยกคำร้องทุกข์ดังกล่าว และให้ตนกลับไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิม

3

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- การโยกย้ายข้าราชการ เป็นอำนาจในทางบริหารของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาตามความเหมาะสม เพื่อประโยชน์สูงสุดของราชการ
- เมื่อคณะกรรมการพิจารณาการย้ายเห็นว่า การกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีอยู่ในพื้นที่ที่มีคำร้องขอย้าย ซึ่งอาจมีผลต่อการดำเนินการทางวินัย อันเป็นเหตุผลที่มีน้ำหนักรับฟังได้
- การที่อธิบดีไม่พิจารณาย้ายผู้ฟ้องคดีตามคำขอ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมแก่กรณีและเป็นไปตามประกาศของหน่วยงานในเรื่องการย้ายแล้ว
- ในส่วนระยะเวลาการสอบสวน ซึ่งหลังจากครบ 120 วัน ประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือถึงอธิบดีเพื่อขอขยายเวลา 3 ครั้ง ครั้งละ 60 วัน และอธิบดีได้มีหนังสือถึงประธาน อ.ก.พ. กระทรวง รายงานกรณีการสอบสวนยังไม่แล้วเสร็จภายใน 180 วัน โดย อ.ก.พ. กระทรวง ยังมิได้สั่งเร่งรัด

4

- เมื่อครบกำหนดเวลาที่ขอขยายดังกล่าว การสอบสวนก็ยังไม่แล้วเสร็จ และไม่ได้มีการขอขยายเวลาออกไปอีก ซึ่งหากนับตั้งแต่การประชุมครั้งแรกจนถึงวันที่ยื่นฟ้องคดีเป็นเวลาถึง 364 วัน กรณีจึงถือเป็นการสอบสวนทางวินัยที่ล่าช้าเกินสมควร
- ดังนั้น การที่ปลัดกระทรวงวินิจฉัยว่า การสอบสวนเป็นไปตามขั้นตอนและไม่เข้าข่ายประวิงเวลา และมีคำสั่งยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี โดยมิได้สั่งการให้อธิบดีเร่งรัดการสอบสวนทางวินัย จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- แต่เมื่อในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้น การดำเนินการสอบสวนได้เสร็จสิ้น และมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว การเพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าว จึงมิได้มีผลเป็นการเยียวยาความเดือดร้อนเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีอีกต่อไป ศาลจึงไม่จำต้องออกคำบังคับแต่อย่างใด

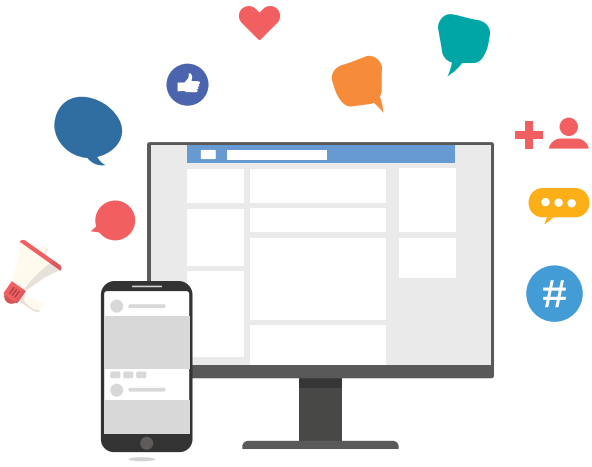
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. 120/2565

5

https://bit.ly/42cKzbn

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 5

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษทางวินัย

1. การใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาจะต้องกำหนดโทษให้เหมาะสมกับพฤติการณ์การกระทำผิด และอยู่ภายในขอบเขตระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งนอกจากจะต้องคำนึงถึงหลักความเป็นธรรมในการกำหนดโทษ ตลอดจนนโยบายของทางราชการแล้ว ยังต้องพิจารณาตำแหน่งหน้าที่ของผู้นั้น ประกอบกับความรู้สึกของสังคมที่มีต่อพฤติการณ์ดังกล่าวด้วย เพื่อให้การใช้ดุลพินิจลงโทษเป็นไปอย่างเหมาะสม สอดคล้อง และเป็นมาตรฐานเดียวกัน

2. การที่ลูกจ้างประจำทั้งสามคนร่วมเล่นการพนันไฮโลว์กับผู้เล่นอื่นในวันหยุด โดยใช้สถานที่ราชการ และถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวดำเนินคดี และต่อมาศาลพิพากษาให้ลงโทษปรับ เมื่อบุคคลทั้งสามเป็นเพียงลูกจ้างประจำ มีหน้าที่เกี่ยวกับการดูแลอาคารของหน่วยงาน ไม่ได้มีหน้าที่ติดต่อหรือบริการประชาชนโดยตรง ไม่ได้เป็นเจ้ามือเจ้าสำนักหรือเล่นการพนันเป็นอาจิณ และความผิดดังกล่าวได้กระทำนอกเวลาราชการ มิได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ ความผิดจึงไม่ร้ายแรงเพียงพอถึงขนาดที่การดำรงตำแหน่งต่อไปจะเกิดความเสียหายต่อตำแหน่งราชการและส่วนรวม หรือมีพฤติการณ์ที่ไม่สมควรอยู่ในตำแหน่งต่อไปแต่อย่างใด การกระทำข้างต้นยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามระเบียบกระทรวงการคลังที่เกี่ยวกับลูกจ้างประจำของส่วนราชการ แต่เป็นความผิดวินัยฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วตามระเบียบดังกล่าว การที่ผู้บังคับบัญชาวินิจฉัยว่ามีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และลงโทษปลดออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษทางวินัย
LAW
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษทางวินัย

กรณีที่การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นความผิดทางวินัยตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ผู้กระทำผิดวินัยจะต้องถูกลงโทษ ซึ่งในการพิจารณากำหนดโทษทางวินัย ผู้มีอำนาจพิจารณาจะต้องใช้ดุลพินิจกำหนดระดับโทษให้เหมาะสมกับพฤติการณ์การกระทำความผิด และอยู่ภายในขอบเขตระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งต้องคำนึงถึงหลักความเป็นธรรมในการกำหนดโทษตลอดจนคำนึงถึงนโยบายของทางราชการประกอบด้วย

หน้า 1

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537

ข้อ 46 ลูกจ้างประจำต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือการกระทำอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ 52 ลูกจ้างประจำผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกได้ตามความร้ายแรงแห่งกรณี

หน้า 2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง การลงโทษทางวินัย ต้องเหมาะสมกับพฤติการณ์การกระทำผิด !!

ข้อเท็จจริงในคดี

- ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นลูกจ้างประจำของส่วนราชการ โดยผู้ฟ้องคดีที่ 1 และผู้ฟ้องคดีที่ 3 มีตำแหน่งผู้รักษาอาคาร ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ 2 มีตำแหน่งคนงาน ได้ลักลอบเล่นการพนันและถูกจับได้
- อธิบดีกรมฯ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีทั้งสามออกจากราชการ เนื่องจากมีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามข้อ 46 วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงการคลังฯ กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดีจากการที่ลักลอบเล่นการพนันไฮโลว์เอาทรัพย์สินกันโดยผิดกฎหมาย ในวันหยุดโดยใช้สถานที่ราชการ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ให้การรับสารภาพ ศาลจึงมีคำพิพากษาลงโทษปรับ
- ผู้ฟ้องคดีทั้งสามอุทธรณ์คำสั่งปลดออก ซึ่ง อ.ก.พ. กระทรวงฯ มีมติยกอุทธรณ์ จึงได้นำคดีมาฟ้องเพื่อขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งลงโทษ และมติที่ยกอุทธรณ์

หน้า 3

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นเพียงลูกจ้างประจำ ไม่ได้มีหน้าที่ในการกวดขันการกระทำผิดกฎหมาย โดยมีหน้าที่เกี่ยวกับการดูแลอาคารของหน่วยงาน ไม่ได้มีหน้าที่ติดต่อหรือบริการประชาชนโดยตรง และไม่ได้เป็นเจ้ามือเจ้าสำนักหรือเล่นการพนันเป็นอาจิณ อีกทั้งความผิดดังกล่าวได้กระทำนอกเวลาราชการมิได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ
- โดยที่ ก.พ. ซึ่งเป็นองค์กรกลางบริหารงานบุคคล ได้รวบรวมแนวทางการลงโทษที่ปรับบทความผิดได้ถูกต้องและกำหนดระดับโทษเหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการกระทำผิด ซึ่งกรณีการเล่นการพนันมีการลงโทษตัดเงินเดือน และลดขั้นเงินเดือน การลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงต้องคำนึงถึงระดับโทษที่ส่วนราชการอื่นลงโทษด้วย
- สำหรับแนวทางการลงโทษตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2546 เป็นเพียงคำแนะนำให้ส่วนราชการนำไปพิจารณาประกอบการใช้ดุลพินิจ ไม่ได้หมายความว่าหากข้าราชการกระทำความผิดฐานเล่นการพนันแล้ว จะถือว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงทุกกรณี
- ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง แต่เป็นความผิดวินัยฐานกระทำการอันได้ชื่อเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามข้อ 46 วรรคหนึ่ง ของระเบียบดังกล่าว ซึ่งผู้บังคับบัญชามีอำนาจสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิด (วินัยไม่ร้ายแรง)
- คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการและมติที่ยกอุทธรณ์ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย พิพากษาเพิกถอน

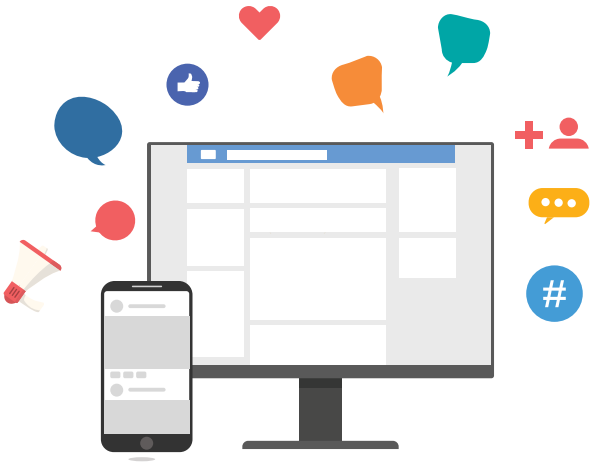
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 142/2559

หน้า 4

https://bit.ly/40YjuJj

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 6

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การพิจารณาความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

1. การกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จะต้องพิจารณาจากองค์ประกอบในการกระทำความผิด 4 ประการ คือ (1) มีหน้าที่ราชการที่ต้องปฏิบัติ (2) ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ (“โดยมิชอบ” หมายความว่า ไม่เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ คำสั่งของผู้บังคับบัญชา) (3) เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ (“ประโยชน์” หมายถึงสิ่งที่ได้รับอันเป็นคุณแก่ผู้ได้รับ ซึ่งอาจเป็นทรัพย์สินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่มิใช่ทรัพย์สินก็ได้ “มิควรได้” หมายถึง ไม่มีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะได้รับประโยชน์ใด ๆ ตอบแทนจากการปฏิบัติหน้าที่นั้น) และ (4) โดยมีเจตนาทุจริต (“ทุจริต” ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (1) หมายความว่า เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น) ซึ่งผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาดำเนินการทางวินัยเจ้าหน้าที่จะต้องพิจารณาให้ครบทุกองค์ประกอบความผิดในฐานดังกล่าว

2. กรณีโครงการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำเพื่อแก้ปัญหาภัยแล้ง ซึ่งสร้างในเขตป่าสงวนแห่งชาติโดยไม่ได้รับอนุญาต ได้มีผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด นายอำเภอ เป็นผู้อนุมัติ สั่งการ และติดต่อประสานงานทั้งหมด แม้โครงการดังกล่าวจะมิใช่โครงการของรัฐ แต่ผู้ที่เกี่ยวข้องต่างเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งกำนันและผู้ใหญ่บ้านที่ถูกลงโทษฐานทุจริตต่อหน้าที่ทั้งสามคน ย่อมจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งและเชื่อโดยสุจริตว่าการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำนั้นได้กระทำไปโดยถูกต้องแล้ว อีกทั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด ต่างก็เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายป่าไม้ และทราบเรื่องการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำบุกรุกเขตป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าว แต่ก็ไม่มีการสั่งการให้ดำเนินการใด ๆ ซึ่งเมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกลงโทษทั้งสามคนมีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับเงินหรือประโยชน์อื่นใดที่มิควรได้จากโครงการดังกล่าว และไม่พบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริตเรียกรับผลประโยชน์ใด ๆ จึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เนื่องจากมิได้มีเจตนาทุจริต

3. ความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการดังกล่าว ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฉะนั้น ในการจะพิจารณาว่าการกระทำความผิดใด เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่นั้น จำต้องพิจารณาถึงเจตนาของผู้กระทำด้วยว่า มีเจตนาทุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมุ่งที่จะให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้หรือไม่ หากขาดองค์ประกอบในข้อดังกล่าว ย่อมไม่อาจถือเป็นการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
การกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
สำนักงานศาลปกครอง
สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ความผิดทางวินัยฐาน “ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ” เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีที่จะรับฟังได้ว่าเป็นการกระทำความผิดฐานดังกล่าวต้องเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีหน้าที่ราชการ มีเจตนาในการที่จะปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่นั้น เพื่อมุ่งให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้

1

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง เรื่อง ผิดฐานทุจริต ต้องมีเจตนา !

ข้อเท็จจริงในคดี

- คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนเรื่องร้องเรียน กรณีก่อสร้างอ่างเก็บน้ำบุกรุกเขตป่าสงวนแห่งชาติ และมีมติว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสามซึ่งเป็นกำนันและผู้ใหญ่บ้านได้ละเว้นการจับกุมผู้บุกรุกก่อสร้างอ่างเก็บน้ำ และยังร่วมลงนามว่าจ้างและตรวจรับงานก่อสร้างอ่างเก็บน้ำ ทั้งที่ทราบว่ายังไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ป่าสงวนแห่งชาติจากกรมป่าไม้ อันมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต
- เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับรายงานและความเห็นจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามออกจากตำแหน่ง ผู้ฟ้องคดีทั้งสามยื่นอุทธรณ์คำสั่ง แต่ถูกยกอุทธรณ์ จึงฟ้องคดีเพื่อขอเพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษไล่ออกจากตำแหน่ง และคำสั่งยกอุทธรณ์ดังกล่าว

2

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จะต้องพิจารณาจากองค์ประกอบในการกระทำความผิด 4 ประการ คือ (1) มีหน้าที่ราชการที่ต้องปฏิบัติ (2) ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ (“โดยมิชอบ” หมายความว่า ไม่เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ คำสั่งของผู้บังคับบัญชา) (3) เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ (“ประโยชน์” หมายถึง สิ่งที่ได้รับอันเป็นคุณแก่ผู้ได้รับ ซึ่งอาจเป็นทรัพย์สินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่มิใช่ทรัพย์สินก็ได้ “มิควรได้” หมายถึง ไม่มีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะได้รับประโยชนใด ๆ ตอบแทนจากการปฏิบัติหน้าที่นั้น) และ (4) โดยมีเจตนาทุจริต (“ทุจริต” ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (1) หมายความว่า เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น)
- ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จะต้องพิจารณาถึงเจตนาของผู้กระทำด้วยว่า มีเจตนาทุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมุ่งที่จะให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้หรือไม่

3

- เมื่อโครงการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำ (โครงการของกองทุนพัฒนาชุมชนฯ) เพื่อแก้ปัญหาภัยแล้งในพื้นที่ ได้มีผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด นายอำเภอ (ดำรงตำแหน่งขณะนั้น) เป็นผู้อนุมัติ สั่งการ และติดต่อประสานงานทั้งหมด
- แม้โครงการดังกล่าวจะมิใช่โครงการของรัฐ แต่ผู้ที่เกี่ยวข้องต่างเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสามย่อมจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งและเชื่อโดยสุจริตว่า การก่อสร้างอ่างเก็บน้ำนั้นได้กระทำไปโดยถูกต้องแล้ว อีกทั้ง ผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด ต่างก็เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายป่าไม้เช่นเดียวกัน และก็ทราบเรื่องการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำบุกรุกป่าสงวนฯ แต่ก็ไม่มีการสั่งการให้ดำเนินการใด ๆ
- เมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสามมีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับเงินหรือประโยชน์อื่นใดที่มิควรได้จากโครงการดังกล่าว และไม่พบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริตเรียกรับผลประโยชนใด ๆ
- กรณีจึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เนื่องจากมิได้มีเจตนาทุจริต ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการและคำสั่งยกอุทธรณ์ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย พิพากษาให้เพิกถอน

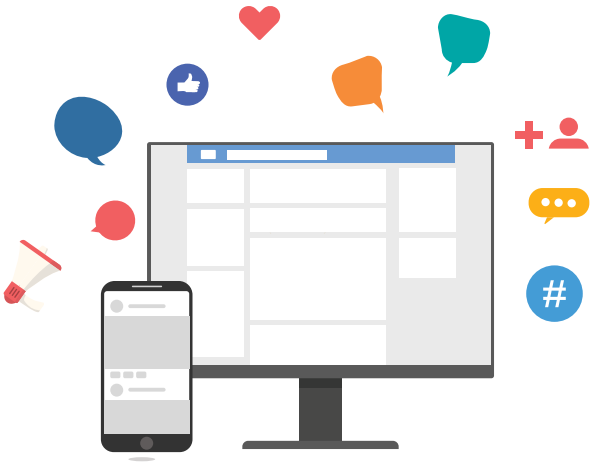
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 549/2562

4

http://bit.ly/3IWGTDO

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 7

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การดำเนินการตามกฎหมายเกี่ยวกับของกลางที่ตรวจยึดได้

1. พนักงานสอบสวนเป็นเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน โดยรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิด และเอาตัวผู้กระทำผิดมาฟ้องลงโทษ

2. กรณีอาวุธปืนที่ตำรวจผู้ตรวจยึดนำมามอบให้แก่พนักงานสอบสวน เป็นอาวุธปืนที่ไม่ปรากฏเลขทะเบียนและหมายเลขประจำปืน ซึ่งไม่อาจครอบครองได้โดยชอบด้วยกฎหมาย พนักงานสอบสวนมีอำนาจหน้าที่ในการรับคำร้องทุกข์ นำของกลางไปเก็บรักษาในตู้เก็บของกลางและส่งไปตรวจพิสูจน์ตามระเบียบราชการ ดำเนินการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานให้ทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิด เพื่อที่จะนำตัวผู้กระทำผิดมาฟ้องลงโทษ การไม่รับเป็นคำร้องทุกข์และไม่ดำเนินการส่งอาวุธปืนของกลางไปตรวจพิสูจน์ ถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี

3. การที่พนักงานสอบสวนมอบอาวุธปืนซึ่งเป็นของกลางในคดีให้ตำรวจผู้ตรวจยึดนำไปใช้ประโยชน์ โดยไม่ดำเนินการตามระเบียบราชการ ทำให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับความเสียหายไม่ได้อาวุธปืนมาเป็นของกลางในคดี ซึ่งอาวุธปืนดังกล่าวเป็นอาวุธสงครามและมีอานุภาพร้ายแรงสูงกว่าอาวุธปืนธรรมดาหลายเท่าตัว พฤติการณ์ของพนักงานสอบสวนแสดงให้เห็นว่ามีเจตนาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้และเป็นการกระทำหรือละเว้นการกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 79 (1) และ (6) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 ดังนั้น การที่คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ มีมติให้ยกอุทธรณ์และให้เพิ่มโทษพนักงานสอบสวนจากปลดออกเป็นไล่ออกจากราชการ และต่อมาผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาคมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมาย

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่! มีคำตอบ

ไม่ดำเนินการตามกฎหมายเกี่ยวกับของกลาง มีความผิดทางวินัย

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

ไม่ดำเนินการตามกฎหมายเกี่ยวกับของกลาง มีความผิดทางวินัย

การดำเนินการเกี่ยวกับของกลางในคดีอาญาที่ถูกตรวจยึด ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และขั้นตอนที่กำหนดไว้ในประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีฯ กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจมีเจตนาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ และเป็นการกระทำหรือละเว้นการกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ ถือเป็นความผิดทางวินัย

1

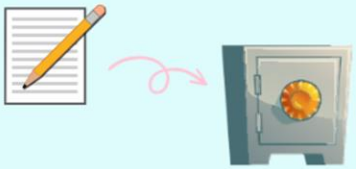
ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 15 บทที่ 1

ข้อ 418 กำหนดว่า การเก็บรักษาของกลางให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้... ของกลางสิ่งใดมาถึงสถานีตำรวจให้พนักงานสอบสวนจดรูปพรรณสิ่งของลงในรายงานประจำวันและสมุดยึดทรัพย์ของกลางแล้วเขียนเลขลำดับที่ยึดทรัพย์ติดไว้กับสิ่งของนั้น และเก็บไว้ในหีบหรือตู้เก็บของกลางใส่กุญแจให้เรียบร้อย...

ข้อ 419 กำหนดว่า เอกสารและวัตถุของกลางใดที่จำเป็นจะต้องตรวจพิสูจน์ให้พนักงานสอบสวนรีบส่งไปยังสถานตรวจพิสูจน์หลักฐานกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางโดยเร็ว พร้อมกับบันทึกแสดงรายละเอียดของเอกสารและวัตถุของกลางที่ได้มาประกอบด้วย

2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ให้เจ้าหน้าที่นำ “ของกลาง” ไปใช้โดยไม่ส่งตรวจพิสูจน์ ... ผิดวินัยร้ายแรง !!

ข้อเท็จจริงในคดี

- ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนถูกกล่าวหาว่าไม่รับคำร้องทุกข์และไม่นำส่งอาวุธปืนที่ดาบตำรวจนายหนึ่งตรวจยึดได้ (ไม่ปรากฏหมายเลขทะเบียนและไม่มีผู้ใดแสดงตัวเป็นเจ้าของ) ไปตรวจพิสูจน์ตามขั้นตอนของระเบียบและกฎหมาย แต่กลับให้เสมียนเพียงลงบันทึกประจำวันโดยไม่ได้ลงในเล่มคดี และส่งมอบปืนให้ดาบตำรวจใช้ในการปฏิบัติหน้าที่
- หลังจากนั้น ดาบตำรวจถูกจับกุมในข้อหาเสพยาและครอบครองอาวุธปืนโดยผิดกฎหมาย ซึ่งพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องทั้งสองข้อหา
- ผู้ฟ้องคดีได้หาตัวผู้กระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนเกือบ 3 เดือน แต่ไม่สามารถหาตัวได้ จึงงดการสอบสวนและพนักงานอัยการได้สั่งงดการสอบสวนตามความเห็นของผู้ฟ้องคดี

3

- ต่อมา ผู้ฟ้องคดีถูกผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ และกระทำหรือละเว้นการกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ สุดท้ายถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ
- ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตนไม่ได้มีเจตนากระทำความผิด เป็นเพียงการเลินเล่อต่อหน้าที่ และยังไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย เพราะยังมิได้มีการนำอาวุธปืนไปกระทำความผิด และภายหลังได้นำปืนมาคืนแก่ทางราชการแล้ว จึงฟ้องศาลขอเพิกถอนคำสั่งลงโทษดังกล่าว

4

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- อาวุธปืนของกลางซึ่งไม่ปรากฏเลขทะเบียน ผู้ฟ้องคดีต้องดำเนินการตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีฯ โดยส่งไปตรวจพิสูจน์ เมื่อมิได้ดำเนินการจึงถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าว
- ผู้ฟ้องคดีรับราชการตำรวจมา 30 ปี ย่อมทราบแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับของกลางเป็นอย่างดี แต่กลับไม่ดำเนินการให้ถูกต้อง ซึ่งอาวุธปืนที่ตรวจยึดเป็นอาวุธสงครามและมีอานุภาพร้ายแรง พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงแสดงให้เห็นว่ามีเจตนาทุจริตต่อหน้าที่
- แม้จะอ้างว่าได้มีการลงรับคำร้องทุกข์ไว้และได้ติดตามอาวุธปืนกลับมาเก็บรักษาเพื่อประกอบการดำเนินคดีแล้ว ก็เป็นการดำเนินการหลังจากวันที่ดาบตำรวจนำอาวุธปืนมามอบให้และลงบันทึกประจำวันไว้เกือบ 5 เดือนกรณีจึงไม่อาจลบล้างการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาตั้งแต่ต้นได้
- คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงชอบแล้ว พิพากษายกฟ้อง

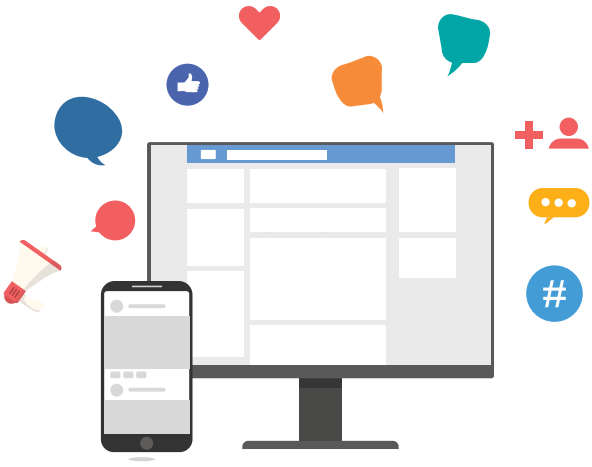
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. 5/2565

5

https://bit.ly/41jXeZn

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 8

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การดำเนินการทางวินัยข้าราชการตำรวจที่นำรถของกลางมาใช้

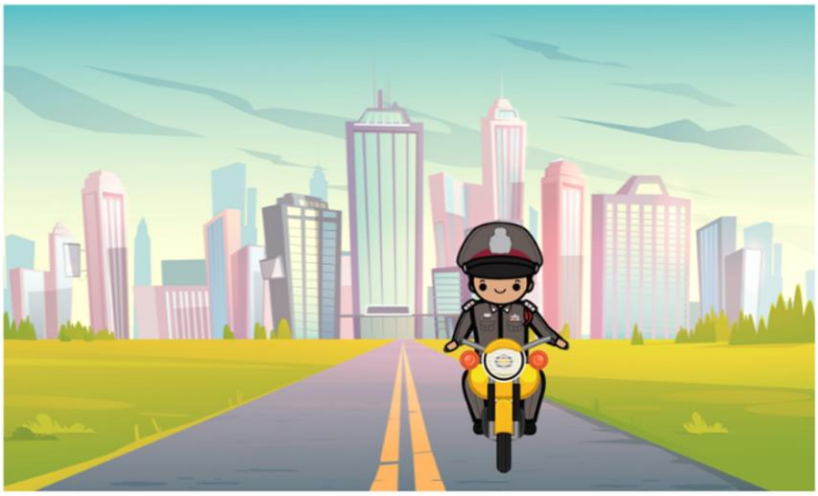
1. ข้าราชการตำรวจมีหน้าที่จับกุมและปราบปรามการกระทำผิดอาญา จึงต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย เคารพและรักษากฎหมายยิ่งกว่าบุคคลทั่วไป อันเป็นการรักษาภาพพจน์และชื่อเสียงของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ รวมทั้งเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน และทำให้ประชาชนเชื่อถือศรัทธาต่อการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจ

2. การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจครอบครองและใช้รถจักรยานยนต์ซึ่งมิใช่ของตนเอง โดยอ้างว่ายืมเพื่อนที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยกันเพื่อใช้ในการปฏิบัติงาน และรู้อยู่แล้วว่าเป็นรถจักรยานยนต์ของกลางที่ถูกโจรกรรมมา ซึ่งโดยสถานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจย่อมอยู่ในวิสัยที่จะตรวจสอบหมายเลขทะเบียนรถและชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ แต่กลับจงใจละเลยไม่ทำการตรวจสอบ อันเป็นการกระทำที่ส่อให้เห็นถึงเจตนาที่จะครอบครองรถคันดังกล่าวไว้ใช้เพื่อประโยชน์ของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ของตนตามกฎหมาย ทั้งที่ตนเองมีหน้าที่ต้องเป็นผู้เคารพและรักษากฎหมายยิ่งกว่าบุคคลทั่วไป จึงถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

3. การดำเนินการทางวินัยมีกฎหมายกำหนดขั้นตอนและวิธีการสอบสวนแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา การรับฟังพยานหลักฐานเพื่อจะลงโทษทางวินัยไม่จำเป็นต้องปรากฏพยานหลักฐานอย่างชัดแจ้งดังเช่นคดีอาญา แม้คดีอาญา พนักงานอัยการจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง (ข้อหาลักทรัพย์หรือรับของโจร) แต่ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุแต่งตั้งสามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการผู้นั้นได้ โดยพิจารณาจากพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนทางวินัยเป็นสำคัญ รวมทั้งอาจรับฟังข้อเท็จจริงในสำนวนคดีอาญาประกอบการพิจารณาได้ แต่ไม่จำต้องนำผลการดำเนินคดีอาญามาผูกพันในการพิจารณาดำเนินการทางวินัยแต่อย่างใด

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ

โทษทางวินัย กรณีข้าราชการตำรวจนำรถของกลางมาใช้

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

โทษทางวินัย กรณีข้าราชการตำรวจนำรถของกลางมาใช้

การที่ข้าราชการตำรวจนำรถจักรยานยนต์ที่ถูกตรวจยึดเป็นของกลางมาใช้ ทั้งที่รู้ว่าเป็นรถที่ถูกโจรกรรมมา ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และอาจเป็นความผิดทางอาญาฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร ทั้งนี้ ในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องในคดีอาญา ไม่มีผลถึงการพิจารณาลงโทษทางวินัย ซึ่งมีกฎหมายกำหนดขั้นตอนและวิธีการสอบสวนแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา อันเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาจากพยานหลักฐานและพฤติการณ์ที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวน โดยไม่จำต้องปรากฏพยานหลักฐานชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัยดังเช่นในคดีอาญา จึงจะสามารถลงโทษได้

หน้า 1

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547

มาตรา 79 การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ได้แก่การกระทำดังต่อไปนี้ ...
(5) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
มาตรา 90 วรรคหนึ่ง ข้าราชการตำรวจผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 72 สั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลงโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง รู้ว่าเป็นรถที่ถูกโจรกรรม ยังนำมาใช้ ... โทษถึงขั้นไล่ออก !

ข้อเท็จจริงในคดี

- ขณะผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจได้ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีนำรถจักรยานยนต์ของกลางที่มีการตรวจยึดไว้มาใช้ขับขี่
- ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินคดีอาญาในข้อหาลักทรัพย์หรือรับของโจร แต่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง
- ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ใช้รถคันดังกล่าวปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไม่ได้ใช้ประโยชน์เป็นการส่วนตัว จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

หน้า 2

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- ผู้ฟ้องคดีครอบครองและใช้รถจักรยานยนต์ของกลางที่ถูกโจรกรรมมา ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นตำรวจย่อมอยู่ในวิสัยที่จะตรวจสอบหมายเลขทะเบียนรถและชื่อเจ้าของได้ แต่กลับละเลยไม่ตรวจสอบ อันส่อให้เห็นถึงเจตนาที่จะครอบครองรถไว้ใช้ประโยชน์ส่วนตน โดยไม่คำนึงถึงหน้าที่ของตนซึ่งต้องเคารพและรักษากฎหมายยิ่งกว่าบุคคลทั่วไป
- การกระทำของผู้ฟ้องคดี แม้ไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อภาพพจน์และเกียรติศักดิ์ของข้าราชการตำรวจ จึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ทั้งนี้ การที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องในคดีอาญา ไม่เป็นเหตุที่จะงดหรือลดโทษทางวินัยได้
- คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมาย

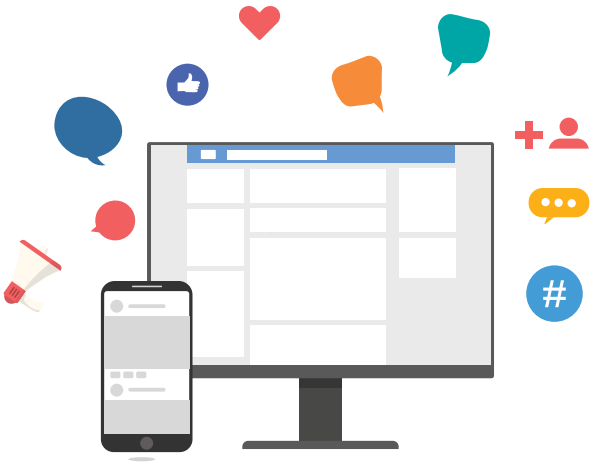
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 670/2563

หน้า 3

https://bit.ly/3EMIKsY

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 9

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การพิจารณาเรื่องร้องเรียนพฤติกรรมของผู้ใหญ่บ้าน

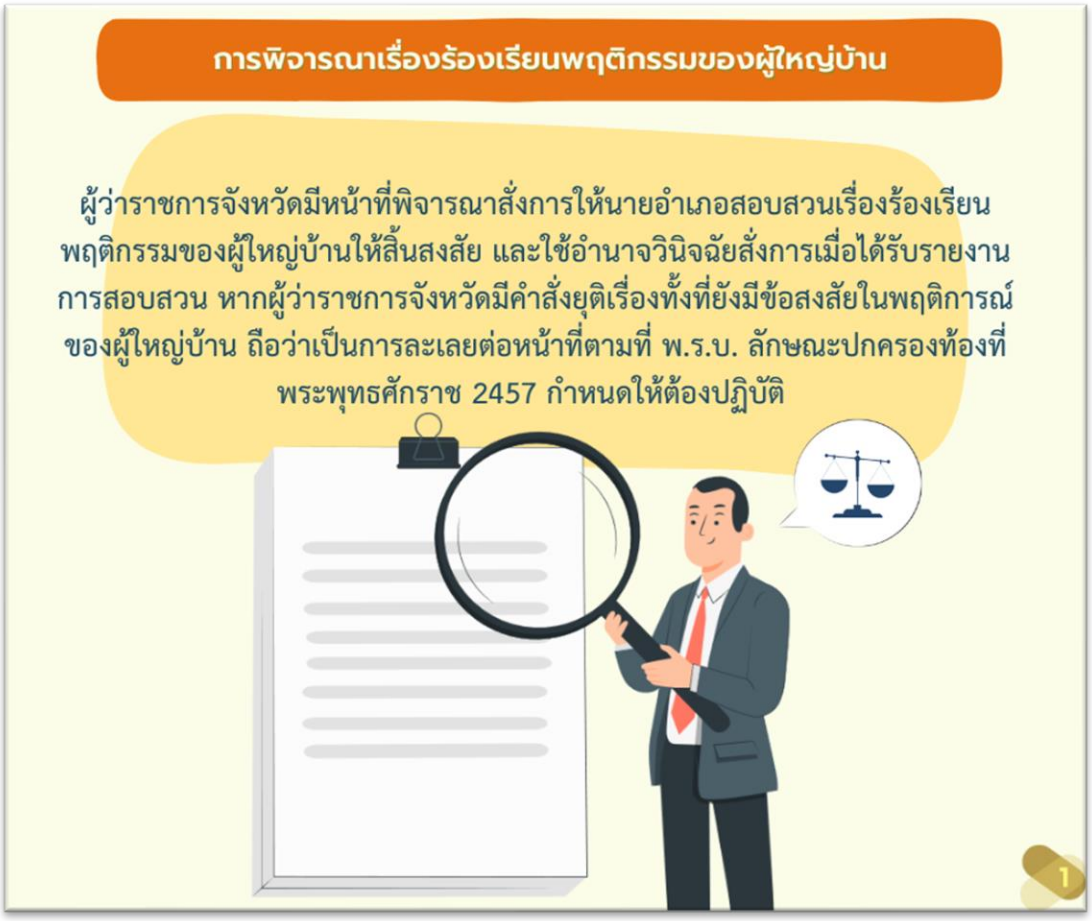
1. กฎหมายลักษณะปกครองท้องที่ มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (7) บัญญัติให้กรณีการพ้นจากตำแหน่งของผู้ใหญ่บ้านด้วยเหตุที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง เมื่อได้รับรายงานการสอบสวนของนายอำเภอว่าบกพร่องในหน้าที่หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะผู้บังคับบัญชาใช้ดุลพินิจพิจารณาว่า ผู้ใหญ่บ้านผู้ใดมีความบกพร่องในทางความประพฤติหรือความสามารถไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง ก็ให้ใช้อำนาจดุลพินิจสั่งให้ผู้ใหญ่บ้านผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งได้ เมื่อผลของคำสั่งดังกล่าวมีความร้ายแรงถึงขั้นพ้นจากตำแหน่ง จึงต้องมีการสอบสวนให้ได้ความเสียก่อนว่า หากให้ผู้ใหญ่บ้านผู้นั้นดำรงตำแหน่งต่อไปจะเกิดความเสียหายต่อราชการและส่วนรวม หรือมีพฤติการณ์แห่งการกระทำที่วิญญูชนมิอาจยอมรับให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งต่อไปได้ ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงจะใช้อำนาจวินิจฉัยสั่งให้พ้นจากตำแหน่งในกรณีดังกล่าวได้

2. กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้พิจารณารายงานการสอบสวนแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ใหญ่บ้านกระทำผิดทางวินัยฐานทุจริตตามที่ถูกกล่าวหา แต่ข้อร้องเรียนของราษฎรยังคงมีประเด็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติการณ์และการกระทำของผู้ใหญ่บ้านที่อาจนำไปสู่การบกพร่องในหน้าที่หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งได้ ผู้ว่าราชการจังหวัดย่อมมีอำนาจสั่งให้นายอำเภอตรวจสอบข้อเท็จจริงในประเด็นข้างต้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้เกิดความชัดเจนได้

3. การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ได้สั่งให้นายอำเภอดำเนินการดังกล่าว เพียงแต่รอรายงานจากที่ทำการปกครองจังหวัดซึ่งเป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลการปฏิบัติราชการของอำเภอ และเมื่อที่ทำการปกครองจังหวัดมีความเห็นว่าผู้ใหญ่บ้านไม่มีความผิดวินัยร้ายแรง (ไม่ได้กระทำทุจริต) ตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรง โดยไม่มีความเห็นแย้ง และไม่ได้กล่าวถึงประเด็นที่ผู้ว่าราชการจังหวัดยังคงมีข้อสงสัยในพฤติการณ์ของผู้ใหญ่บ้านดังกล่าว การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งให้ยุติเรื่องร้องเรียน โดยที่มิได้สั่งการให้นายอำเภอสอบสวนในประเด็นพฤติการณ์ที่อาจนำไปสู่การบกพร่องในหน้าที่หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน เพื่อที่จะได้ใช้อำนาจวินิจฉัยว่าผู้ใหญ่บ้านบกพร่องในหน้าที่หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหรือไม่ อันเป็นเหตุที่อาจให้พ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านได้ จึงถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ดังนั้น เมื่อเกิดกรณีเช่นนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องสั่งการให้นายอำเภอตรวจสอบข้อเท็จจริงในประเด็นข้างต้นอีกครั้ง และใช้อำนาจวินิจฉัยต่อไป โดยมิอาจสั่งให้ยุติเรื่องได้

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่! มีคำตอบ
การพิจารณาเรื่องร้องเรียนพฤติกรรมของผู้ใหญ่บ้าน
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การพิจารณาเรื่องร้องเรียนพฤติกรรมของผู้ใหญ่บ้าน
ผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่พิจารณาสั่งการให้นายอำเภอสอบสวนเรื่องร้องเรียนพฤติกรรมของผู้ใหญ่บ้านให้สิ้นสงสัย และใช้อำนาจวินิจฉัยสั่งการเมื่อได้รับรายงานการสอบสวน หากผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งยุติเรื่องทั้งที่ยังมีข้อสงสัยในพฤติการณ์ของผู้ใหญ่บ้าน ถือว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่ พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 กำหนดให้ต้องปฏิบัติ

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ไม่ผิดฐานทุจริต ... แต่อาจผิดฐานอื่น ต้องสอบสวนให้สิ้นสงสัย !

พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ใหญ่บ้านต้องพ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งดังต่อไปนี้... (7) ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง เมื่อได้รับรายงานการสอบสวนของนายอำเภอว่าบกพร่องในหน้าที่ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง...”

ข้อเท็จจริงในคดี

- นายอำเภอได้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณีราษฎรร้องเรียนว่าผู้ใหญ่บ้านมีพฤติกรรมส่อไปในทางทุจริต เบื้องต้นมีมูลน่าเชื่อว่าเรียกรับเงินจากผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งรายงานผลการสอบสวนว่าพยานหลักฐานไม่มีความชัดเจน มีเพียงคำบอกเล่าเท่านั้น
- ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงสั่งให้ยุติเรื่อง ทั้งที่ยังมีข้อสงสัยในพฤติกรรมของผู้ใหญ่บ้าน
- ราษฎรจึงยื่นฟ้องผู้ว่าฯ ต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีตามข้อร้องเรียน

2

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- การที่ผู้ว่าฯ มีความเห็นต่างจากรายงานผลการสอบสวน ซึ่งแม้คณะกรรมการสอบสวนฯ จะมีความเห็นว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอรับฟังได้ว่าเป็นความผิดวินัยร้ายแรงก็ตาม แต่ก็อาจเป็นความผิดวินัยฐานอื่นหรือมีความบกพร่องด้านความประพฤติ ซึ่งเข้าข่ายเป็นการไม่เหมาะสมต่อตำแหน่ง ผู้ว่าฯ จึงย่อมมีอำนาจสั่งให้นายอำเภอตรวจสอบข้อเท็จจริงในประเด็นนี้อีกครั้งและรายงานผลการสอบสวน เพื่อให้เกิดความชัดเจน
- การที่ผู้ว่าฯ สั่งให้ยุติเรื่อง โดยมิได้สั่งให้นายอำเภอสอบสวนในพฤติการณ์ที่อาจนำไปสู่การบกพร่องในหน้าที่หรือประพฤติตนไม่เหมาะสม เพื่อที่จะได้ใช้อำนาจวินิจฉัยว่าผู้ใหญ่บ้านบกพร่องในหน้าที่หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหรือไม่ อันเป็นเหตุที่อาจให้พ้นจากตำแหน่งได้ ตามมาตรา 14 วรรคหนึ่ง (7) แห่ง พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องที่ฯ จึงถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ
- พิพากษาให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว ภายในเวลาที่ศาลกำหนด

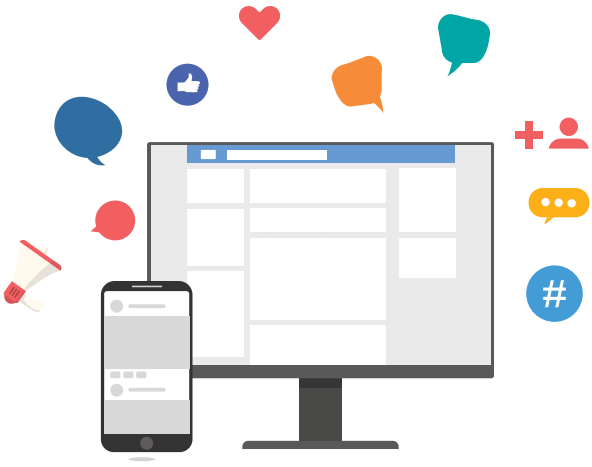
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อร. 151/2564

3

https://bit.ly/3YHzFYJ

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 10

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษทางวินัยผู้ใหญ่บ้าน

1. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ให้นิยามคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” ว่าหมายถึง การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ทั้งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น หรือกระทำการอันเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญาหรือตามกฎหมายอื่น

2. การกระทำที่จะถือว่ามีความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ต้องเป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด รวมถึงกรณีเป็นหน้าที่ราชการ แต่ข้าราชการผู้นั้นไม่ได้มีหน้าที่โดยตรง แต่ได้เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการดังกล่าวแล้วอาศัยอำนาจหน้าที่นั้นกระทำการทุจริต ดังนั้น เมื่อผู้ใหญ่บ้านไม่ได้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินโครงการพัฒนาศักยภาพของหมู่บ้านและชุมชน (SML) การทำหน้าที่เก็บเงินกู้จากแม่ค้าตามโครงการดังกล่าว จึงถือเป็นการกระทำส่วนตัว มิใช่เป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้าน หากมีการทุจริตในการเก็บเงินดังกล่าว ก็มิใช่เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่

3. พฤติการณ์ของผู้ใหญ่บ้านที่ทุจริตเก็บเงินกู้โครงการ SML ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวโดยไม่ส่งให้แก่เหรัญญิก ถือว่ามีพฤติการณ์ในทางทุจริต แม้ไม่ได้ทำในอำนาจหน้าที่ ก็ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ต่อตำแหน่งหน้าที่ผู้ใหญ่บ้าน และได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง การนำเงินมาส่งคืนในภายหลังหามีผลลบล้างการกระทำความผิดที่สำเร็จไปแล้วได้

4. ส่วนพฤติการณ์ของผู้ใหญ่บ้านที่ลักลอบเล่นการพนัน (ไพ่) ซึ่งตนมีหน้าที่ต้องจับตัวผู้กระทำผิด แต่กลับละเว้นการปฏิบัติหน้าที่และกระทำผิดกฎหมายเสียเอง ถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

5. กรณีผู้ใหญ่บ้านกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจออกคำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านได้

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
การประพฤติปฏิบัติตนของผู้ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน
Law
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การประพฤติปฏิบัติตนของผู้ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน
ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านต้องรักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ต่อตำแหน่งหน้าที่ของตนในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่บ้าน หากมีพฤติการณ์ในทางทุจริต ไม่ว่าในหน้าที่หรือนอกหน้าที่ อาจถูกสั่งให้พ้นจากตำแหน่งได้
Law
อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง พ้นตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ... เพราะทุจริตเก็บเงินกู้ (SML)
โครงการ SML
ข้อเท็จจริงในคดี
ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน จากเหตุถูกร้องเรียนว่ามีพฤติการณ์ทุจริตเงินโครงการพัฒนาศักยภาพของหมู่บ้านและชุมชน (SML) รวมทั้งเล่นการพนัน (ไพ่)
ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือร้องทุกข์ โดยปลัดกระทรวงมหาดไทยได้พิจารณายกคำร้องทุกข์
ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าข้อร้องเรียนเกิดจากการกลั่นแกล้ง จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษดังกล่าว
หน้า 1

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- ผู้ฟ้องคดีอาสาเก็บเงินปล่อยกู้จากแม่ค้าตามโครงการ SML ซึ่งตกลงให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินส่งให้แก่เหรัญญิกทุกสิ้นเดือน โดยได้ค่าตอบแทนเดือนละ 200 บาท แต่ผู้ฟ้องคดีกลับนำเงินที่เก็บได้ไว้กับตัวเองนานถึง 14 เดือน และนำมาคืนหลังจากที่มีการร้องเรียน อันเห็นได้ว่ามีพฤติการณ์ในทางทุจริต
- เมื่อพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 มาตรา 27 ไม่ได้กำหนดให้ผู้ใหญ่บ้านมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับโครงการ SML การเก็บเงินที่แม่ค้าผ่อนชำระจึงมิใช่เป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้าน และมิใช่การกระทำผิดฐานอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของผู้ใหญ่บ้านเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ ที่จะเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่

หน้า 2

- แต่การที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ย่อมได้รับความไว้วางใจจากราษฎร แต่กลับอาศัยความไว้วางใจเก็บเงินไว้กับตนเอง (กระทำส่วนตัวไม่ใช่หน้าที่ผู้ใหญ่บ้าน) รวมทั้งยอมรับว่าได้แอบอ้างชื่อบุคคลอื่นไปใช้สิทธิกู้เงินโดยไม่ได้รับความยินยอม จึงถือว่ามีพฤติการณ์ในทางทุจริต อันเป็นการกระทำที่ไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ต่อตำแหน่งหน้าที่ของตน และได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
- สำหรับข้อกล่าวหาว่าเล่นการพนัน ผู้ฟ้องคดีให้การยอมรับโดยอ้างว่าเป็นการแฝงตัวไปหาข่าว แต่ผู้ที่ร่วมเล่นการพนันให้การยืนยันว่าได้เล่นการพนันร่วมกับผู้ฟ้องคดี กรณีถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
- คำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน และคำวินิจฉัยยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมาย

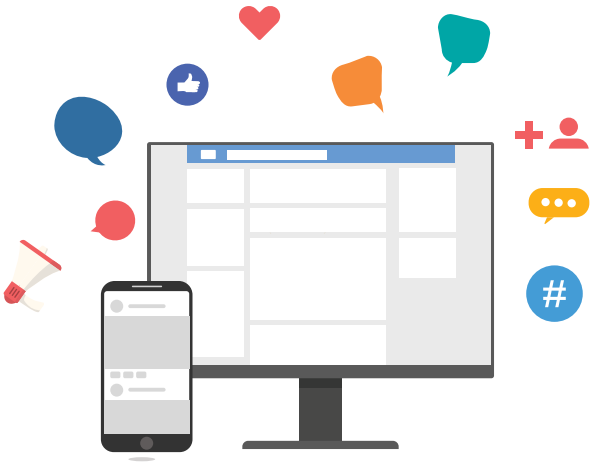
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อร. 179/2564

หน้า 3

http://bit.ly/3gJMv9c

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 11

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ด้วยเหตุไม่ผ่านการประเมิน

1. ผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านสามารถอยู่ในตำแหน่งได้จนกว่าจะอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ โดยจะต้องถูกประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ในทุก ๆ 5 ปี จากคณะกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ดำเนินการประเมิน ทั้งนี้ จะต้องมีการรับฟังความคิดเห็นของราษฎรในหมู่บ้าน (ไม่น้อยกว่า 20 คน โดยคำนึงถึงขนาดของหมู่บ้าน) ประกอบการพิจารณาด้วย อันเป็นไปตามกฎหมายลักษณะปกครองท้องที่ ประกอบกับหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

2. การประเมินผลปฏิบัติหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้านดังกล่าว มีองค์ประกอบในการประเมิน 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านการปฏิบัติหน้าที่ (2) ด้านคุณลักษณะความเป็นผู้นำ และ (3) ด้านความพึงพอใจ ซึ่งหากคะแนนประเมินทุกด้านรวมกันแล้วน้อยกว่ากึ่งหนึ่ง ถือว่าไม่ผ่านการประเมิน นายอำเภอจะต้องออกคำสั่งให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านนับแต่วันประกาศผลการประเมิน

3. กรณีที่ผลประเมินของคณะกรรมการประเมินผล (ให้ผ่าน) ขัดแย้งกับความเห็นของราษฎรในหมู่บ้าน (ไม่ผ่าน) จึงมีการทบทวนโดยเปิดโอกาสให้ผู้ใหญ่บ้านได้ชี้แจงการทำหน้าที่ของตนต่อที่ประชุมราษฎรในหมู่บ้าน (การประชาคมหมู่บ้าน) แต่ราษฎรยังคงให้ไม่ผ่านการประเมิน ถือได้ว่าคณะกรรมการฯ ได้ให้โอกาสผู้ใหญ่บ้านรับทราบข้อเท็จจริงและรายละเอียดข้อที่ไม่ผ่านการประเมิน เพื่อให้โอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานอีกครั้งแล้ว แต่หลักฐานที่แสดงไม่เพียงพอที่จะทำให้คณะกรรมการฯ รับฟังเพื่อพิจารณาให้ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติงานได้ จึงทำให้ผลการประเมินทั้ง 3 ด้านที่ผ่านการรับฟังความเห็นของราษฎรแล้วรวมกันผ่านไม่ถึงกึ่งหนึ่งของจำนวนการประเมินผลทั้งหมดที่กำหนดไว้ อันถือว่าเป็นผู้ไม่ผ่านการประเมินตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย เป็นเหตุให้ต้องพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน

4. กรณีที่ได้มีการเปิดโอกาสให้ผู้ใหญ่บ้านได้ชี้แจงการทำหน้าที่ของตนกับลูกบ้านโดยตรง หากผู้ใหญ่บ้านเห็นว่าจำนวนและราษฎรผู้เข้ามารับฟังและประเมินการทำงานไม่ชอบด้วยหลักเกณฑ์ หรือมีอคติกับผู้ใหญ่บ้านหรือผู้รับการประเมินอย่างไร สามารถโต้แย้งต่อคณะกรรมการประเมินผลในขณะนั้นได้

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ มีคำตอบ !

การพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ด้วยเหตุไม่ผ่านการประเมิน

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ด้วยเหตุไม่ผ่านการประเมิน

"ผู้ใหญ่บ้าน" มาจากการเลือกของราษฎรในหมู่บ้าน มีวาระการดำรงตำแหน่งจนถึงอายุ 60 ปี ทั้งนี้ พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2551) มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (11) กำหนดให้ผู้ใหญ่บ้านต้องพ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งจะประเมินในทุก 5 ปี โดยระเบียบกระทรวงมหาดไทยในเรื่องดังกล่าว กำหนดให้นายอำเภอแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผล ทำหน้าที่พิจารณาประเมินผลทั้งในด้านการปฏิบัติหน้าที่ ด้านคุณลักษณะความเป็นผู้นำ และด้านความพึงพอใจ ประกอบกัน รวมทั้งกำหนดให้ต้องรับฟังความคิดเห็นจากราษฎรในหมู่บ้าน เพื่อประกอบการประเมินด้วย ซึ่งหากผู้ใหญ่บ้านไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินดังกล่าว ก็จะต้องพ้นจากตำแหน่ง

ข้อกฎหมายที่สำคัญ

ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้าน พ.ศ. 2559

ข้อ 10 คณะกรรมการประเมินผลมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(1) แสวงหาข้อเท็จจริงเพื่อนำมาประกอบการพิจารณาประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้าน

(2) รับฟังความคิดเห็นจากราษฎรในหมู่บ้าน ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อ 12 เพื่อประกอบการพิจารณา

(3) บันทึกรายงานการประเมินผลและเอกสารประกอบการประเมินผลพร้อมทั้งความเห็นเสนอนายอำเภอเพื่อดำเนินการต่อไป

(4) ประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้านให้เป็นไปตามที่ระเบียบกฎหมายกำหนด

2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง เรื่อง ประเมินผลอลเวง ... เมื่อกรรมการให้ผ่าน แต่ลูกบ้านไม่ให้ไปต่อ !

ข้อเท็จจริงในคดี

นายอำเภอได้แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน โดยคณะกรรมการฯ พิจารณาให้ผ่าน แต่ในส่วนที่รับฟังความคิดเห็นของราษฎร ซึ่งมีจำนวนเกินกึ่งหนึ่งไม่ให้ผ่าน จึงเป็นกรณีผลการประเมินของคณะกรรมการฯ ขัดแย้งกับราษฎร

คณะกรรมการฯ จึงทบทวนและตรวจสอบข้อเท็จจริงอีกครั้ง โดยจัดประชุมให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแสดงผลการปฏิบัติหน้าที่ให้ราษฎรตรวจสอบและแสดงความเห็น แต่ราษฎรยังคงให้ไม่ผ่านเกณฑ์คณะกรรมการฯ จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ไม่ผ่านการประเมิน

3

นายอำเภอจึงมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งแต่ผู้ว่าราชการจังหวัดยกอุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนถูกประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ถึง 2 ครั้ง อีกทั้งไม่ได้รับฟังความคิดเห็นของราษฎรทุกหลังคาเรือน และไม่เปิดโอกาสให้ได้ชี้แจงการปฏิบัติหน้าที่ จึงฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่งและคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ดังกล่าว

4

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

เมื่อการประเมินผลของคณะกรรมการฯ ขัดแย้งกับราษฎรในพื้นที่ คณะกรรมการฯ จึงทบทวนและตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ตามข้อ 10 ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว เพื่อทบทวนผลการประเมินให้ได้ข้อยุติ จึงมิใช่เป็นการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ 2 ครั้ง แต่อย่างใด

ในการทบทวนดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้เข้าชี้แจงการปฏิบัติงานต่อที่ประชุมราษฎรในหมู่บ้าน ย่อมถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบความถูกต้องแล้ว หากเห็นว่าจำนวนของราษฎรที่เข้ามารับฟังไม่ชอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการประเมิน หรือเป็นผู้มีอคติ ก็สามารถโต้แย้งได้ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้มีการโต้แย้งในขณะนั้น

เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด จึงต้องพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน คำสั่งที่ให้พ้นจากตำแหน่งและคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อร. 118/2565

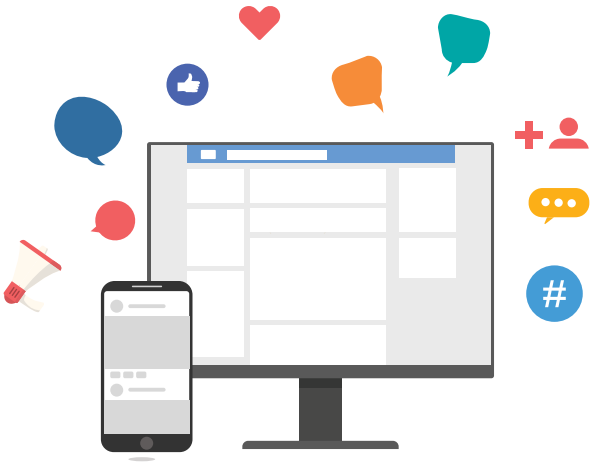

5

https://bit.ly/3CkR5BY

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

สายด่วนศาลปกครอง: 1355

www.admincourt.go.th

Facebook: http://bit.ly/38A6aPq

Line OA: https://lin.ee/4KbchEO

Instagram: http://bit.ly/37xJduV

Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ

YouTube: http://bit.ly/2V0iogv

Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT

ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO

ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 12

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน เพราะเหตุขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม

1. กฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่ ได้บัญญัติคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านไว้ประการหนึ่ง คือ ต้องไม่เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำผิดเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ กฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า กฎหมายว่าด้วยอุทยานแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยที่ดิน ในฐานความผิดเกี่ยวกับที่สาธารณประโยชน์ ซึ่งหากขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามดังกล่าว จะเป็นเหตุให้ต้องพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน และต้องออกจากตำแหน่งกำนันด้วย ทั้งนี้ การสั่งให้พ้นจากตำแหน่งเพราะเหตุขาดคุณสมบัติตามที่กฎหมายบัญญัติ เป็นการพ้นจากตำแหน่งโดยผลของกฎหมาย ไม่ใช่การกระทำผิดวินัย จึงไม่จำต้องแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการสอบสวนทางวินัยก่อนแต่อย่างใด

2. กรณีที่ศาลได้พิพากษาว่า ผู้ใหญ่บ้านกับพวกร่วมกันบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองลำเหมืองสาธารณะ ซึ่งเป็นที่ดินของรัฐประเภทสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน มีความผิดตามประมวลกฎหมายที่ดิน พิพากษาลงโทษจำคุก แต่ให้รอการลงโทษ และคดีถึงที่สุดแล้ว ซึ่งแม้จะมิได้ถูกจำคุกจริง แต่เมื่อกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่มิได้บัญญัติว่า เหตุขาดคุณสมบัติกรณีนี้จะต้องรับโทษจำคุกและถูกคุมขังอยู่จริง การกระทำผิดและศาลรอการลงโทษดังกล่าวย่อมทำให้ตกเป็นผู้ขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นผู้ใหญ่บ้าน ดังนั้น คำสั่งที่ให้พ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

3. ในการฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ผู้รับคำสั่งจะต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลภายใน 90 วัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่งการฟ้องเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวอันมีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครอง ก่อนที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาล กฎหมายกำหนดให้ต้องอุทธรณ์คำสั่งนั้นภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าวตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 และเมื่อครบกำหนด 60 วัน ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จ หากผู้อุทธรณ์ยังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาและไม่มีการแจ้งขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ จะถือว่าวันที่ 61 เป็นวันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี และนับเป็นวันแรกที่เริ่มใช้สิทธิฟ้องคดี ซึ่งจะต้องยื่นฟ้องต่อศาลภายใน 90 วัน นับแต่วันดังกล่าว โดยไม่ต้องรอคำวินิจฉัยอุทธรณ์อีกต่อไป แม้ต่อมาจะได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ก็ไม่มีผลทำให้วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของนายอำเภอดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไป

อย่างไรก็ตาม หากต่อมาผู้ว่าฯ ได้มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์และแจ้งให้ทราบ ย่อมถือเป็นคำสั่งทางปกครองที่ผู้อุทธรณ์ยังคงมีสิทธิที่จะฟ้องคดีต่อศาล เพื่อขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าวได้

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
การพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน เพราะเหตุขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม
คุณสมบัติ
1.
2.
3.
ที่ทำการ
ผู้ใหญ่บ้าน
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน เพราะเหตุขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม

ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 เมื่อราษฎรในเขตหมู่บ้านได้เลือกผู้ที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามเป็นผู้ใหญ่บ้านแล้ว นายอำเภอจะออกคำสั่งแต่งตั้งผู้ที่ได้รับเลือก โดยตลอดระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน หากขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามเพียงข้อใดข้อหนึ่ง มาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้ต้องพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน และกรณีที่ผู้ใหญ่บ้านดำรงตำแหน่งกำนันด้วย ก็จะต้องพ้นจากตำแหน่งกำนันด้วยเช่นกัน

หน้า 1

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457

มาตรา 12 ผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้...

(11) ไม่เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำผิดเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ กฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า กฎหมายว่าด้วยอุทยานแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยศุลกากร กฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ในฐานความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ กฎหมายว่าด้วยที่ดิน ในฐานความผิดเกี่ยวกับที่สาธารณประโยชน์ กฎหมายว่าด้วยยาเสพติด กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้ง และกฎหมายว่าด้วยการพนัน ในฐานความผิดเป็นเจ้ามือหรือเจ้าสำนัก

มาตรา 14 ผู้ใหญ่บ้านต้องพ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งดังต่อไปนี้...

(2) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 12...

มาตรา 31 กำนันต้องออกจากตำแหน่งด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(1) เมื่อต้องออกจากผู้ใหญ่บ้าน

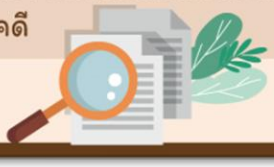
หน้า 2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง

เรื่อง ผู้ใหญ่บ้านบุกรุกที่สาธารณะ ... รอการลงโทษ ถือว่าขาดคุณสมบัติหรือไม่ ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านและกำนัน ศาลจังหวัดได้พิพากษาว่าผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ร่วมกันบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองลำเหมืองสาธารณะ ซึ่งเป็นที่ดินของรัฐประเภทสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน มีความผิดตามประมวลกฎหมายที่ดิน พิพากษาลงโทษจำคุก แต่ให้รอการลงโทษ และคดีถึงที่สุดแล้ว
- นายอำเภอจึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง เหตุขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายลักษณะปกครองท้องที่
- ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณายกอุทธรณ์
- ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ศาลให้รอการลงโทษจำคุก มิใช่กรณีที่ถูกคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกย่อมไม่ขาดคุณสมบัติ จึงฟ้องเพิกถอนคำสั่งของนายอำเภอ และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ว่าฯ
- คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิกถอนคำสั่งของนายอำเภอ เนื่องจากพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี และรับคำฟ้องเฉพาะการฟ้องเพิกถอนคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ว่าฯ โดยต่อมาได้พิพากษายกฟ้อง เนื่องจากเห็นว่าคำวินิจฉัยของผู้ว่าฯ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นอุทธรณ์คดี

หน้า 3

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- การที่จะวินิจฉัยว่าคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ว่าฯ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำต้องวินิจฉัยก่อนว่าคำสั่งของนายอำเภอที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งชอบด้วยกฎหมายหรือไม่
- กรณีที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำผิดเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยที่ดิน ในฐานความผิดเกี่ยวกับที่สาธารณประโยชน์ แม้มิได้ถูกจำคุกจริง แต่พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ฯ มาตรา 12 (11) ประกอบกับมาตรา 14 วรรคหนึ่ง (2) มิได้บัญญัติว่า เหตุขาดคุณสมบัติจะต้องจำคุกและถูกคุมขังอยู่จริงตามคำพิพากษา
- ดังนั้น คำสั่งของนายอำเภอที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง และคำวินิจฉัยของผู้ว่าฯ ที่ให้ยกอุทธรณ์ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว พิพากษายกฟ้อง

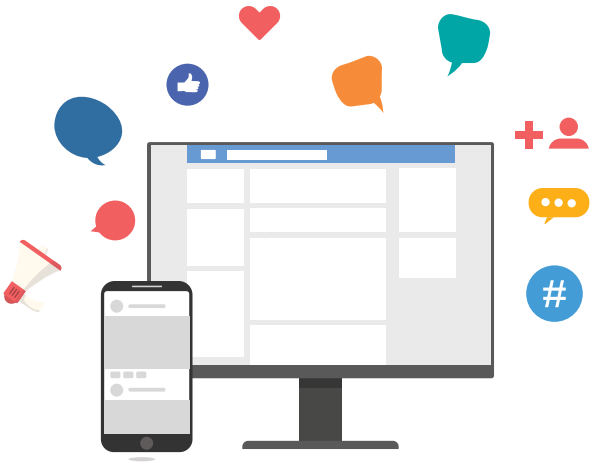
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อร. 7/2565

หน้า 4

https://bit.ly/3MIrMzr

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 13

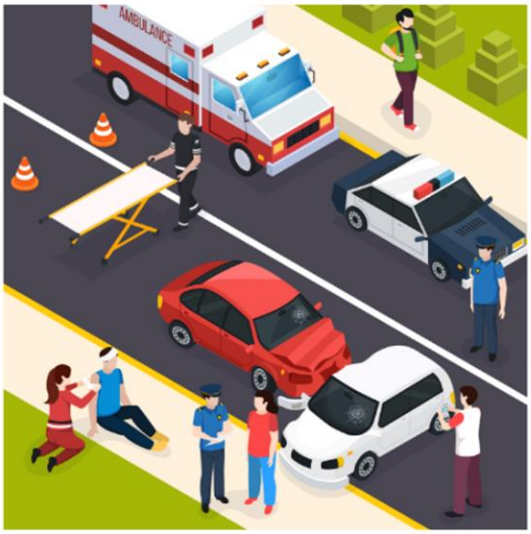
สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การพิจารณาความรับผิดทางละเมิด กรณีเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

1. กรมทางหลวงมีอำนาจหน้าที่ในการบำรุงรักษาทางหลวงแผ่นดิน ย่อมมีหน้าที่ติดตั้งซ่อมแซมราวกันอันตรายที่ชำรุดให้อยู่ในสภาพปกติ เพื่อความปลอดภัยในการใช้ถนน เมื่องานซ่อมแซมราวกันอันตราย ไม่ใช่งานที่มีลักษณะซับซ้อนที่ต้องใช้เวลาดำเนินการมากนัก ประกอบกับทางสัญจรมีผู้ใช้ทางค่อนข้างคับคั่ง การจราจรมีภาวะความเสี่ยงภัยสูงต่อผู้ใช้ทาง เจ้าหน้าที่ของกรมทางหลวงจึงต้องเร่งดำเนินการซ่อมแซมราวกันอันตรายที่ชำรุดให้แล้วเสร็จโดยมิให้ล่าช้า เมื่อปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตรวจพบความชำรุดและได้ขออนุมัตินำวัสดุเก่าที่มีอยู่แล้วมาซ่อมแซม แต่การซ่อมแซมใช้เวลานานกว่า 1 เดือน และยังไม่แล้วเสร็จ กรณีจึงต้องถือว่ากรมทางหลวงปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร

2. กรณีรับฟังได้ว่าผู้ตายขับขี่รถจักรยานยนต์โดยใช้ช่องทางเดินรถช่องขวามือสุด ขับขี่มาด้วยความเร็วสูง อันฝ่าฝืนพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 และเกิดอุบัติเหตุเฉี่ยวชนกับรถแท็กซี่ซึ่งเปลี่ยนช่องทางเดินรถโดยกะทันหัน เป็นเหตุให้ควบคุมรถจักรยานยนต์ไม่ได้ ทำให้รถแล่นข้ามร่องน้ำแล้วตัวกระแทกกับราวกันอันตรายที่ชำรุด (มีรอยคม) จนเสียชีวิต ซึ่งจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ สันนิษฐานได้ว่า การเสียชีวิตมีสาเหตุหลักมาจากรถแท็กซี่คู่กรณีที่เปลี่ยนช่องทางเดินรถโดยกะทันหัน ตัดหน้าในระยะกระชั้นชิดและเฉี่ยวชนกันด้วยความเร็วสูง แม้ราวกันอันตรายจะมีการซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพปกติหรือไม่ หากร่างของผู้ขับขี่กระแทกกับราวเหล็กในสภาพความเร็วในลักษณะเดียวกัน ร่างของผู้ขับขี่ย่อมได้รับผลกระทบทำนองเดียวกัน การเสียชีวิตดังกล่าวย่อมมิใช่ผลโดยตรงจากการที่กรมทางหลวงปฏิบัติหน้าที่ในการดำเนินการซ่อมแซมราวกันอันตรายล่าช้าเกินสมควร กรณีจึงไม่ถือเป็นการกระทำละเมิดที่จะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่! มีคำตอบ

การพิจารณาความรับผิดทางละเมิด กรณีเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การพิจารณาความรับผิดทางละเมิด กรณีเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน

ความรับผิดของหน่วยงานของรัฐ กรณีเกิดอุบัติเหตุขึ้นบนท้องถนนซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบนั้น จะต้องพิจารณาว่าอุบัติเหตุที่เกิดกับผู้ใช้ทางที่ได้รับความเสียหายต่อร่างกายและทรัพย์สิน เป็นผลโดยตรงจากการกระทำหรือจากการละเลยล่าช้าต่อหน้าที่หรือไม่ หากเป็นผลโดยตรงให้เกิดความเสียหาย หน่วยงานของรัฐจะต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหาย แต่หากมิได้เป็นผลโดยตรงให้เกิดความเสียหาย หน่วยงานของรัฐย่อมไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นดังกล่าว

กรณีที่หน่วยงานของรัฐและผู้ขับขี่ต่างมีส่วนประมาทจนเป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุหรือความเสียหายขึ้น หน่วยงานของรัฐอาจไม่ต้องรับผิดเต็มจำนวน โดยหักส่วนความรับผิดของผู้ขับขี่ออก

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ละเมิด : การกระทำที่ต้องมีผลโดยตรงให้เกิดความเสียหาย !

ข้อเท็จจริงในคดี

- บุตรของผู้ฟ้องคดีได้ขับขี่รถจักรยานยนต์มาด้วยความเร็ว เมื่อถึงจุดกลับรถเกิดเฉี่ยวชนกับรถแท็กซี่ที่เปลี่ยนเลนกะทันหัน โดยร่างกระเด็นไปโดนปลายราวกันอันตรายที่ชำรุด และได้ตกลงไปในร่องกลางทางหลวงจนเสียชีวิต
- ผู้ขับรถแท็กซี่ถูกดำเนินคดีอาญาและได้ชดใช้ค่าเสียหาย เป็นเงิน 350,000 บาท
- ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการเสียชีวิตของบุตรเกิดจากการไม่ซ่อมแซมราวกันอันตราย ซึ่งแผ่นราวเหล็กลูกฟูกได้สูญหายไปจากแนวที่ปิดกั้นไว้เดิม ทำให้เกิดช่องว่าง และปลายของแผ่นเหล็กกั้นรถมิได้สวมใส่แผ่นโค้งปิดข้าง จึงทำให้เกิดความคม ส่งผลให้ร่างของผู้ขับขี่กระแทกกับปลายแผ่นราวเหล็กเป็นแผลฉีกขาดบริเวณใต้รักแร้ซ้ายลึกถึงปอด และจากการที่ไม่มีราวเหล็กกั้นรถบริเวณที่เกิดเหตุ ทำให้ร่างกระแทกกับพื้นซีเมนต์ข้างร่องน้ำกลางถนน กระดูกคอหัก ซึ่งเป็นสาเหตุของการเสียชีวิต
- หากกรมทางหลวงได้ซ่อมแซมราวกันอันตรายที่ชำรุดให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย บุตรของผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรงจนถึงขั้นเสียชีวิต จึงฟ้องกรมทางหลวงให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ย

2

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- กรมทางหลวงมีหน้าที่บำรุงรักษาทางหลวง โดยติดตั้งราวกันอันตรายให้อยู่ในสภาพปกติพร้อมใช้งานได้อย่างปลอดภัย และการซ่อมแซมราวไม่ใช่งานที่ซับซ้อนใช้เวลามาก การที่เจ้าหน้าที่ตรวจพบราวชำรุดเมื่อวันที่ 8 มิ.ย. และได้ขออนุมัตินำวัสดุเก่ามาซ่อมแซม โดยต่อมาบุตรของผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุในวันที่ 9 ก.ค. เจ้าหน้าที่ก็ยังซ่อมแซมไม่แล้วเสร็จ ทั้งที่ถนนช่วงดังกล่าวมีผู้ใช้ทางคับคั่งและมีความเสี่ยงภัยสูง จึงถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร
- โดยที่กฎหมายจราจรทางบก กำหนดให้ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ในกรณีที่มีช่องทางเดินรถสองช่องทางขึ้นไป จะต้องใช้ช่องทางด้านซ้ายมือสุด การที่บุตรของผู้ฟ้องคดีใช้ช่องทางขวามือสุด และเฉี่ยวชนกับรถแท็กซี่ซึ่งเปลี่ยนเลนกะทันหัน เป็นเหตุให้ควบคุมรถไม่ได้ และรถแล่นข้ามร่องน้ำ โดยตัวกระแทกกับปลายราวกันอันตราย และตกลงไปในร่องกลางทางจนเสียชีวิต จึงสันนิษฐานได้ว่าขับขี่รถมาด้วยความเร็วสูง และฝ่าฝืนกฎหมายจราจร
- สาเหตุหลักของการเสียชีวิตดังกล่าว จึงมาจากรถคู่กรณีที่เปลี่ยนเลนกะทันหัน ตัดหน้ากระชั้นชิดและเฉี่ยวชนกันด้วยความเร็วสูง แม้ว่าจะมีการซ่อมแซมราวกันอันตรายให้อยู่ในสภาพปกติหรือไม่ หากร่างกายของผู้ขับขี่กระแทกกับราวในความเร็วลักษณะเดียวกัน ร่างกายย่อมได้รับผลกระทบทำนองเดียวกัน
- การที่บุตรของผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต จึงมิใช่ผลโดยตรงจากการที่กรมทางหลวงดำเนินการซ่อมแซมราวกันอันตรายล่าช้าเกินสมควร กรณีจึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อบุตรของผู้ฟ้องคดี และไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

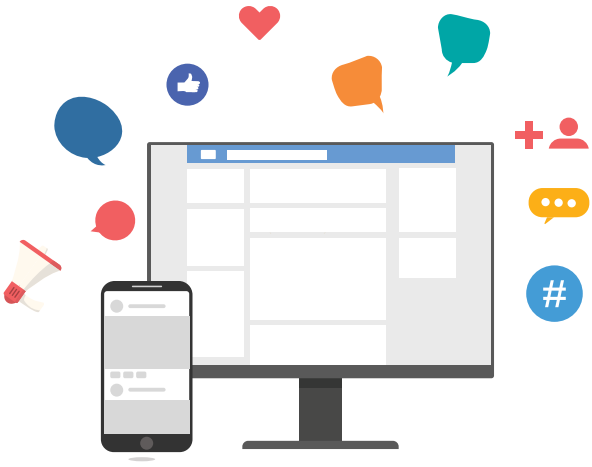
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 1283/2563

3

http://bit.ly/3RcsJRB

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 14

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... ระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

1. กรณีเจ้าหน้าที่กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ การใช้สิทธิเรียกร้องตามมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มีหลักการว่า หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน หากเจ้าหน้าที่นั้นได้กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งระยะเวลา (อายุความ) การใช้สิทธิเรียกร้องจะแบ่งเป็น 2 กรณี ได้แก่ กรณีแรก คือ ภายใน 2 ปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน (ใช้ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐและกระทรวงการคลังเห็นเหมือนกันว่าเจ้าหน้าที่ต้องรับผิด) หรือกรณีที่สอง คือ ภายใน 1 ปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง (ใช้ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่ไม่ต้องรับผิด แต่กระทรวงการคลังเห็นว่าต้องรับผิด) และจะต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในระยะเวลา 10 ปี นับแต่วันทำละเมิดตามมาตรา 448 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปด้วย

2. การออกคำสั่งทางปกครอง (คำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน) จะมีผลใช้ยันต่อผู้รับคำสั่งได้ ก็ต่อเมื่อผู้นั้นได้รับแจ้งคำสั่งแล้วตามมาตรา 42 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 การนับระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องจึงต้องนับแต่วันที่ผู้ทำละเมิดได้รับแจ้งคำสั่ง มิใช่วันที่หน่วยงานของรัฐออกคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

3. ปัญหาเรื่องระยะเวลาหรืออายุความการฟ้องคดี ถือเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลปกครองสามารถหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง แม้คู่กรณีไม่ได้ยกขึ้นอ้างต่อศาล ทั้งนี้ ตามข้อ 92 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่! มีคำตอบ

ระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

ระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

หน่วยงานของรัฐจะต้องใช้สิทธิเรียกร้องเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดภายในอายุความ 2 ปี นับแต่วันที่รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือในกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่ต้องรับผิด แต่กระทรวงการคลังตรวจสอบแล้วเห็นว่าต้องรับผิด หน่วยงานของรัฐจะต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในอายุความ 1 ปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง ตามมาตรา 10 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ทั้งนี้ ยังจะต้องใช้สิทธิไม่เกิน 10 ปี นับแต่วันทำละเมิด ตามมาตรา 448 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดจะต้องได้รับแจ้งคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไม่เกิน 10 ปี นับแต่วันทำละเมิดด้วย

1

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

มาตรา 42 วรรคหนึ่ง คำสั่งทางปกครองให้มีผลใช้ยันต่อบุคคลตั้งแต่ขณะที่ผู้นั้นได้รับแจ้งเป็นต้นไป

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา 448 วรรคหนึ่ง สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดนั้น ท่านว่าขาดอายุความเมื่อพ้นปีหนึ่งนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันทำละเมิด

2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง หมดสิทธิเรียกค่าสินไหมฯ เพราะออกคำสั่งให้ชดใช้พัน 10 ปี เพียงวันเดียว !

ข้อเท็จจริงในคดี

นายกเทศมนตรีมีคำสั่ง ลงวันที่ 14 มิถุนายน 2560 ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม (เจ้าหน้าที่ของรัฐ) รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตามความเห็นของกระทรวงการคลัง กรณีเป็นกรรมการกำหนดราคากลางรถตักหน้าขุดหลัง ได้กำหนดราคากลางเกินกว่าราคามาตรฐานที่กำหนดไว้ เป็นเหตุให้เทศบาลเสียหายจัดซื้อแพงกว่าความเป็นจริง

เทศบาลได้มีหนังสือลงวันที่ 16 มิถุนายน 2560 แจ้งคำสั่งดังกล่าว ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามทราบ และผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้รับทราบในวันเดียวกัน

ผู้ฟ้องคดีทั้งสามยื่นอุทธรณ์คำสั่ง แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ จึงได้นำคดีมาฟ้องศาลขอให้เพิกถอนคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์

3

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

กระทรวงการคลังมีหนังสือ ลงวันที่ 13 มิถุนายน 2560 แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ให้เทศบาลทราบ โดยนายกเทศมนตรีได้สั่งการในวันเดียวกันว่าดำเนินการตามที่เสนอ จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่นายกเทศมนตรีมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง

การที่นายกเทศมนตรีมีคำสั่ง ลงวันที่ 14 มิถุนายน 2560 ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทน โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้รับแจ้งคำสั่งเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2560 จึงเป็นการออกคำสั่งภายในกำหนดอายุความ 1 ปี ตามมาตรา 10 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดฯ ซึ่งถือเป็นคำสั่งทางปกครอง

4

ทั้งนี้ ในการใช้สิทธิเรียกร้องดังกล่าว จะต้องอยู่ภายในระยะเวลา 10 ปี นับแต่วันทำละเมิดตามมาตรา 448 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปด้วย เมื่อเทศบาลได้จ่ายเงินให้แก่ผู้ขายในวันที่ 15 มิถุนายน 2550 ถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันกระทำละเมิดต่อเทศบาลนายกเทศมนตรี จึงต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายใน 10 ปี นับแต่วันจ่ายเงินแก่ผู้ขาย

โดยที่คำสั่งทางปกครองจะมีผลเมื่อได้รับแจ้ง ดังนั้น แม้จะมีคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2560 แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้รับทราบคำสั่งในที่ 16 มิถุนายน 2560 จึงถือเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องเมื่อพ้นกำหนด 10 ปี นับแต่วันทำละเมิด คำสั่งที่พิพาทจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

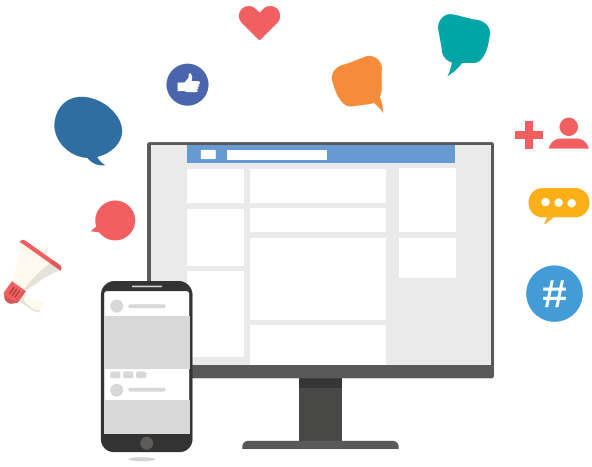
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อผ. 26/2565

5

https://bit.ly/451gv4z

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

สายด่วนศาลปกครอง: 1355

www.admincourt.go.th

Facebook: http://bit.ly/38A6aPq

Line OA: https://lin.ee/4KbchEO

Instagram: http://bit.ly/37xJduV

Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ

YouTube: http://bit.ly/2V0iogv

Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT

ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO

ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 15

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... ความรับผิดของเทศบาล กรณีละเลยในการดูแลความปลอดภัยของการใช้ไฟฟ้า

1. ราชการส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ เช่น เทศบาล ซึ่งมีอำนาจหน้าที่จัดให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างตามมาตรา 53 (7) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ในการดูแลรับผิดชอบโครงการใด ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือต้องใช้ไฟฟ้าอันเป็นของที่เกิดอันตรายได้โดยสภาพ เทศบาลจะต้องใช้ความระมัดระวังในการควบคุมดูแลและตรวจตราไฟฟ้าให้อยู่ในสภาพดีและมีความปลอดภัยอย่างเพียงพอ ประการสำคัญจะต้องจัดทำป้ายแจ้งเตือนในจุดที่อาจเกิดอันตราย เพื่อให้ผู้สัญจรหรือผู้ใช้ทางบริเวณนั้นรับทราบและป้องกันเหตุร้ายที่อาจเกิดขึ้นได้

2. หากเทศบาลละเลยต่อหน้าที่จนเป็นเหตุให้เกิดความสูญเสียหรือเสียหายขึ้น อันไม่ใช่เหตุสุดวิสัย จะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายหรือทายาทของผู้ตายตามสมควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด และหากอุบัติเหตุหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นมีส่วนที่เกิดจากการกระทำหรือความประมาทของผู้เสียหายหรือผู้ตายด้วยแล้ว ค่าสินไหมทดแทนที่พึงได้รับต้องหักส่วนความรับผิดดังกล่าวออกด้วย

3. กรณีเกิดเหตุกระแสไฟฟ้าที่ฝังอยู่ใต้ดินรั่วช็อตผู้ที่ปักร่มกันแดดขายผลไม้ข้างทางเสียชีวิต ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของโครงการจัดการน้ำของเทศบาล โดยกระแสไฟฟ้าถือเป็นทรัพย์อันเป็นของเกิดอันตรายได้โดยสภาพ เมื่อบริเวณที่เกิดเหตุเป็นพื้นดินเปิดโล่ง ยังไม่ได้ปิดทับด้วยแผ่นบล็อกปูทางเท้าและมีลักษณะใช้ทรายกลบไว้ ไม่มีการติดตั้งป้ายประกาศแจ้งเตือนอันตรายในบริเวณดังกล่าว จนกระทั่งมีผู้ถูกกระแสไฟฟ้าช็อตและเสียชีวิตในเวลาต่อมา อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจึงไม่ใช่เหตุสุดวิสัย และเป็นกรณีที่เทศบาลกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา 420 ประกอบกับมาตรา 437 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทายาทของผู้ตาย ส่วนการปักเสาร่มเพื่อตั้งขายผลไม้บริเวณทางเท้า จะเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่นั้น ถือเป็นคนละประเด็นกับกรณีการละเลยต่อหน้าที่ของเทศบาล และเทศบาลไม่อาจอ้างเหตุดังกล่าวเพื่อปฏิเสธความรับผิดได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อในขณะเกิดเหตุผู้ตายได้จับเสาร่มซึ่งเป็นแท่งเหล็กสแตนเลส โดยไม่ป้องกันตัวด้วยการสวมใส่รองเท้าหรือใช้วิธีการอื่นที่ปลอดภัยทั้งที่มีผู้เตือนแล้ว เป็นเหตุให้ถูกกระแสไฟฟ้าช็อต ถือได้ว่าความเสียหายเกิดขึ้นเพราะความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดของผู้ตายประกอบด้วย ค่าสินไหมทดแทนที่พึงต้องชดใช้นั้นจึงต้องหักส่วนความผิดของผู้ตายออกด้วย

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
ความรับผิดกรณีเทศบาลละเลยในการดูแลความปลอดภัยของการใช้ไฟฟ้า
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

ความรับผิดกรณีเทศบาลละเลยในการดูแลความปลอดภัยของการใช้ไฟฟ้า
เทศบาลมีอำนาจหน้าที่จัดให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่าง ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 โครงการใด ๆ ของเทศบาล ที่จัดทำขึ้นตามอำนาจหน้าที่ และต้องเกี่ยวข้องหรือใช้กระแสไฟฟ้า ในการดำเนินการ อันเป็นของที่เกิดอันตรายได้โดยสภาพ เทศบาลจะต้อง ควบคุมดูแล และตรวจตราไฟฟ้าให้อยู่ในสภาพดีและมีความปลอดภัย ต่อประชาชนหรือผู้สัญจรไปมาในบริเวณพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบ
หน้า 1

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา 8 บัญญัติว่า คำว่า “เหตุสุดวิสัย” หมายความว่า เหตุใด ๆ อันจะเกิดขึ้นก็ดี จะให้ผลพิบัติก็ดี เป็นเหตุที่ไม่อาจป้องกันได้แม้ทั้งบุคคลผู้ต้องประสบหรือใกล้จะต้องประสบเหตุนั้นจะได้จัดการระมัดระวังตามสมควรอันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะและภาวะเช่นนั้น

มาตรา 420 บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

มาตรา 437 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า บุคคลใดครอบครองหรือควบคุมดูแลยานพาหนะอย่างใด ๆ อันเดินด้วยกำลังเครื่องจักรกล บุคคลนั้นจะต้องรับผิดชอบเพื่อการเสียหายอันเกิดแต่ยานพาหนะนั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการเสียหายนั้นเกิดแต่เหตุสุดวิสัยหรือเกิดเพราะความผิดของผู้ต้องเสียหายนั้นเอง วรรคสอง บัญญัติว่า ความข้อนี้ให้ใช้บังคับได้ตลอดถึงบุคคลผู้มีไว้ในครอบครองของตน ซึ่งทรัพย์อันเป็นของเกิดอันตรายได้โดยสภาพ หรือโดยความมุ่งหมายที่จะใช้ หรือโดยอาการกลไกของทรัพย์นั้นด้วย

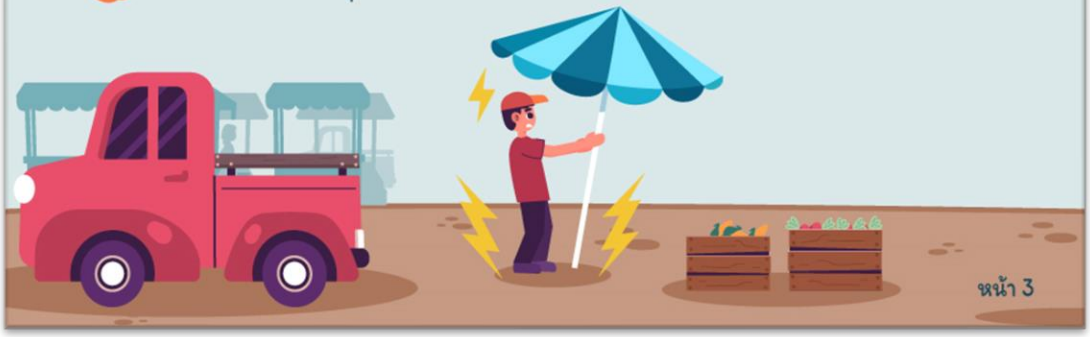

หน้า 2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ไฟช็อต ... เพราะปักร่มขายผลไม้ข้างทาง เทศบาลต้องรับผิดหรือไม่ ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- นายเอขับรถบรรทุกผลไม้เข้าไปขายในเขตเทศบาลแห่งหนึ่ง และจอดรถบริเวณริมทางเท้า
- ขณะที่กำลังปักเสาร่มกันแดด ซึ่งเป็นแท่งเหล็กสแตนเลสลงไปในพื้นดินนั้น นายเอถูกกระแสไฟฟ้าช็อตได้รับบาดเจ็บสาหัสและเสียชีวิตในวันต่อมา
- เทศบาลไม่รับผิดชดใช้ค่าเสียหายใด ๆ โดยอ้างว่าเป็นความผิดของนายเอเอง
- บิดา มารดา และบุตรทั้งสองคนของนายเอ จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

หน้า 3

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- กระแสไฟฟ้าจากสายไฟฟ้าที่ฝังอยู่ใต้ดิน ถือเป็นทรัพย์ของเทศบาล ซึ่งเป็นของที่สามารถเกิดอันตรายได้โดยสภาพ และไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า
- เมื่อบริเวณที่เกิดเหตุ เป็นพื้นที่ที่อยู่ระหว่างการดำเนินโครงการจัดการน้ำของเทศบาล โดยมีลักษณะเป็นพื้นดินเปิดโล่ง ยังไม่ได้ปิดทับด้วยแผ่นบล็อกปูทางเท้า และมีลักษณะใช้ทรายกลบไว้
- หากเทศบาลมีการติดตั้งป้ายประกาศแจ้งเตือนอันตรายในบริเวณดังกล่าว เพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ผู้ใช้ทางเท้า ก็อาจจะสามารถป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นได้
- อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจึงไม่ใช่เหตุสุดวิสัย หรือเกิดจากการกระทำของผู้ตาย และถือว่าเทศบาลกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ ตามมาตรา 420 และมาตรา 437 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงต้องรับผิดต่อทายาทของผู้ตาย

หน้า 4

- ศาลจึงเห็นสมควรกำหนดค่าสินไหมทดแทน ในส่วนของค่าปลงศพ ค่ารักษาพยาบาล และค่าขาดไร้อุปการะ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี
- แต่โดยที่ผู้ตายจับแท่งเหล็กสแตนเลสโดยไม่ป้องกันตัว ด้วยการสวมใส่รองเท้าหรือใช้วิธีการอื่นที่ปลอดภัย ทั้งที่มีผู้เตือนแล้ว ถือได้ว่าความเสียหายเกิดขึ้นเพราะความผิดของผู้ตายประกอบด้วย ศาลจึงเห็นสมควรให้หักส่วนความผิดออกร้อยละ 25 ของความเสียหายทั้งหมด (มาตรา 442 ประกอบกับมาตรา 223 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์)
- พิพากษาให้เทศบาลชดใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ ร้อยละ 75 ของความเสียหายทั้งหมด

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อผ. 178/2565

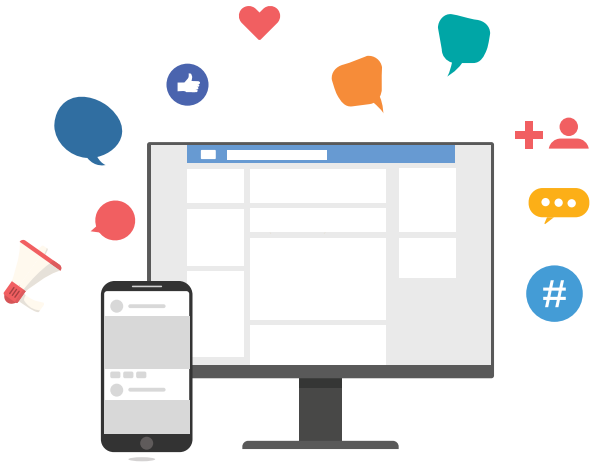

หน้า 5

https://bit.ly/3RyqoRo

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 16

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... หน้าที่ในการดูแลไม้หวงห้ามในเขตพื้นที่และความรับผิดของรัฐ

1. ไม้หวงห้ามที่ขึ้นอยู่ในที่สาธารณะในเขตพื้นที่ของหน่วยงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการคุ้มครองดูแลที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติ หน่วยงานนั้นย่อมมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาต้นไม้ โดยสามารถบำรุงรักษาและตัดแต่งกิ่งเพื่อความปลอดภัยได้ (ห้ามตัดโค่นหรือทำไม้) แม้ว่าอำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาไม้หวงห้ามดังกล่าวจะทับซ้อนกับหน่วยงานราชการอื่น (กรมป่าไม้) และเมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้หน่วยงานนั้นมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลรับผิดชอบแล้ว ย่อมไม่อาจปฏิเสธอำนาจหน้าที่และความรับผิดต่อความเสียหายอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ดังกล่าวได้

2. กฎหมายว่าด้วยเทศบาลกำหนดให้เทศบาลมีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะต่าง ๆ รวมถึงการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในท้องที่ ตลอดจนการคุ้มครอง ดูแล บำรุงป่าไม้ ที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติ เมื่อที่ดินสาธารณประโยชน์และไม้หวงห้าม (ต้นยางนา) ถือเป็นทรัพยากรธรรมชาติ อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่อยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของเทศบาล ประกอบกับกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ได้กำหนดให้ต้นยางนาเป็นไม้หวงห้าม ซึ่งการทำไม้ดังกล่าวทุกกรณีจะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ อันเป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 ในการควบคุมไม้บางชนิดที่มีค่า ราคาสูงหรือหายากไม่ให้มีการทำเพื่อการค้าหรือประกอบอุตสาหกรรมเป็นปริมาณมากจนเกินไป โดยไม่คำนึงถึงหลักวิชาการหรือความเสียหายของพันธุ์ไม้ ซึ่งแม้อำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาต้นไม้ประเภทดังกล่าวจะทับซ้อนกับกรมป่าไม้ แต่เมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเทศบาลในการดูแลรับผิดชอบด้วย อีกทั้งเทศบาลแห่งนี้เคยใช้งบประมาณจัดทำรั้วรอบต้นยางนามาแล้ว เทศบาลจึงไม่อาจปฏิเสธอำนาจหน้าที่ในการบำรุงรักษาและตัดแต่งกิ่งต้นยางนาเพื่อความปลอดภัยได้

3. การที่กิ่งของต้นยางนาเคยหักโค่นลงมาทับร้านค้าของประชาชนรายที่นำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลครั้งหนึ่งแล้ว และประชาชนดังกล่าวได้แจ้งให้เทศบาลทราบ แต่ไม่มีการดำเนินการใด ๆ อีกทั้งในวันเกิดเหตุก็ไม่ปรากฏว่ามีพายุหรือฝนตกในพื้นที่ที่จะอ้างว่าเป็นเหตุจากภัยธรรมชาติ อันจะถือเป็นเหตุสุดวิสัยที่ไม่อาจคาดการณ์หรือป้องกันได้ จึงถือได้ว่าเทศบาลประมาทเลินเล่อและละเลยต่อหน้าที่ในการดูแลรักษาต้นยางนาเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ประชาชนในเขตพื้นที่ อันเป็นการกระทำละเมิดที่ต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ประชาชนรายดังกล่าวตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่! มีคำตอบ
ความรับผิดของรัฐกับการดูแลต้นไม้ในที่สาธารณะ
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

ความรับผิดของรัฐกับการดูแลต้นไม้ในที่สาธารณะ

ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในที่สาธารณะ หากอยู่ในพื้นที่ดูแลรับผิดชอบของหน่วยงานใด หน่วยงานนั้นมีหน้าที่ดูแล บำรุงรักษา และตัดแต่งต้นไม้ ให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัย เพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสียหายหรืออันตรายแก่ประชาชนที่สัญจรหรืออยู่อาศัยในบริเวณนั้น หากปล่อยปละละเลยจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้น

หน้า 1

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ไม้หวงห้าม (ต้นยางนา) หักทับบ้านพัง ... ใครกันรับผิด ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- ต้นยางนาอายุ 200 ปี ขนาดโคนต้น 14 เมตร ยืนต้นอยู่ในที่ดินสาธารณประโยชน์ ได้หักโค่นลงมาทับบ้านของผู้ฟ้องคดีที่ปลูกให้เช่าได้รับความเสียหาย จึงยื่นฟ้องเทศบาลฯ ให้ชดใช้ค่าเสียหายจากการที่ละเลยไม่ดูแลรักษาต้นยางนาให้มีความปลอดภัย
- เทศบาลฯ อ้างว่า ต้นยางนาเป็นไม้หวงห้ามไม่ใช่ทรัพย์สินของเทศบาลฯ ส่วนการที่เคยใช้งบประมาณเข้าไปล้อมรั้ว ก็เพื่อป้องกันไม่ให้คนเข้าไปตัดหรือทำลาย และเป็นไปตามความต้องการของประชาชนที่ต้องการสงวนรักษาไว้ให้คนรุ่นหลังและนักท่องเที่ยวได้ชมเท่านั้น
- เทศบาลฯ ได้ให้เงินช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์และวิธีการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. 2551 แต่ผู้ฟ้องคดีไม่พอใจจำนวนเงินที่ได้รับ จึงฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

หน้า 2

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

ที่ดินสาธารณประโยชน์และต้นยางนาพิพาทเป็นทรัพยากรธรรมชาติ ถือเป็นทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของเทศบาลฯ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในท้องที่ ตลอดจนการคุ้มครองดูแล บำรุงป่าไม้ ที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติ

การที่เทศบาลฯ เคยจัดสรรงบประมาณปรับปรุงภูมิทัศน์และก่อสร้างรั้วรอบโคนต้นยางนา และยอมรับเองว่าได้จัดการป้องกันไม่ให้คนเข้าไปตัดต้นยางนา อันถือเป็นการจัดทำบริการสาธารณะตามอำนาจหน้าที่ เทศบาลฯ จึงมีหน้าที่ในการดูแลรักษาต้นยางนาดังกล่าวตามกฎหมาย

ส่วนที่ต้นยางนาเป็นไม้หวงห้าม ซึ่งการทำไม้ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ป่าไม้นั้น เจตนารมณ์ของกฎหมายป่าไม้ เพื่อควบคุมไม้บางชนิดที่มีราคาสูงหรือหายาก ไม่ให้มีการทำไม้เพื่อการค้า ส่วนการตัดแต่งไม้เพื่อการบำรุงรักษา สามารถกระทำได้ ไม่อยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติว่าด้วยการทำไม้หวงห้าม

เมื่อกิ่งยางนาเคยหักลงมาทับร้านค้าของผู้ฟ้องคดีครั้งหนึ่งแล้ว แต่เทศบาลฯ ไม่ได้ดำเนินการใด ๆ และในวันเกิดเหตุไม่มีพายุหรือฝนตกในพื้นที่ ที่จะอ้างว่าเป็นเหตุสุดวิสัยที่ไม่อาจคาดการณ์หรือป้องกันได้

กรณีถือว่าเทศบาลฯ ประมาทเลินเล่อละเลยต่อหน้าที่ในการดูแลรักษาต้นยางนา เป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงต้องชดใช้ค่าเสียหายตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง

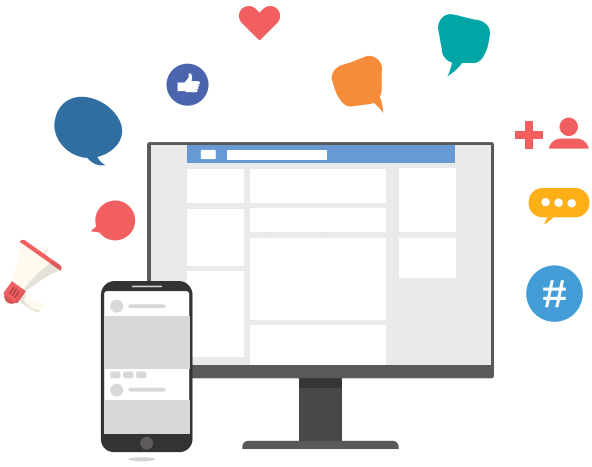

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 740/2564

http://bit.ly/3H59ypg

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 17

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การพิจารณากำหนดค่าทดแทนการเวนคืนที่ดินซึ่งตั้งอยู่ในทำเลเดียวกัน

1. การพิจารณากำหนดค่าทดแทนที่ดินที่ถูกเวนคืน ผู้มีอำนาจหน้าที่จะต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์กำหนดไว้อย่างครบถ้วน

2. พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนและการได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. 2562 มาตรา 20 ได้บัญญัติให้การกำหนดราคาเบื้องต้นสำหรับที่ดินที่เวนคืน ให้คำนึงถึงราคา สภาพ เหตุ และวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ประกอบ ได้แก่ 1. ราคาที่ซื้อขายกันตามปกติในท้องตลาดของที่ดินในวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืน 2. ราคาประเมินที่ดินของทางราชการที่กำหนดขึ้นเพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง 3. ราคาประเมินทุนทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามประมวลกฎหมายที่ดิน 4. สภาพและที่ตั้งของที่ดินนั้น และ 5. เหตุและวัตถุประสงค์แห่งการเวนคืน ทั้งนี้ เจ้าของที่ดินที่ไม่เห็นด้วยกับจำนวนเงินค่าทดแทนสามารถใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ภายใน 90 วัน นับแต่วันที่ได้รับเงินจากเจ้าหน้าที่หรือรับเงินที่วางไว้ตามมาตรา 49 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

3. การที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เงินค่าทดแทนพิจารณาเพิ่มค่าทดแทนการเวนคืนที่ดินให้กับบริษัท ร. เนื่องจากมีหลักฐานการได้มาโดยการซื้อขายตามหนังสือสัญญาขายที่ดินและจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม แต่ไม่พิจารณาเพิ่มค่าทดแทนให้แก่เจ้าของที่ดินอีกแปลง เนื่องจากไม่มีเอกสารอ้างอิงราคาซื้อขายปกติในท้องตลาดมาแสดง โดยไม่ได้พิจารณาว่าสภาพและที่ตั้งของที่ดินทั้ง 2 แปลง ไม่แตกต่างกันประกอบด้วย ถือได้ว่าไม่ได้กำหนดค่าทดแทนการเวนคืนที่ดินโดยคำนึงถึงหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ครบถ้วนทั้งมาตรา (ขณะเกิดเหตุใช้บังคับตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. 2530 ซึ่งมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1)-(5) ได้บัญญัติถึงการพิจารณาเงินค่าทดแทนไว้ทำนองเดียวกันกับมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนและการได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. 2562)

กรณีจึงเป็นการกำหนดค่าทดแทนที่ดินให้แก่เจ้าของที่ดินอีกแปลงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่เหมาะสม และไม่เป็นธรรม โดยต้องให้ได้รับค่าทดแทนเพิ่มในอัตราเดียวกับบริษัท ร.

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
การกำหนดค่าทดแทนการเวนคืนที่ดิน ซึ่งตั้งอยู่ในทำเลเดียวกัน
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การกำหนดค่าทดแทนการเวนคืนที่ดิน ซึ่งตั้งอยู่ในทำเลเดียวกัน

รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ของเอกชนเพื่อประโยชน์สาธารณะ ถือเป็นการพรากกรรมสิทธิ์ไปจากเจ้าของ ซึ่งต้องมีการตรากฎหมายให้อำนาจจึงจะเวนคืนได้ และต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ว่าด้วยการเวนคืนที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนและการได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. 2562 โดยต้องชดใช้ค่าทดแทนที่เหมาะสมและเป็นธรรมแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการถูกเวนคืน

หน้า 1

แนวทางการพิจารณากำหนดค่าทดแทนที่ดิน

พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนและการได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. 2562

มาตรา 20 การกำหนดราคาเบื้องต้นสำหรับที่ดินที่เวนคืน ให้คำนึงถึงราคา สภาพ เหตุ และวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ประกอบกัน

(1) ราคาที่ซื้อขายกันตามปกติในท้องตลาดของที่ดินในวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา 8

(2) ราคาประเมินที่ดินของทางราชการที่กำหนดขึ้นเพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

(3) ราคาประเมินทุนทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามประมวลกฎหมายที่ดิน

(4) สภาพและที่ตั้งของที่ดินนั้น และ

(5) เหตุและวัตถุประสงค์แห่งการเวนคืน

การกำหนดราคาเบื้องต้นตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

หน้า 2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ที่ดินทำเลเดียวกัน ... แต่ได้ค่าทดแทนไม่เท่ากัน เป็นธรรมหรือ !?

ข้อเท็จจริงในคดี

- ผู้ฟ้องคดีเป็นทายาทและผู้จัดการมรดกของเจ้าของที่ดิน ซึ่งถูกกรมชลประทานเวนคืนเพื่อสร้างระบบส่งน้ำ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่พอใจเงินค่าทดแทน จึงอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เงินค่าทดแทนได้มีมติเพิ่มค่าทดแทนให้แก่ผู้อุทธรณ์กลุ่มที่ 5 (อุทธรณ์โดยมีเอกสารอ้างอิง) ส่วนผู้ฟ้องคดีเป็นผู้อุทธรณ์ในกลุ่มที่ 1 (อุทธรณ์โดยไม่มีเอกสารอ้างอิง) คณะกรรมการฯ เห็นว่าค่าทดแทนเหมาะสมแล้ว จึงไม่เพิ่มค่าทดแทนให้
- ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้กรมชลประทานเพิ่มค่าทดแทนที่ดินให้แก่ตน

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- ที่ดินของผู้อุทธรณ์กลุ่มที่ 5 ซึ่งได้รับค่าทดแทนเพิ่มในรายบริษัท ร. กับที่ดินของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้อุทธรณ์ในกลุ่มที่ 1 ที่ไม่ได้รับค่าทดแทนเพิ่ม ได้ตั้งอยู่ในโซนและบล็อกเดียวกัน ไม่ติดทางสาธารณประโยชน์เหมือนกัน ที่ดินของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้มีสภาพด้อยกว่าหรือแตกต่างกับที่ดินของบริษัท ร.
- การเพิ่มค่าทดแทนให้กับบริษัท ร. เนื่องจากมีหลักฐานการได้มาโดยการซื้อขายตามหนังสือสัญญาขายที่ดินฯ แต่ไม่เพิ่มค่าทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเนื่องจากไม่มีเอกสารอ้างอิงราคาซื้อขายปกติในท้องตลาดมาแสดง โดยไม่ได้พิจารณาถึงสภาพและที่ตั้งของที่ดินทั้งสองแปลง ซึ่งไม่แตกต่างกันประกอบด้วย จึงถือว่าไม่ได้กำหนดค่าทดแทนโดยคำนึงถึงหลักเกณฑ์ตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนที่ดินที่ใช้บังคับขณะนั้น
- กรณีจึงเป็นการกำหนดค่าทดแทนโดยไม่เป็นธรรมและไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงต้องได้รับค่าทดแทนเพิ่มในอัตราเดียวกับบริษัท ร.

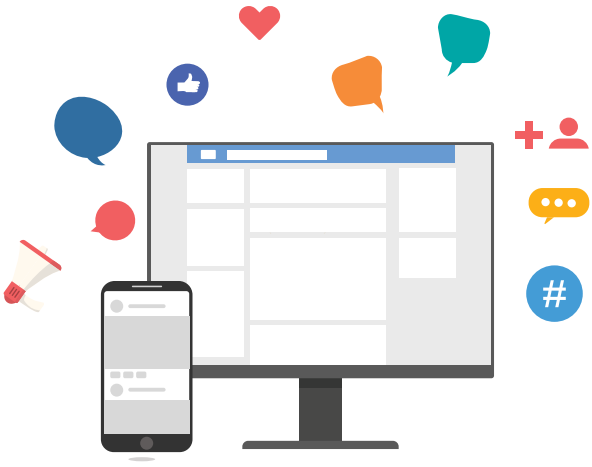

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 146/2564

https://bit.ly/3sBl5V2

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 18

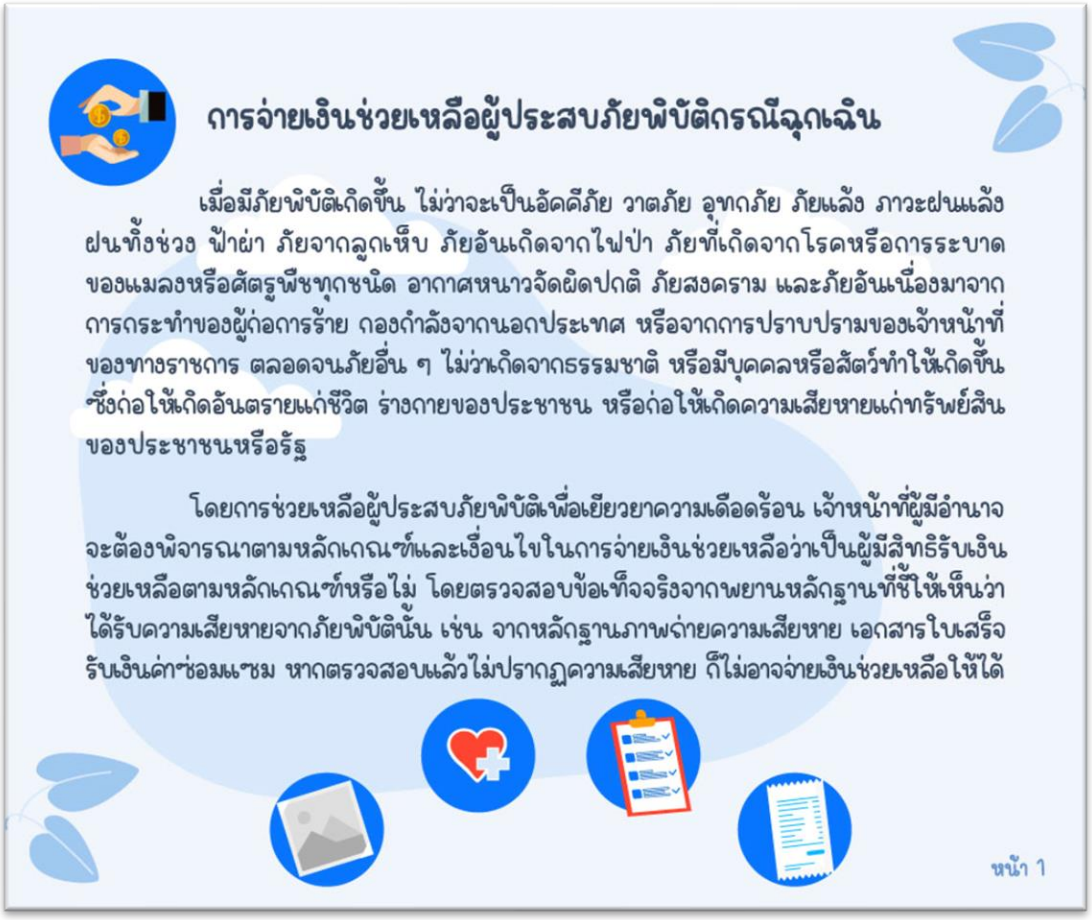
สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การตรวจสอบข้อเท็จจริง และการจ่ายเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน

1. ในการพิจารณาเงินเยียวยา กรณีประสบอุทกภัย (น้ำท่วม) ให้แก่เจ้าของบ้านที่ถูกน้ำท่วมและทรัพย์สินได้รับความเสียหายจากอุทกภัยดังกล่าว คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงจะต้องให้เจ้าหน้าที่ลงพื้นที่เพื่อตรวจสอบความเสียหายบ้านพักอาศัยของผู้ยื่นคำขอแต่ละคน เนื่องจากบ้านแต่ละหลังอาจได้รับความเสียหายจากน้ำท่วมไม่เท่ากัน การที่เจ้าหน้าที่ใช้กล้องส่องวัดระดับคราบน้ำที่หมู่บ้านเพียงหมู่บ้านละ 1 หลัง แล้วรับฟังว่าหมู่บ้านทั้ง 4 แห่ง น้ำไม่ท่วมเข้าไปในบ้านพักอาศัย ถือเป็นการตรวจสอบที่ไม่ครบถ้วนถูกต้องตามความเป็นจริง

2. กรณีที่คณะกรรมการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติอำเภอได้กำหนดแนวทางการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) ไว้ โดยการช่วยเหลือเป็นสิ่งของหรือจ่ายเป็นเงิน โดยให้คำนึงถึงสภาพและเหตุการณ์ตามความเหมาะสม มีลักษณะเป็นการช่วยเหลือเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนเฉพาะหน้าเท่านั้น มิใช่เป็นการชดใช้ความเสียหาย ทั้งนี้ เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินที่กำหนดไว้ เช่น ค่าซ่อมแซมที่อยู่อาศัยประจำของเจ้าของบ้านที่ได้รับความเสียหาย ซึ่งความเสียหายดังกล่าวหากไม่ได้รับการซ่อมแซมให้กลับคืนสู่สภาพเดิมจะไม่สามารถเข้าอยู่อาศัยได้ หรือเข้าอยู่อาศัยได้แต่อาจไม่ปลอดภัยกับชีวิต/ทรัพย์สิน หรือสัตว์ร้ายเข้าคุกคามในบ้าน โดยให้จ่ายเท่าที่จ่ายจริง หลังละไม่เกิน 20,000 บาท ความเสียหายส่วนอื่นที่นอกเหนือจากตัวบ้านจึงไม่สามารถพิจารณาให้ความช่วยเหลือได้

3. กรณีผู้เสียหายฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และศาลสั่งให้ผู้เสียหายที่ยื่นอุทธรณ์คดีจัดส่งพยานหลักฐานที่แสดงว่าบ้านของตนถูกน้ำท่วมและทรัพย์สินได้รับความเสียหายต่อศาล โดยผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำชี้แจง จัดส่งภาพถ่าย และเอกสารหลักฐานของผู้ฟ้องคดีจำนวน 50 คนต่อศาล แต่ไม่ส่งหลักฐานของผู้ฟ้องคดีจำนวน 25 คน จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง 25 คนดังกล่าว ไม่มีพยานหลักฐานที่แสดงว่าบ้านของตนถูกน้ำท่วมและทรัพย์สินได้รับความเสียหาย จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินเยียวยาตามหลักเกณฑ์ข้างต้น

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
การจ่ายเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน
RESCUE
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การจ่ายเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน
เมื่อมีภัยพิบัติเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นอัคคีภัย วาตภัย อุทกภัย ภัยแล้ง ภาวะฝนแล้งฝนทิ้งช่วง ฟ้าผ่า ภัยจากลูกเห็บ ภัยอันเกิดจากไฟป่า ภัยที่เกิดจากโรคหรือการระบาดของแมลงหรือศัตรูพืชทุกชนิด อากาศหนาวจัดผิดปกติ ภัยสงคราม และภัยอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ก่อการร้าย กองกำลังจากนอกประเทศ หรือจากการปราบปรามของเจ้าหน้าที่ของทางราชการ ตลอดจนภัยอื่น ๆ ไม่ว่าเกิดจากธรรมชาติ หรือมีบุคคลหรือสัตว์ทำให้เกิดขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายของประชาชน หรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของประชาชนหรือรัฐ
โดยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติเพื่อเยียวยาความเดือดร้อน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการจ่ายเงินช่วยเหลือว่าเป็นผู้มีสิทธิรับเงินช่วยเหลือตามหลักเกณฑ์หรือไม่ โดยตรวจสอบข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่าได้รับความเสียหายจากภัยพิบัตินั้น เช่น จากหลักฐานภาพถ่ายความเสียหาย เอกสารใบเสร็จรับเงินค่าซ่อมแซม หากตรวจสอบแล้วไม่ปรากฏความเสียหาย ก็ไม่อาจจ่ายเงินช่วยเหลือให้ได้
หน้า 1

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง พิจารณาเยียวยาน้ำท่วม ต้องตรวจสอบครบถ้วนตามจริง

ข้อเท็จจริงในคดี

- ผู้ฟ้องคดี 190 คน ซึ่งอาศัยในหมู่บ้านจัดสรร 4 แห่ง อ้างว่าเป็นผู้ประสบเหตุอุทกภัย ได้ยื่นคำร้องขอรับเงินช่วยเหลือเยียวยา แต่เทศบาลและคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ ไม่พิจารณาจ่ายเงินโดยให้เหตุผลว่า น้ำท่วมขังบริเวณรอบ ๆ บ้าน ไม่ได้เข้าไปในบ้าน และทรัพย์สินไม่ได้รับความเสียหาย จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. 2551
- ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อเรียกร้องสิทธิ ซึ่งต่อมาศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง เนื่องจากเห็นว่าไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะได้รับความช่วยเหลือ ผู้ฟ้องคดี 75 คน ไม่เห็นด้วย จึงอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

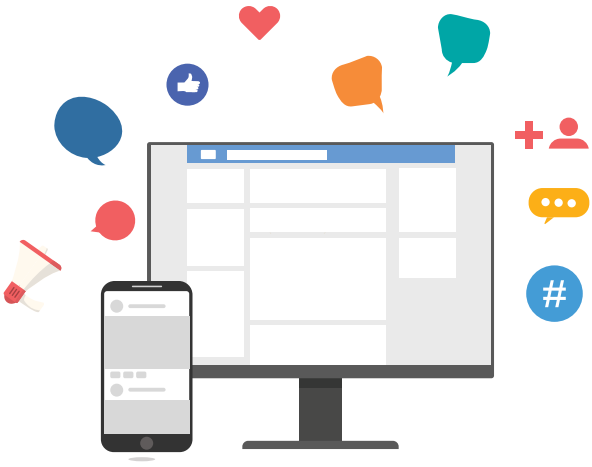
- การตรวจสอบความเสียหายบ้านพักของผู้ฟ้องคดีแต่ละคน เจ้าหน้าที่ได้ใช้กล้องส่องวัดระดับคราบน้ำ หมู่บ้านละ 1 หลัง แล้วรับฟังว่าหมู่บ้านทั้ง 4 แห่ง น้ำไม่ท่วมเข้าไปในบ้านพัก ถือเป็นการตรวจสอบที่ไม่ครบถ้วนถูกต้องตามความเป็นจริง เนื่องจากบ้านแต่ละหลังอาจได้รับความเสียหายไม่เท่ากัน
- ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าข้อเท็จจริงในสำนวนไม่ชัดเจนเพียงพอ จึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง 75 คน จัดส่งภาพถ่ายหรือพยานหลักฐานที่แสดงว่าบ้านถูกน้ำท่วมและทรัพย์สินเสียหาย
- ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำชี้แจง โดยจัดส่งภาพถ่ายและหลักฐานของผู้ฟ้องคดีจำนวน 50 คนต่อศาล จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีที่เหลือทั้ง 25 คนไม่มีพยานหลักฐานมาแสดง จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว
- ศาลจึงพิจารณาให้จ่ายเงินช่วยเหลือเยียวยาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งเป็นการช่วยเหลือเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนเฉพาะหน้า มิใช่เป็นการชดใช้ความเสียหาย โดยพิพากษาให้เทศบาลจ่ายเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่มีเอกสารหลักฐานมาแสดง จำนวน 50 คน ตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง (ค่าซ่อมแซมในลักษณะให้สามารถอยู่อาศัยได้อย่างปลอดภัย เช่น พื้นบ้าน เสาบ้าน ผนัง หลังคา) แต่ไม่เกิน 20,000 บาท ภายใน 60 วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 272/2565

https://bit.ly/45wA5Fy

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 19

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ...หน้าที่ตามกฎหมายของท้องถิ่นในการแก้ไขปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ

1. เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ในการสั่งให้เจ้าของอาคารที่มีสภาพหรือการใช้ที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน หรืออาจไม่ปลอดภัยจากอัคคีภัย หรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญหรือกระทบกระเทือนต่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง

2. การที่เจ้าของอาคารฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ในการดำเนินการป้องกันฝุ่นละออง เสียง แสง และเศษวัสดุที่เกิดจากการก่อสร้างอาคาร และไม่จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ถือเป็นความผิดตามกฎหมายดังกล่าว

3. การแก้ไขปัญหาของเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยสั่งให้ฝ่ายเทศกิจดำเนินการกับผู้ฝ่าฝืนกฎหมายและไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ซึ่งได้มีการเปรียบเทียบปรับจำนวน 2 ครั้ง โดยไม่ได้ใช้มาตรการทางกฎหมายที่เข้มข้นขึ้นเป็นบทหนักในการกำหนดโทษกับผู้ที่ฝ่าฝืนและก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญดังกล่าวตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 31 ประกอบมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และมาตรา 28 ประกอบมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 โดยการดำเนินคดีกับผู้ฝ่าฝืนซึ่งมีโทษจำคุกและปรับ ถือเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติอันเป็นเหตุให้ผู้อาศัยข้างเคียงได้รับความเดือดร้อนเสียหาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้เสียหายตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หน่วยงานของรัฐต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่จึงต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายตามความเป็นจริง (กรณีตามพิพาท คือ ค่าใช้จ่ายในการจ้างซักเสื้อผ้าเนื่องจากไม่สามารถตากผ้าได้)

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
หน้าที่ในการแก้ไขปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญตามกฎหมาย
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

หน้าที่ในการแก้ไขปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญตามกฎหมาย
"เหตุรำคาญ" ไม่ว่าจะเกิดจากเสียง ฝุ่นละออง หรือกลิ่น กฎหมายว่าด้วย การสาธารณสุขกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการระงับ ป้องกัน แก้ไข จัดการ รวมทั้งสั่งห้ามใช้สถานที่ที่ก่อปัญหาเหตุรำคาญ และต้องติดตามผล การแก้ไข หากเหตุรำคาญยังมีอยู่ เจ้าพนักงานท้องถิ่นยังคงมีหน้าที่ดำเนินการ ระงับเหตุรำคาญให้หมดไปโดยใช้มาตรการทางกฎหมายที่เข้มข้นขึ้น และป้องกัน มิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต
LAW

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง เรื่อง ไม่ใช้มาตรการที่เข้มข้นขึ้น เพื่อให้เหตุรำคาญหมดสิ้นไป... ละเลยหรือไม่ ?

ข้อเท็จจริง

- ผู้ก่อเหตุรำคาญได้รับอนุญาตจาก กทม. ให้ก่อสร้างอาคารสูงขนาดใหญ่ โดยระหว่างก่อสร้างมีวัสดุตกหล่นลงบนที่พักอาศัยของผู้ฟ้องคดีทั้งหก เกิดฝุ่นละออง มีเสียงดังรบกวน และยังมีความเสี่ยงภัยจากเครนที่หมุนผ่านที่พักอาศัย จึงได้ร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่
- จากการตรวจสอบพบว่ามีปัญหาตามข้อร้องเรียน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งให้ผู้ก่อเหตุดำเนินการแก้ไข แต่ก็ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาฝุ่นละอองและเสียงได้

2

- ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเห็นว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นละเลยต่อหน้าที่ โดยตลอดระยะเวลาที่ก่อสร้างไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างปกติสุข และมีค่าใช้จ่ายจ้างซักเสื้อผ้าเดือนละ 800 บาท เพราะไม่สามารถตากผ้าได้เป็นเวลา 10 เดือน รวมเป็นเงิน 8,000 บาท
- จึงยื่นฟ้อง กทม. ให้ชดใช้เงินจำนวน 8,000 บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่ละราย พร้อมดอกเบี้ย

3

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

แม้เหตุรำคาญจะได้หมดไปเพราะการก่อสร้างแล้วเสร็จก็ตาม แต่พฤติการณ์แห่งคดีเชื่อได้ว่า ในระหว่างก่อสร้างเกิดเหตุรำคาญจริง และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ปฏิบัติหน้าที่โดยสั่งให้ผู้ก่อเหตุดำเนินการแก้ไข และได้ตรวจติดตามผลพบว่ามิได้ปฏิบัติตามคำสั่ง จึงให้ฝ่ายเทศกิจเปรียบเทียบปรับ

4

การที่ กทม. มิได้ใช้มาตรการทางกฎหมายที่เข้มข้นขึ้นเป็นบทหนักในการกำหนดโทษกับผู้ที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 31 ประกอบมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และมาตรา 28 ประกอบมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 โดยดำเนินคดีกับผู้ฝ่าฝืนซึ่งมีโทษจำคุกและปรับ จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ในการแก้ไขเหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยสาธารณสุข และประกาศกรุงเทพมหานครที่กำหนดหลักเกณฑ์ในการก่อสร้างอาคาร เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย

จึงถือเป็นการกระทำละเมิด พิพากษาให้ กทม. ชดใช้ค่าเสียหาย (ตามพยานหลักฐาน) แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหก คนละ 5,600 บาท

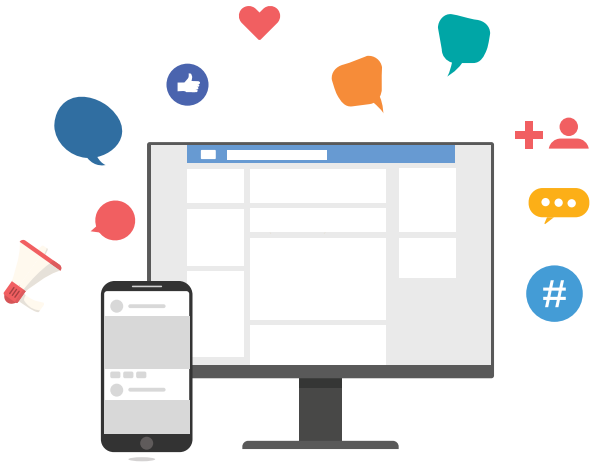
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด
ที่ อ. 833-838/2562

5

https://bit.ly/3CPfoZ6

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

สายด่วนศาลปกครอง: 1355

www.admincourt.go.th

Facebook: http://bit.ly/38A6aPq

Line OA: https://lin.ee/4KbchEO

Instagram: http://bit.ly/37xJduV

Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ

YouTube: http://bit.ly/2V0iogv

Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT

ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO

ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 20

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การมีหนังสือแจ้งเตือนก่อนใช้มาตรการบังคับทางปกครอง

1. การใช้มาตรการบังคับทางปกครองเข้ารื้อถอนทรัพย์สินของเอกชนที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ โดยกฎหมายเฉพาะซึ่งให้อำนาจเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งรื้อถอนทรัพย์สินนั้น ไม่ได้กำหนดขั้นตอนการมีหนังสือแจ้งเตือนก่อนทำการรื้อถอนไว้ เจ้าหน้าที่จึงต้องถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 กล่าวคือ ต้องมีหนังสือแจ้งเตือนให้ทราบก่อนที่จะเข้าทำการรื้อถอน ทั้งนี้ เพื่อให้การใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่มีมาตรฐาน ถูกต้อง และเป็นธรรม

2. ปัจจุบันได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ โดยขั้นตอนการแจ้งเตือนจะปรากฏอยู่ในมาตรา 63/22 ซึ่งบัญญัติให้เจ้าหน้าที่จะต้องมีคำเตือนเป็นหนังสือ โดยจะกำหนดไปพร้อมกับคำสั่งทางปกครองก็ได้ และคำเตือนนั้นจะต้องระบุมาตรการบังคับทางปกครองที่จะใช้ให้ชัดแจ้ง แต่จะกำหนดมากกว่าหนึ่งมาตรการในคราวเดียวกันไม่ได้ รวมทั้งให้ระบุค่าใช้จ่ายและเงินเพิ่มรายวันในการที่เจ้าหน้าที่เข้าดำเนินการด้วยตนเองหรือมอบหมายให้บุคคลอื่นกระทำการแทน หรือจำนวนค่าปรับบังคับการแล้วแต่กรณี

3. กรณีบริษัทเอกชนได้ติดตั้งตู้โทรศัพท์สาธารณะที่มีการปิดหรือติดป้ายโฆษณา อันขัดต่อประกาศกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการขออนุญาตติดตั้งตู้โทรศัพท์สาธารณะในที่สาธารณะ การที่เจ้าหน้าที่เข้ารื้อถอนตู้โทรศัพท์สาธารณะดังกล่าวโดยไม่ได้มีหนังสือแจ้งเตือนก่อน ถือเป็นการไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบขั้นตอนก่อนที่จะมีมาตรการบังคับทางปกครอง จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการกระทำละเมิดต่อบริษัทเอกชนที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ

การมีหนังสือแจ้งเตือน ก่อนใช้มาตรการบังคับทางปกครอง

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การมีหนังสือแจ้งเตือน ก่อนใช้มาตรการบังคับทางปกครอง

การใช้มาตรการบังคับทางปกครอง เช่น การรื้อถอนอาคารหรือตู้โทรศัพท์ที่ก่อสร้างโดยไม่ชอบ หากกฎหมายเฉพาะที่ให้อำนาจเจ้าหน้าที่รื้อถอนไม่ได้กำหนดขั้นตอนให้ต้องมีหนังสือแจ้งเตือนก่อนใช้มาตรการบังคับทางปกครองดังกล่าว เจ้าหน้าที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายกลางซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป คือ พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ที่กำหนดให้ต้องมีหนังสือแจ้งเตือนก่อน เจ้าหน้าที่จึงจะใช้มาตรการบังคับทางปกครอง (รื้อถอน) เพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งทางปกครองที่สั่งให้รื้อถอนได้

หน้า 1

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง

เรื่อง รื้อตู้โทรศัพท์ที่ติดตั้งไม่ชอบ ... ต้องแจ้งเตือนก่อนหรือไม่ ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- บริษัทเอกชน (ผู้ฟ้องคดี) ได้รับอนุญาตจากบริษัท โทรคมนาคมแห่งชาติฯ ให้ติดตั้งตู้โทรศัพท์สาธารณะ รวมทั้งทำสัญญาทำธุรกิจโฆษณาบนตู้โทรศัพท์ดังกล่าว
- การติดตั้งตู้โทรศัพท์สาธารณะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กรุงเทพมหานครกำหนดว่าขนาดและรูปแบบของตู้โทรศัพท์มีความสวยงาม กะทัดรัด โปร่งแสง ไม่ขัดกับศีลธรรมอันดี รวมทั้งห้ามติดป้ายโฆษณาที่ตู้โทรศัพท์ ซึ่งเงื่อนไขดังกล่าวได้แนบท้ายหนังสืออนุญาต
- ผู้อำนวยการเขตตรวจสอบพบว่า ตู้โทรศัพท์ใช้วัสดุทึบแสง และมีการโฆษณาอันเป็นการกระทำผิดเงื่อนไข จึงแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอน หากไม่ปฏิบัติตามจะดำเนินการตามกฎหมายต่อไป
- ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรื้อถอนตามเวลาที่กำหนด เจ้าหน้าที่จึงทำการรื้อถอนตู้โทรศัพท์พิพาท เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีเสียหาย จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

หน้า 2

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขท้ายหนังสืออนุญาต และประกาศกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการเขตจึงมีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนตู้โทรศัพท์สาธารณะได้ตามมาตรา 39 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. รักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535
- เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการตามคำสั่ง ผู้อำนวยการเขตจึงมีอำนาจตามกฎหมายที่จะใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยการเข้ารื้อถอนตู้โทรศัพท์ ซึ่งตาม พ.ร.บ. รักษาความสะอาดฯ ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการแจ้งคำเตือนก่อนการใช้มาตรการบังคับทางปกครองไว้ จึงต้องนำหลักเกณฑ์ตาม พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ (กฎหมายกลาง) มาใช้บังคับ ซึ่งกำหนดให้จะต้องมีคำเตือนเป็นหนังสือแจ้งไปยังผู้ฟ้องคดีอีกครั้งก่อนที่จะทำการรื้อถอน
- เมื่อไม่ได้มีคำเตือนแจ้งเป็นหนังสือดังกล่าว จึงไม่เป็นไปตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด การเข้ารื้อถอนของเจ้าหน้าที่หรือผู้ที่เจ้าหน้าที่มอบหมาย ถือเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี จึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี

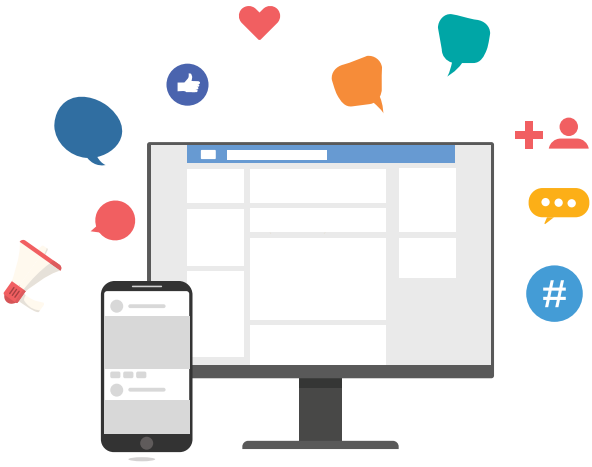
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 1210/2564

หน้า 3

https://bit.ly/3EGwusJ

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 21

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การแจ้งกำหนดการลงทะเบียนเข้าร่วมประกวดราคากับหน่วยงานของรัฐ

1. การเข้าร่วมประกวดราคากับหน่วยงานของรัฐ โดยผู้เข้าร่วมได้ยื่นเอกสารประกวดราคาพร้อมหลักประกันซองเป็นหนังสือค้ำประกันของธนาคาร เพื่อเป็นหลักประกันในการปฏิบัติตามข้อเสนอกรณีจึงถือว่าเกิดเป็นสัญญาขึ้นระหว่างกันแล้ว โดยมีลักษณะเป็นสัญญาที่เกิดขึ้นก่อนสัญญาซื้อขายที่คู่สัญญามุ่งกระทำต่อกันในภายหลัง คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจึงผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในเอกสารประกวดราคา

2. ผู้ที่ได้รับการคัดเลือกเบื้องต้นให้เป็นผู้มีสิทธิเสนอราคาจะต้องมาลงทะเบียนเพื่อเข้าสู่กระบวนการเสนอราคาตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด มิเช่นนั้น หน่วยงานของรัฐจะตัดสิทธิไม่ให้เข้าร่วมการประกวดราคาและยึดหลักประกันซอง อันเนื่องจากการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการประกวดราคา เว้นแต่มีเหตุอันสมควรหรือมีเหตุสุดวิสัย

3. เมื่อหนังสือแจ้งเปลี่ยนแปลงเวลาการลงทะเบียนเข้าร่วมการเสนอราคา (กำหนดเวลาเร็วขึ้น) ได้ส่งไปถึงผู้มีสิทธิเสนอราคารายหนึ่งเกินกำหนดให้มาเสนอราคาแล้ว 1 วัน (เนื่องจากไปรษณีย์ไปส่งแต่ไม่มีผู้รับ และบางวันฝนตกไม่อาจไปส่งได้) กรณียังถือไม่ได้ว่าผู้มีสิทธิเสนอราคารายดังกล่าวได้รับแจ้งวัน เวลา และสถานที่เสนอราคาโดยชอบตามข้อ 10 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2549 การที่ตัวแทนของผู้มีสิทธิเสนอราคารายดังกล่าวเข้าร่วมการเสนอราคาล่วงเลยกำหนดเวลาการลงทะเบียนไปบ้างเล็กน้อย (เนื่องจากไม่ได้รับหนังสือแจ้งซึ่งไม่ได้เกิดจากความผิดของตนด้วยเหตุที่ไม่ยอมรับหนังสือหรือด้วยเหตุอื่น) ย่อมแสดงให้เห็นว่ายังคงตระหนักถึงข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ตนพึงต้องปฏิบัติเพื่อรักษาสิทธิในการเข้าร่วมเสนอราคา จึงยังไม่ถือว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด หน่วยงานของรัฐจึงไม่อาจยึดหลักประกันซองได้

เข้าร่วมประกวดราคาต้องลงทะเบียนตามวันและเวลาที่กำหนด

ผู้เข้าร่วมการประกวดราคากับหน่วยงานของรัฐ จะต้องมาลงทะเบียนตามวันและเวลาที่กำหนด มิเช่นนั้นหน่วยงานของรัฐจะตัดสิทธิ์ไม่ให้เข้าร่วมการประกวดราคา และยึดหลักประกันซอง เนื่องจากไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการประกวดราคา เว้นแต่มีเหตุอันสมควรหรือมีเหตุสุดวิสัย

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ลงทะเบียนไม่ทันเพราะได้รับแจ้งล่าช้า ... ยึดหลักประกันซองได้หรือไม่ ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- หน่วยงานของรัฐได้มีประกาศประกวดราคา (เหล็กเส้นเสริมคอนกรีต) โดยกำหนดให้มีการเสนอราคาทางอิเล็กทรอนิกส์ตามวันที่กำหนด ในเวลา 09.50 น. ถึง 10.20 น.
- ตัวแทนของผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปถึงสถานที่เสนอราคาในวันดังกล่าว เวลา 9.09 น. แต่เจ้าหน้าที่แจ้งว่าหมดเวลาลงทะเบียน และไม่ยอมให้เข้าเสนอราคา โดยอ้างว่าได้มีหนังสือแจ้งเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาลงทะเบียนมาเป็นตั้งแต่เวลา 08.30 น. ถึง 9.00 น. แล้ว
- ผู้แทนของผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่าไม่เคยได้รับหนังสือแจ้ง แต่ก็ไม่เป็นผล ต่อมาประธานคณะกรรมการประกวดราคาได้มีหนังสือแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้หมดสิทธิ์เสนอราคาเพราะทำผิดเงื่อนไข และริบหลักประกันซองไว้
- ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องหน่วยงานของรัฐให้คืนหลักประกันซอง

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นเอกสารประกวดราคาพร้อมหลักประกันซอง ถือว่าผู้ฟ้องคดีตกลงเข้าร่วมเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ ทั้งสองฝ่ายจึงผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในเอกสารประกวดราคา
- ข้อเท็จจริงปรากฏว่า หนังสือแจ้งเปลี่ยนแปลงเวลาการลงทะเบียนได้ส่งไปถึงผู้ฟ้องคดีเลยกำหนดให้มาเสนอราคาแล้ว 1 วัน (เนื่องจากไปรษณีย์ไปส่งแต่ไม่มีผู้รับ และบางวันฝนตกไม่อาจไปส่งได้) กรณีจึงยังถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งวัน เวลาและสถานที่เสนอราคาโดยชอบด้วยข้อ 10 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2549

หน้า 2

- การที่ตัวแทนของผู้ฟ้องคดีเดินทางไปเข้าร่วมการเสนอราคา แม้จะล่วงเลยกำหนดเวลาการลงทะเบียนไปบ้างเล็กน้อย (เนื่องจากไม่ได้รับหนังสือแจ้งซึ่งไม่ได้เกิดจากความผิดของผู้ฟ้องคดี ด้วยเหตุที่ไม่ยอมรับหนังสือเองหรือด้วยเหตุอื่น) ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดียังคงตระหนักถึงข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ตนพึงต้องปฏิบัติเพื่อรักษาสิทธิในการเข้าร่วมเสนอราคา จึงยังไม่ถือว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในเอกสารประกวดราคา หน่วยงานของรัฐจึงไม่อาจริบหลักประกันซองของผู้ฟ้องคดีได้
- พิพากษาให้คืนหลักประกันซองให้แก่ผู้ฟ้องคดี

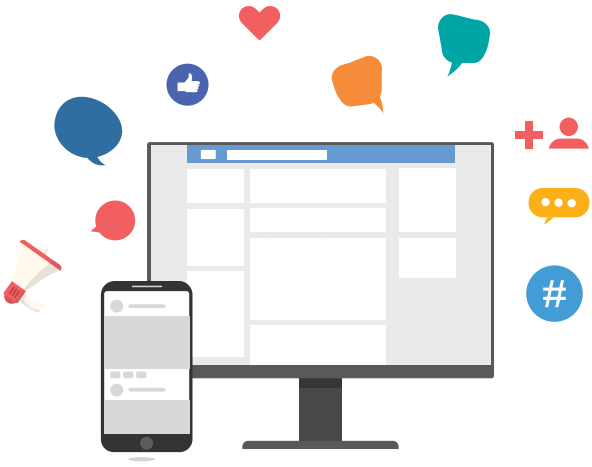
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 97/2564

หน้า 3

http://bit.ly/3P8U7yT

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 22

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... ระยะเวลาการลงนามในสัญญาจัดซื้อจัดจ้างของรัฐ

1. กฎหมายว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ ได้บัญญัติให้การลงนามในสัญญาจัดซื้อจัดจ้าง จะกระทำได้ต่อเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาอุทธรณ์และไม่มีผู้ใดอุทธรณ์ หรือในกรณีที่มีการอุทธรณ์ เมื่อหน่วยงานได้รับแจ้งจากคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้ทำการจัดซื้อจัดจ้างต่อไปได้ (เว้นแต่การจัดซื้อจัดจ้างที่มีความจำเป็นเร่งด่วน หรือโดยวิธีเฉพาะเจาะจง หรือมีวงเงินเล็กน้อยตามที่กำหนดในกฎกระทรวง) ทั้งนี้ โดยกำหนดให้ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ยื่นอุทธรณ์ต่อหน่วยงานของรัฐนั้นภายใน 7 วันทำการนับแต่วันประกาศผลการจัดซื้อจัดจ้างในระบบเครือข่ายสารสนเทศของกรมบัญชีกลาง

2. การนับวันแรกแห่งระยะเวลาอุทธรณ์ต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/3 วรรคสอง ที่กำหนดมิให้นับวันแรกแห่งระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วยกัน ซึ่งเมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีผู้ใดอุทธรณ์ และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ได้ประกาศผลผู้ชนะการเสนอราคาในวันที่ 5 เมษายน 2564 การนับระยะเวลาอุทธรณ์จึงต้องเริ่มนับถัดจากวันที่ 5 เมษายน 2564 คือ เริ่มนับวันที่ 6 เมษายน 2564 แต่เมื่อวันดังกล่าวเป็นวันหยุดราชการ จึงต้องเริ่มนับตั้งแต่วันที่ 7 เมษายน 2564 ซึ่งเป็นวันทำการแรก โดยจะครบกำหนด 7 วันทำการในวันที่ 21 เมษายน 2564 (วันที่ 10-15 เมษายน 2564 และวันที่ 17-18 เมษายน 2564 เป็นวันหยุดราชการ) วันที่ล่วงพ้นระยะเวลาอุทธรณ์จึงเป็นวันที่ 22 เมษายน 2564 อบต. จึงสามารถลงนามในสัญญาได้ตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นไป

3. การที่ อบต. มีหนังสือแจ้งให้ผู้ชนะการเสนอราคามาทำสัญญาภายใน 7 วัน นับถัดจากวันที่ได้รับหนังสือแจ้งดังกล่าว เป็นการกำหนดวันเริ่มต้นการลงนามในสัญญาที่ขัดแย้งกับกฎหมายว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้าง ย่อมไม่มีผลบังคับ คงมีผลเพียงเป็นการแจ้งให้มาลงนามในสัญญาจัดจ้างเท่านั้น ฉะนั้น การที่ อบต. ปฏิเสธการเข้าทำสัญญาจ้างกับผู้ชนะการเสนอราคาโดยอ้างว่า เข้าทำสัญญาจ้างเมื่อพ้นระยะเวลาที่กำหนด จึงถือว่า อบต. ไม่ยอมเข้าทำสัญญา ไม่ใช่กรณีที่ผู้ยื่นข้อเสนอไม่ยอมเข้าทำสัญญา อันจะเป็นเหตุให้ อบต. สามารถพิจารณาประกาศรายชื่อผู้ที่เสนอราคาต่ำรายถัดไปหรือผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงรายถัดไปให้เป็นผู้ชนะการเสนอราคาแทนได้ ดังนั้น การที่ อบต. มีประกาศเปลี่ยนแปลงประกาศรายชื่อผู้ชนะการเสนอราคาจึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ

ระยะเวลาในการลงนามในสัญญาจัดซื้อจัดจ้าง

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

ระยะเวลาในการลงนามในสัญญาจัดซื้อจัดจ้าง

เมื่อมีการประกาศรายชื่อผู้ชนะการเสนอราคาแล้ว จะลงนามในสัญญากันได้ต่อเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาอุทธรณ์ และไม่มีผู้ใดอุทธรณ์ (พ้น 7 วันทำการ นับแต่วันประกาศผลผู้ชนะการเสนอราคา) หรือในกรณีที่มีการอุทธรณ์ คือ เมื่อได้รับแจ้งจากคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้ทำการจัดซื้อจัดจ้างต่อไปได้ กรณีที่หน่วยงานมีหนังสือให้ผู้ชนะการเสนอราคามาทำสัญญาภายใน 7 วัน นับถัดจากวันที่ได้รับหนังสือ อันขัดแย้งกับกฎหมายว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างนั้น ย่อมไม่มีผลบังคับในเรื่องระยะเวลาและให้ถือเป็นเพียงการแจ้งให้มาทำสัญญาเท่านั้น

หน้า 1

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560

มาตรา 66 วรรคสอง การลงนามในสัญญาจัดซื้อจัดจ้างจะกระทำได้ต่อเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาอุทธรณ์และไม่มีผู้ใดอุทธรณ์ตามมาตรา 117 หรือในกรณีที่มีการอุทธรณ์เมื่อหน่วยงานของรัฐได้รับแจ้งจากคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้ทำการจัดซื้อจัดจ้างต่อไปได้ เว้นแต่การจัดซื้อจัดจ้างที่มีความจำเป็นเร่งด่วนตามมาตรา 56 (1) (ค) หรือการจัดซื้อจัดจ้างโดยวิธีเฉพาะเจาะจง หรือการจัดซื้อจัดจ้างที่มีวงเงินเล็กน้อยตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 96 วรรคสอง

มาตรา 117 ให้ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ยื่นอุทธรณ์ต่อหน่วยงานของรัฐนั้นภายใน 7 วันทำการนับแต่วันประกาศผลการจัดซื้อจัดจ้างในระบบเครือข่ายสารสนเทศของกรมบัญชีกลาง

ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560

ข้อ 161 วรรคหนึ่ง การลงนามในสัญญาและการแก้ไขสัญญาตามระเบียบนี้เป็นอำนาจของหัวหน้าหน่วยงานของรัฐ

การลงนามในสัญญาตามวรรคหนึ่ง จะกระทำได้เมื่อพ้นระยะเวลาการอุทธรณ์ตามมาตรา 66 วรรคสอง

หน้า 2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ได้ผู้ชนะการเสนอราคา ต้องลงนามในสัญญาเมื่อใด ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- อบต. ออกประกาศเมื่อวันที่ 5 เมษายน 2564 ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ชนะการเสนอราคาจ้างก่อสร้างแก้มลิง ด้วยวิธีประกวดราคาอิเล็กทรอนิกส์ และมีหนังสือแจ้งให้ไปทำสัญญาภายใน 7 วัน นับถัดจากวันที่ได้รับหนังสือ
- ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือเมื่อวันที่ 8 เมษายน 2564 และเข้าไปทำสัญญาในวันที่ 23 เมษายน 2564 แต่ อบต. ปฏิเสธการทำสัญญา โดยอ้างว่าเข้าทำสัญญาล่วงเลยเวลาที่กำหนด

หน้า 3

- ต่อมา อบต. มีหนังสือเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจง และสงวนสิทธิ์เรียกผู้เสนอราคารายถัดไปเข้าทำสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นอุทธรณ์ และมีหนังสือชี้แจง พร้อมทั้งคัดค้านการเรียกผู้เสนอราคารายถัดไปเข้าทำสัญญา
- อบต. ยกอุทธรณ์ และเปลี่ยนแปลงประกาศรายชื่อผู้ชนะการเสนอราคา จากนั้นก็ได้ยกเลิกประกาศดังกล่าว และยกเลิกการประกวดราคาครั้งนี้ พร้อมทั้งมีประกาศประกวดราคาจ้างก่อสร้างใหม่ จนได้ผู้ชนะการเสนอราคา
- ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ อบต. ปฏิเสธการทำสัญญากับตนไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงยื่นฟ้อง อบต. เพื่อขอให้เพิกถอนประกาศเปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้ชนะการเสนอราคา ประกาศยกเลิกการประกวดราคา และประกาศประกวดราคาครั้งใหม่

หน้า 4

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- เมื่อ อบต. ประกาศผลให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ชนะการเสนอราคา โดยไม่มีผู้ใดอุทธรณ์ การลงนามในสัญญาจึงกระทำได้ต่อเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาอุทธรณ์ คือ เมื่อพ้น 7 วันทำการ นับแต่วันประกาศผลเมื่อวันที่ 5 เมษายน 2564
- ระยะเวลาอุทธรณ์จึงต้องนับถัดจากวันดังกล่าว ซึ่งวันที่ 6 เมษายน 2564 เป็นวันหยุดราชการ จึงต้องนับวันที่ 7 เมษายน 2564 เป็นวันแรก โดยจะครบกำหนด 7 วันทำการในวันที่ 21 เมษายน 2564 (วันที่ 10-15 เมษายน 2564 และวันที่ 17-18 เมษายน 2564 เป็นวันหยุดราชการ)
- ดังนั้น วันที่ 22 เมษายน 2564 จึงเป็นวันที่ล่วงพ้นระยะเวลาอุทธรณ์ โดยสามารถลงนามในสัญญาได้ตั้งแต่วันที่ 22 เมษายน 2564 เป็นต้นไป การที่ผู้ฟ้องคดีเข้าไปทำสัญญาในวันที่ 23 เมษายน 2564 จึงเป็นการดำเนินการตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด การที่ อบต. ปฏิเสธการเข้าทำสัญญา จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- ส่วนระยะเวลาที่ อบต. กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีไปทำสัญญาภายใน 7 วัน นับถัดจากวันที่ได้รับหนังสือนั้น ขัดแย้งกับบทบัญญัติของกฎหมาย จึงไม่มีผลบังคับ ถือเป็นเพียงการแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมาลงนามในสัญญาเท่านั้น พิพากษาให้เพิกถอนประกาศที่พิพาททั้งสามฉบับ

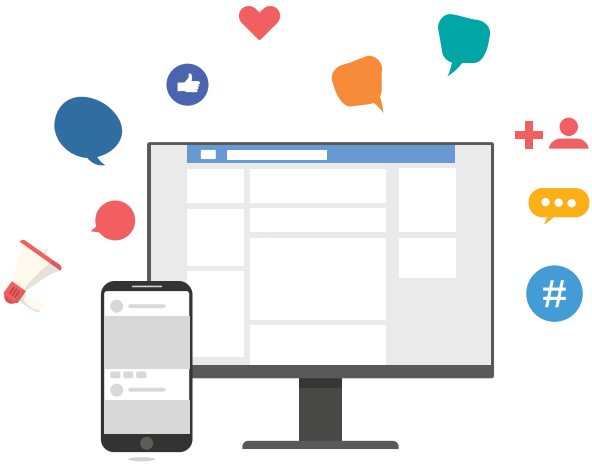
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 52-53/2566

หน้า 5

https://bit.ly/3tU1OlX

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

สายด่วนศาลปกครอง: 1355

www.admincourt.go.th

Facebook: http://bit.ly/38A6aPq

Line OA: https://lin.ee/4KbchEO

Instagram: http://bit.ly/37xJduV

Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ

YouTube: http://bit.ly/2V0iogv

Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT

ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO

ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 23

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... สัญญาทางปกครองที่กำหนดให้สิทธิในการประกอบการเป็นการเฉพาะตัวบุคคล

1. สัญญาที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองได้อนุญาตให้เอกชนนำรถตู้เข้าร่วมเดินรถในเส้นทางเดินรถโดยสารประจำทาง มีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทานบริการสาธารณะ ซึ่งเป็นสัญญาทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เมื่อเกิดข้อโต้แย้งระหว่างคู่สัญญาย่อมอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง และมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้บัญญัติให้ผู้มีสิทธิฟ้องคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองจะต้องเป็นผู้ที่ถูกกระทบสิทธิหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง และต้องมีคำขอที่ศาลปกครองสามารถกำหนดคำบังคับตามกฎหมายเพื่อแก้ไขความเสียหายได้

2. กรณีสัญญาให้ประกอบการเดินรถโดยสารประจำทางระหว่างองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพกับเอกชน (คู่สัญญา) เป็นสัญญาต่างตอบแทนที่กำหนดให้สิทธิในการประกอบการเป็นการเฉพาะตัวบุคคลของผู้รับสัญญา โดยไม่อาจให้บุคคลอื่นเช่า หรือเช่าช่วง หรือเช่าซื้อ หรือให้สิทธิการเดินรถแก่ผู้ใดได้ ฉะนั้น เมื่อคู่สัญญาถึงแก่ความตาย สัญญาดังกล่าวย่อมสิ้นสุดลง มูลหนี้ที่ค้างชำระค่าตอบแทนต่าง ๆ อันเกิดขึ้นหลังจากที่คู่สัญญาได้เสียชีวิตไปแล้ว จึงไม่มีผลผูกพันทายาทของผู้เสียชีวิตซึ่งไม่ใช่คู่สัญญา ทายาทจึงไม่ต้องรับผิดในหนี้ที่ค้างชำระตามสัญญาพิพาท และไม่ถือว่าหน่วยงานของรัฐคู่สัญญามีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองที่จะฟ้องขอให้ศาลมีคำบังคับทายาทของผู้เสียชีวิตให้ชำระเงินได้ หน่วยงานของรัฐจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ

การฟ้องคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การฟ้องคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง

ผู้มีสิทธิฟ้องคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองจะต้องเป็นผู้ที่ถูกกระทบสิทธิหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง และต้องมีคำขอที่ศาลปกครองสามารถกำหนดคำบังคับให้ได้ตามกฎหมาย โดยมีผลเป็นการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนเสียหายที่ผู้ฟ้องคดี (คู่สัญญา) ได้รับ กรณีที่คู่สัญญามีข้อตกลงระงับข้อพิพาทด้วยวิธีอนุญาโตตุลาการ จะต้องดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในสัญญา หากเห็นว่าผลการพิจารณาของอนุญาโตตุลาการไม่ชอบด้วยกฎหมาย สามารถนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองได้ภายในกำหนดเวลา

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ฟ้องทายาทให้ชำระหนี้ที่เกิดขึ้นหลังจากคู่สัญญาตาย ... ได้หรือไม่ !?

ข้อเท็จจริงในคดี

- องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ผู้ฟ้องคดี) กับนาย A ได้ตกลงทำสัญญาให้ประกอบการรถโดยสารประจำทาง (รถตู้โดยสาร) โดยอนุญาตให้นาย A นำรถตู้เข้าร่วมเดินรถ มีกำหนดเวลา 10 ปี และตกลงชำระค่าตอบแทนทุกวันที่ 10 ของเดือน รวมทั้งมีข้อห้ามมิให้บุคคลอื่นเช่าหรือเช่าช่วงหรือเช่าซื้อหรือให้สิทธิการเดินรถแก่ผู้อื่น
- นาย A ผิดนัดไม่ชำระค่าตอบแทนเนื่องจากเสียชีวิต ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือบอกเลิกสัญญาและบอกกล่าวทวงถามและให้ทายาทของนาย A ชำระค่าตอบแทนค้างชำระพร้อมดอกเบี้ยผิดนัด แต่ทายาทของนาย A เพิกเฉย จึงยื่นฟ้องทายาทของนาย A เพื่อให้ชำระเงินตามสัญญาดังกล่าว

หน้า 1

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- สัญญาพิพาทมีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง คือ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง ได้อนุญาตให้นาย A นำรถตู้เข้าร่วมเดินรถโดยสารประจำทาง อันมีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทานบริการสาธารณะ จึงถือเป็นสัญญาทางปกครอง ตามมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองฯ
- การที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า นาย A ไม่ชำระค่าตอบแทนตามสัญญาดังกล่าว จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) แห่ง พ.ร.บ. เดียวกัน
- เมื่อค่าตอบแทนที่ค้างชำระ เกิดขึ้นหลังจากที่นาย A ถึงแก่ความตายแล้ว ประกอบกับสัญญาพิพาทเป็นสัญญาต่างตอบแทน ซึ่งกำหนดให้สิทธิในการเดินรถเป็นการเฉพาะตัวบุคคลผู้รับสัญญาโดยแท้ เมื่อนาย A ถึงแก่ความตาย สัญญาย่อมสิ้นสุดลง และทายาทของนาย A ไม่ถือเป็นคู่สัญญา

หน้า 2

- การที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องทายาทของนาย A ให้รับผิดในหนี้ที่ค้างชำระตามสัญญา ซึ่งเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังที่นาย A ถึงแก่ความตายแล้ว จึงไม่อาจถือว่ามีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองที่จะฟ้องขอให้ศาลมีคำบังคับทายาทของนาย A ให้ชำระเงินตามคำขอได้
- ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีนี้ตามมาตรา 42 วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองฯ

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 240/2565

หน้า 3

http://bit.ly/3I4ghkm

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 24

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... ผลของสัญญาทุนการศึกษา กรณีหน่วยงานของรัฐเป็นฝ่ายผิดสัญญา

1. สัญญาทุนการศึกษา ถือเป็นสัญญาทางปกครองที่ผูกพันให้คู่สัญญา (ผู้ให้ทุนและผู้รับทุน) ต้องปฏิบัติตามข้อตกลงในสัญญา โดยที่หน่วยงานของรัฐ (ผู้ให้ทุน) มุ่งหมายให้ผู้รับทุนชดใช้ทุนโดยการนำความรู้ความสามารถที่ได้จากการศึกษาเล่าเรียนหรือการฝึกอบรมมาใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ส่วนผู้รับทุนเมื่อสำเร็จการศึกษาหรือการฝึกอบรมก็ต้องปฏิบัติงานชดใช้ทุนตามสัญญา กรณีที่ผู้รับทุนผิดสัญญาไม่ปฏิบัติงานชดใช้ทุนตามเวลาที่กำหนด จะต้องชดใช้ทุนคืนแก่หน่วยงานของรัฐพร้อมค่าปรับตามสัญญา

2. กรณีสัญญาทุนการศึกษาที่มีข้อกำหนดให้ อบต. (ผู้ให้ทุน) บรรจุผู้รับทุนเป็นพนักงานส่วนตำบล แต่เมื่อผู้รับทุนสำเร็จการศึกษา อบต. ไม่ได้กำหนดตำแหน่งพนักงานส่วนตำบลไว้รองรับ จึงแก้ปัญหาด้วยการขอเพิ่มตำแหน่งผู้ช่วยพยาบาลวิชาชีพ ซึ่งเป็นพนักงานจ้างตามภารกิจ โดยมีสถานะเป็นเพียงลูกจ้างชั่วคราว และทั้งสองตำแหน่งดังกล่าวมีความแตกต่างกันในด้านความมั่นคงในการรับราชการ สิทธิได้รับการเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ตามกฎหมาย การที่ อบต. ไม่จัดให้ผู้รับทุนเข้าทำงานเพื่อชำระหนี้ตามเงื่อนไขของสัญญา ย่อมมีผลทำให้ผู้รับทุนหรือลูกหนี้หลุดพ้นจากความรับผิดและข้อผูกพันตามสัญญารับทุน ดังนั้น การที่ผู้รับทุนมีหนังสือขอลาออกจากลูกจ้างชั่วคราวก่อนครบกำหนดชดใช้ทุน 4 ปี จึงมิได้เป็นการผิดสัญญาและไม่ต้องรับผิดชดใช้เงินตามสัญญาแก่ อบต.

3. แม้ว่าสัญญาทุนการศึกษาจะเป็นสัญญาทางปกครองที่ให้เอกสิทธิ์แก่ฝ่ายรัฐอยู่เหนือเอกชน แต่คู่สัญญาฝ่ายรัฐก็ไม่อาจดำเนินการตามอำเภอใจโดยไม่คำนึงถึงความเป็นธรรม แล้วก่อให้เกิดความเสียหายแก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งได้ ทั้งนี้ คู่สัญญาทั้งหน่วยงานของรัฐและผู้รับทุนย่อมผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในสัญญา กรณีที่สัญญามีข้อกำหนดเกี่ยวกับตำแหน่งที่จะบรรจุแต่งตั้งผู้รับทุนหลังจากสำเร็จการศึกษา หน่วยงานของรัฐจะต้องระมัดระวังโดยมีการวางแผนกำหนดกรอบอัตรากำลังและตำแหน่งให้พร้อมรองรับ โดยไม่อาจใช้เอกสิทธิ์หรืออำนาจที่เหนือกว่าในการที่จะบรรจุแต่งตั้งผู้รับทุนในตำแหน่งอื่นที่มีความมั่นคงและสิทธิประโยชน์น้อยกว่าตำแหน่งที่กำหนดไว้ในสัญญาทุนการศึกษาได้

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ

ผลของสัญญาทุนการศึกษา ... กรณีหน่วยงานของรัฐเป็นฝ่ายผิดสัญญา

สำนักงานศาลปกครอง
สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

ผลของสัญญาทุนการศึกษา ... กรณีหน่วยงานของรัฐเป็นฝ่ายผิดสัญญา

สัญญาทุนการศึกษา ... ถือเป็นสัญญาทางปกครองที่ผูกพันให้คู่สัญญา (ผู้ให้ทุนและผู้รับทุน) ต้องปฏิบัติตามข้อตกลงในสัญญา โดยที่หน่วยงานของรัฐ (ผู้ให้ทุน) มุ่งหมายให้ผู้รับทุนชดใช้ทุนด้วยการนำความรู้ความสามารถที่ได้จากการศึกษาเล่าเรียนหรือการฝึกอบรมมาใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ส่วนในด้านผู้รับทุน เมื่อสำเร็จการศึกษาก็จะได้รับการบรรจุแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานในตำแหน่งตามที่ตกลงในสัญญา กรณีหากผู้รับทุนผิดสัญญาไม่ปฏิบัติงานชดใช้ทุนตามเวลาก็จะต้องชดใช้ทุนคืนแก่หน่วยงานพร้อมค่าปรับตามสัญญา ส่วนกรณีหากหน่วยงานเป็นฝ่ายผิดสัญญา เช่น ไม่ได้บรรจุแต่งตั้งผู้รับทุนในตำแหน่งตามที่ตกลง ผู้รับทุนอาจหลุดพ้นจากความรับผิดและข้อผูกพันตามสัญญาได้

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ขอลาออกเพราะไม่ได้บรรจุในตำแหน่งที่ตกลง ... ต้องชดใช้ทุนคืนหรือไม่ ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- ผู้รับทุนทำสัญญารับทุนการศึกษากับ อบต. ตามโครงการผลิตพยาบาลของชุมชนฯ โดยมีข้อกำหนดในสัญญาว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาจะได้เข้ารับการบรรจุเป็นพนักงานของ อบต. (พนักงานส่วนตำบล) และต้องทำงานชดใช้ทุนไม่ต่ำกว่า 4 ปี แต่ถ้าผิดสัญญา จะยินยอมชดใช้ทุนคืนและค่าปรับอีก 1 เท่า
- หลังจากผู้รับทุนสำเร็จการศึกษา อบต. ไม่ได้กำหนดตำแหน่งไว้รองรับ จึงขอเพิ่มตำแหน่งผู้ช่วยพยาบาลวิชาชีพ ซึ่งเป็นพนักงานจ้างตามภารกิจ (ลูกจ้างชั่วคราว) และบรรจุผู้รับทุนให้ทำงานในตำแหน่งดังกล่าว ต่อมาผู้รับทุนได้ขอลาออกและมีหนังสือขอความเป็นธรรมกับ อบต.
- อบต. อนุญาตให้ลาออก และแจ้งให้ชดใช้เงินทุนพร้อมค่าปรับ แต่ผู้รับทุนและผู้ค้ำประกันเพิกเฉย อบต. จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

2

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- คู่สัญญาต่างมีหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในสัญญา การบรรจุผู้รับทุนในตำแหน่งพนักงานจ้างตามภารกิจมิใช่ตำแหน่งพนักงานส่วนตำบล ซึ่งตำแหน่งทั้งสองมีความแตกต่างกันในด้านความมั่นคงในการรับราชการ รวมทั้งสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ โดยพนักงานจ้างตามภารกิจมีความมั่นคงที่น้อยกว่า
- แม้ว่าสัญญาทุนการศึกษาจะเป็นสัญญาทางปกครองที่ให้เอกสิทธิ์แก่ฝ่ายรัฐมากกว่าเอกชนก็ตาม แต่ อบต. ก็ไม่อาจจะดำเนินการตามอำเภอใจโดยไม่คำนึงถึงความเป็นธรรมแล้วก่อให้เกิดความเสียหายแก่คู่สัญญาได้ การที่ไม่บรรจุผู้รับทุนเข้าทำงานเพื่อชำระหนี้ตามเงื่อนไขของสัญญา ย่อมมีผลทำให้ผู้รับทุนหลุดพ้นจากความรับผิดและข้อผูกพันตามสัญญาดังกล่าว
- การที่ผู้รับทุนขอลาออกจากลูกจ้างชั่วคราวก่อนครบกำหนด จึงมิได้เป็นการผิดสัญญา และไม่ต้องรับผิดชดใช้เงินทุนแต่อย่างใด

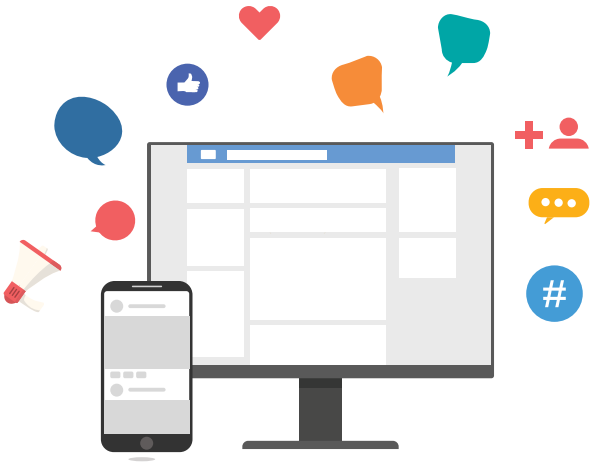
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 490/2565

3

http://bit.ly/3YKYxzf

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

สายด่วนศาลปกครอง: 1355

www.admincourt.go.th

Facebook: http://bit.ly/38A6aPq

Line OA: https://lin.ee/4KbchEO

Instagram: http://bit.ly/37xJduV

Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ

YouTube: http://bit.ly/2V0iogv

Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT

ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO

ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 25

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การสิ้นสุดสัญญาจ้างพนักงานราชการ จากเหตุอื่นตามข้อกำหนดของส่วนราชการ

1. การทำสัญญาจ้างพนักงานราชการเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งและส่วนงานของทางราชการ ถือเป็นการให้เอกชนเข้าดำเนินการหรือเข้าร่วมดำเนินการจัดทำบริการสาธารณะตามภารกิจของส่วนราชการนั้น ๆ อันมีลักษณะเป็น “สัญญาทางปกครอง” ซึ่งหากมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากสัญญาดังกล่าว จะเป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

2. ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. 2547 ข้อ 28 กำหนดให้สัญญาจ้างสิ้นสุดลงเมื่อ ... (4) ไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติงานตามข้อ 19 (ผลการประเมินประจำปี) ... (6) เหตุอื่นตามที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้หรือตามข้อกำหนดของส่วนราชการหรือตามสัญญาจ้าง และข้อ 30 กำหนดให้ส่วนราชการบอกเลิกสัญญาจ้างก่อนครบกำหนดตามสัญญาได้ โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า และไม่เป็นเหตุที่พนักงานราชการจะเรียกร้องค่าตอบแทนการเลิกสัญญาจ้างได้ และประกาศคณะกรรมการบริหารพนักงานราชการ เรื่อง แนวทางการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานราชการ พ.ศ. 2554 ข้อ 8 กำหนดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานทั่วไป ปีละ 2 ครั้ง ตามปีงบประมาณ คือ ครั้งที่ 1 ระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม-31 มีนาคม ปีถัดไป และครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 1 เมษายน-30 กันยายน ปีเดียวกัน และข้อ 10 กำหนดให้พนักงานราชการทั่วไปผู้ใดซึ่งผู้บังคับบัญชาได้ประเมินผลการปฏิบัติงานแล้วมีคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินผลการปฏิบัติงาน 2 ครั้ง ติดต่อกันต่ำกว่าระดับดี ให้ผู้บังคับบัญชาทำความเห็นเสนอหัวหน้าส่วนราชการเพื่อพิจารณาสั่งเลิกจ้างต่อไป

3. กรณีการสั่งเลิกจ้างพนักงานราชการด้วยเหตุที่มีผลการปฏิบัติงานไม่ผ่านเกณฑ์ 2 ครั้งติดต่อกันตามข้อ 10 ของประกาศดังกล่าวและตามที่กำหนดในสัญญา ถือเป็นกรณีที่สัญญาจ้างสิ้นสุดลงเมื่อมีเหตุอื่นหรือตามข้อกำหนดของส่วนราชการหรือตามสัญญาจ้าง (ข้อ 28 (6) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. 2547) มิใช่เป็นกรณีที่สัญญาจ้างสิ้นสุดลงเมื่อไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติงานประจำปี หรือการประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อต่อสัญญาจ้างตามระเบียบดังกล่าว (ต้องเป็นผลการประเมินในปีนั้น ๆ)

ฉะนั้น กรณีที่พนักงานราชการได้รับการประเมินอยู่ในระดับพอใช้ (ต่ำกว่าระดับดี) 2 ครั้งติดต่อกัน แม้จะมิใช่ผลการประเมินในปีงบประมาณเดียวกัน แต่ก็เป็นผลการประเมินที่ต่อเนื่องกัน ซึ่งสามารถนำมาใช้พิจารณาเพื่อเลิกจ้างตามข้อกำหนดในประกาศของส่วนราชการได้

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
การสิ้นสุดสัญญาจ้างพนักงานราชการ
สัญญาจ้าง
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การสิ้นสุดสัญญาจ้างพนักงานราชการ

สัญญาจ้างพนักงานราชการสิ้นสุดลงเมื่อมีเหตุตามที่กำหนดไว้ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. 2547 หรือตามข้อกำหนดของส่วนราชการหรือตามสัญญาจ้าง เช่น กรณีครบกำหนดตามสัญญาจ้าง กรณีขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามระเบียบดังกล่าวหรือตามที่ส่วนราชการกำหนด กรณีตาย กรณีไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติงาน หรือมีเหตุอื่นตามระเบียบดังกล่าวหรือตามข้อกำหนดของส่วนราชการหรือตามสัญญาจ้าง

หน้า 1

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. 2547

ข้อ 28 สัญญาจ้างสิ้นสุดลงเมื่อ ...

(4) ไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติงานตามข้อ 19

(6) เหตุอื่นตามที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้หรือตามข้อกำหนดของส่วนราชการหรือตามสัญญาจ้าง

ประกาศคณะกรรมการบริหารพนักงานราชการ เรื่อง แนวทางการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานราชการ พ.ศ. 2554

ข้อ 10 พนักงานราชการทั่วไปผู้ใดซึ่งผู้บังคับบัญชาได้ประเมินผลการปฏิบัติงานแล้วมีคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินผลการปฏิบัติงาน 2 ครั้ง ติดต่อกันต่ำกว่าระดับดี ให้ผู้บังคับบัญชาทำความเห็นเสนอหัวหน้าส่วนราชการเพื่อพิจารณาสั่งเลิกจ้างต่อไป

หน้า 2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง เลิกจ้าง ... จากเหตุประเมินไม่ผ่านเกณฑ์ติดกัน 2 ครั้ง ต้องในปีงบเดียวกันหรือไม่ ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- ส่วนราชการได้ทำสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีให้เป็นพนักงานราชการ มีกำหนด 4 ปี
- ต่อมา อธิบดีกรมมีคำสั่งเลิกสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีก่อนครบสัญญาจ้าง เนื่องจากมีผลการประเมินการปฏิบัติงาน 2 ครั้ง ติดต่อกันต่ำกว่าระดับดี (ปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 รอบประเมินครั้งที่ 2 และปีงบประมาณ พ.ศ. 2561 รอบประเมินครั้งที่ 1)
- ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การประเมิน 2 ครั้ง ติดต่อกันต่ำกว่าระดับดี ที่จะเป็นเหตุให้เลิกจ้างต้องอยู่ในปีงบประมาณเดียวกัน คำสั่งเลิกสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องส่วนราชการให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว และให้ตนกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิม พร้อมทั้งเรียกค่าเสียหาย

หน้า 3

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- การที่ประกาศคณะกรรมการบริหารพนักงานราชการฯ ข้อ 10 กำหนดให้พิจารณาสั่งเลิกจ้างเมื่อพนักงานราชการมีผลการประเมิน 2 ครั้ง ติดต่อกันต่ำกว่าระดับดี ยังไม่อาจแปลความได้ว่าจะต้องเป็นผลการประเมินในปีงบประมาณเดียวกันเท่านั้น โดยอาจใช้คะแนนเฉลี่ยของผลการประเมิน 2 ครั้ง ติดต่อกันในปีงบประมาณเดียวกันหรือข้ามปีงบประมาณก็ได้
- ดังนั้น แม้ผลการประเมินผลทั้ง 2 ครั้ง ของผู้ฟ้องคดี จะมิใช่ในปีงบประมาณเดียวกัน แต่ก็เป็นผลการประเมินที่ต่อเนื่องกัน ซึ่งสามารถนำมาใช้พิจารณาเพื่อเลิกจ้างได้
- คำสั่งเลิกสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปโดยชอบแล้ว และไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี พิพากษายกฟ้อง

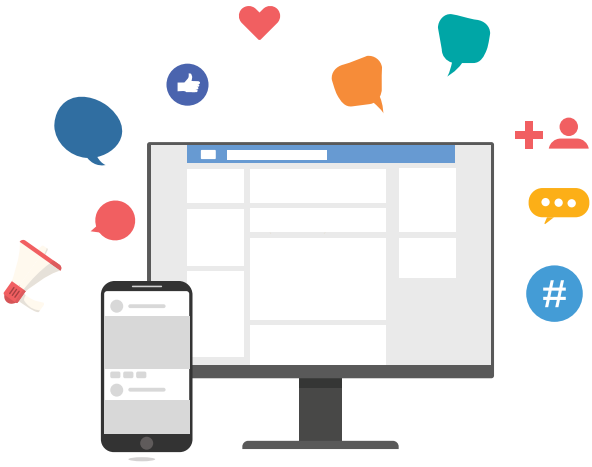
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. 470/2565

หน้า 4

https://bit.ly/41klKKd

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 26

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... ผนังอาคารกับระยะห่างเขตที่ดินด้านที่ติดกับที่ดินของผู้อื่น

1. ข้อ 50 ของกฎกระทรวง ฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 วรรคหนึ่ง กำหนดให้ผนังของอาคารที่มีหน้าต่าง ประตู ช่องระบายอากาศหรือช่องแสงหรือระเบียงของอาคาร ต้องมีระยะห่างจากแนวเขตที่ดิน คือ (1) อาคารที่มีความสูงไม่เกิน 9 เมตร ผนังหรือระเบียงต้องอยู่ห่างเขตที่ดินไม่น้อยกว่า 2 เมตร และ (2) อาคารที่มีความสูงเกิน 9 เมตร แต่ไม่ถึง 23 เมตร ผนังหรือระเบียงต้องอยู่ห่างเขตที่ดินไม่น้อยกว่า 3 เมตร และวรรคสอง กำหนดให้ผนังของอาคารที่อยู่ห่างเขตที่ดินน้อยกว่าตามที่กำหนดไว้ใน (1) หรือ (2) ต้องอยู่ห่างจากเขตที่ดินไม่น้อยกว่า 50 เซนติเมตร เว้นแต่จะก่อสร้างชิดเขตที่ดินและอาคารดังกล่าวจะก่อสร้างได้สูงไม่เกิน 15 เมตร ผนังของอาคารที่อยู่ชิดเขตที่ดินหรือห่างจากเขตที่ดินน้อยกว่าที่ระบุไว้ใน (1) หรือ (2) ต้องก่อสร้างเป็นผนังทึบ และดาดฟ้าของอาคารด้านนั้นให้ทำผนังทึบสูงจากดาดฟ้าไม่น้อยกว่า 1.80 เมตร ซึ่งในกรณีก่อสร้างชิดเขตที่ดินต้องได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของที่ดินข้างเคียงด้านนั้นด้วย

2. กรณีเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ตรวจสอบการก่อสร้างอาคารพักอาศัยรวม (อยู่ในเงื่อนไขของกฎหมายที่ต้องทำเป็นผนังทึบ) พบว่า ด้านที่ชิดแนวเขตที่ดินของเพื่อนบ้านมีการก่อสร้างเป็นระเบียงห้องพักของแต่ละห้องจำนวน 15 ห้อง โดยผนังอาคารด้านนอกได้ก่ออิฐฉาบปูนสูง 1 เมตร แต่ส่วนบนเป็นช่องเปิดจนถึงระดับเพดานห้อง ซึ่งมิใช่ผนังทึบตามข้อ 50 วรรคสอง ของกฎกระทรวง ฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543)ฯ จึงมีคำสั่งให้เจ้าของอาคารดำเนินการแก้ไขให้เป็นผนังทึบ โดยต้องเป็นการดำเนินการที่มีผลทำให้ระเบียงของแต่ละห้องปิดทึบ ลมและแสงสว่างเข้าออกทางนั้นไม่ได้ บุคคลและผู้อยู่อาศัยในอาคารและบุคคลที่อยู่ภายนอกอาคารไม่สามารถมองทะลุช่องได้ รวมทั้งทำให้ผนังอาคารด้านดังกล่าวมีสภาพผนังทึบอย่างถาวร สำหรับดาดฟ้าอาคารซึ่งเป็นที่เก็บถังสแตนเลส มุงด้วยกระเบื้องลอนคู่ ครอบด้วยกระเบื้อง และทับหลังกระเบื้อง ค.ส.ล. ซึ่งไม่ตรงกับนิยามคำว่า ดาดฟ้า ตามข้อ 1 ของกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว ซึ่งหมายความว่า พื้นส่วนบนสุดของอาคารที่ไม่มีหลังคาปกคลุมและบุคคลสามารถขึ้นไปใช้สอยได้ ดังนั้น จึงถือเป็นตัวอาคารซึ่งต้องทำเป็นผนังทึบเช่นเดียวกัน

3. การที่เจ้าของอาคารพิพาทได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตดัดแปลงอาคารต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และแก้ไขผนังอาคารโดยใช้แผ่นสมาร์ทบอร์ดมาปิดทับ แต่ยังมีช่องว่างระหว่างแผ่นสมาร์ทบอร์ดกับตัวผนังอาคารเดิมกว้างถึง 30 เซนติเมตร จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นผนังทึบ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะต้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยสั่งให้เจ้าของอาคารแก้ไขปรับปรุงให้เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายต่อไป

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ

ผนังอาคารกับระยะห่างเขตที่ดินด้านที่ติดกับที่ดินของผู้อื่น

สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

ผนังอาคารกับระยะห่างเขตที่ดินด้านที่ติดกับที่ดินของผู้อื่น

กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กำหนดให้การก่อสร้างหรือต่อเติมอาคารจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องทั้งในเรื่องระยะถอยร่นอาคาร ที่ว่างภายนอกอาคาร ระยะห่างเขตที่ดินด้านที่ติดกับที่ดินของผู้อื่น ฯลฯ สำหรับระยะห่างเขตที่ดินจะต้องพิจารณาถึงความสูงของอาคาร รวมทั้งช่องเปิดของอาคาร โดยช่องเปิด หมายถึง ผนังของอาคารที่มีหน้าต่าง ประตู ช่องระบายอากาศหรือช่องแสงหรือระเบียงของอาคาร ซึ่งข้อกำหนดต่าง ๆ ของกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง

หน้า 1

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง กฎกระทรวง ฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ออกตามความใน พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ข้อ 50 ผนังของอาคารที่มีหน้าต่าง ประตู ช่องระบายอากาศหรือช่องแสงหรือระเบียงของอาคารต้องมีระยะห่างจากแนวเขตที่ดินดังนี้

(1) อาคารที่มีความสูงไม่เกิน 9 เมตร ผนังหรือระเบียงต้องอยู่ห่างเขตที่ดินไม่น้อยกว่า 2 เมตร

(2) อาคารที่มีความสูงเกิน 9 เมตร แต่ไม่ถึง 23 เมตร ผนังหรือระเบียงต้องอยู่ห่างเขตที่ดินไม่น้อยกว่า 3 เมตร

ผนังของอาคารที่อยู่ห่างเขตที่ดินน้อยกว่าตามที่กำหนดไว้ใน (1) หรือ (2) ต้องอยู่ห่างจากเขตที่ดินไม่น้อยกว่า 50 เซนติเมตร เว้นแต่จะก่อสร้างชิดเขตที่ดินและอาคารดังกล่าวจะก่อสร้างได้สูงไม่เกิน 15 เมตร ผนังของอาคารที่อยู่ชิดเขตที่ดินหรือห่างจากเขตที่ดินน้อยกว่าที่ระบุไว้ใน (1) หรือ (2) ต้องก่อสร้างเป็นผนังทึบ และดาดฟ้าของอาคารด้านนั้นให้ทำผนังทึบสูงจากดาดฟ้าไม่น้อยกว่า 1.80 เมตร ในกรณีก่อสร้างชิดเขตที่ดินต้องได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของที่ดินข้างเคียงด้านนั้นด้วย

หน้า 2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง เรื่อง "ผนังอาคาร" มีช่องมองทะลุได้ ถือเป็นผนังทึบตามกฎหมายควบคุมอาคาร หรือไม่ ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- ผู้ฟ้องคดีได้ร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นว่า นาย A ก่อสร้างอาคารโดยไม่ชอบด้วย ข้อ 50 วรรคสอง ของกฎกระทรวง ฉบับที่ 55 ฯ เนื่องจากเป็นอาคาร ค.ส.ล. 4 ชั้น สูง 15.65 เมตร ด้านที่ติดกับแนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างเป็นระเบียงห้องพักจำนวน 15 ห้อง ผนังอาคารห่างจากแนวเขตที่ดินเพียง 1 เมตร ผนังอาคารด้านนอกได้ก่ออิฐฉาบปูนสูง 1 เมตร แต่ส่วนบนเป็นช่องเปิดจนถึงระดับเพดานห้อง และบนชั้นดาดฟ้าของอาคารได้ก่อสร้างเป็นห้องเก็บแท็งก์น้ำและมีช่องเปิด 4 ช่อง
- นายกเทศมนตรีตรวจสอบแล้วมีคำสั่งให้นาย A แก้ไขผนังอาคารด้านที่ติดกับที่ดินของผู้ฟ้องคดีให้เป็นผนังทึบ และให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตดัดแปลงอาคารพิพาท

หน้า 3

- นาย A ได้แก้ไขโดยใช้แผ่นสมาร์ทบอร์ดปิดกั้นช่องว่างบริเวณริมระเบียง แต่ยังมีช่องว่างบริเวณระหว่างขอบของแผ่นสมาร์ทบอร์ดที่นำมาปิดทับกับผนังอาคารเดิมกว้างประมาณ 30 เซนติเมตร ส่วนผนังอาคารบริเวณชานพักบันไดของอาคารชั้นหนึ่งที่มีช่องระบายอากาศได้นำแผ่นสมาร์ทบอร์ดมาปิดกั้น โดยจัดทำเป็นโครงเหล็กยึดกับแนวผนังอาคารเดิมยื่นออกมาระยะห่างจากแนวผนังอาคารประมาณ 30 เซนติเมตร ทำให้มีช่องว่างระหว่างแผ่นสมาร์ทบอร์ดที่ปิดกั้นดังกล่าวกับช่องระบายอากาศประมาณ 30 เซนติเมตร
- ผู้ฟ้องคดีเห็นว่านาย A ยังไม่ได้แก้ไขผนังอาคารให้เป็นผนังทึบ จึงยื่นฟ้องเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

หน้า 4

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- การแก้ไขให้เป็นผนังทึบ ต้องทำให้ระเบียงของแต่ละห้องปิดทึบ ลมและแสงสว่างเข้าออกทางนั้นไม่ได้ บุคคลและผู้อยู่อาศัยในอาคารและบุคคลที่อยู่ภายนอกอาคารไม่สามารถมองทะลุช่องได้ และทำให้ผนังอาคารด้านดังกล่าวมีสภาพผนังทึบอย่างถาวร การที่ยังมีช่องว่างระหว่างแผ่นสมาร์ทบอร์ดกับตัวผนังอาคารเดิมกว้างถึง 30 เซนติเมตร ไม่อาจถือว่าเป็นผนังทึบตามข้อ 50 วรรคสอง ของกฎกระทรวง ฉบับที่ 55 ฯ
- ส่วนดาดฟ้าของอาคารเป็นที่เก็บแท็งก์น้ำ 4 ใบ มุงด้วยกระเบื้องลอนคู่ ครอบด้วยกระเบื้อง และทับหลังกระเบื้อง ค.ส.ล. ไม่ตรงกับนิยามคำว่า ดาดฟ้า ตามข้อ 1 ของกฎกระทรวง ฉบับที่ 55 ฯ ซึ่งหมายความว่า พื้นส่วนบนสุดของอาคารที่ไม่มีหลังคาปกคลุมและบุคคลสามารถขึ้นไปใช้สอยได้ ดังนั้น จึงถือเป็นตัวอาคาร ซึ่งอยู่ห่างจากที่ดินของผู้ฟ้องคดีน้อยกว่า 3 เมตร แต่ไม่น้อยกว่า 50 เซนติเมตร ด้านที่ขนานกับที่ดินของผู้ฟ้องคดีจึงต้องทำเป็นผนังทึบเช่นเดียวกัน
- แม้ต่อมา นาย A ได้โอนขายอาคารพิพาทให้แก่บุคคลภายนอกไปแล้ว แต่นาย A ไม่หลุดพ้นหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องแจ้งให้เจ้าของอาคารคนใหม่แก้ไขปรับปรุงอาคารให้ถูกต้อง
- จึงพิพากษาให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ให้ นาย A แก้ไขปรับปรุงอาคารด้านที่ติดกับแนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีให้เป็นผนังทึบในลักษณะถาวรทั้ง 4 ชั้น ให้ถูกต้องตามกฎหมาย

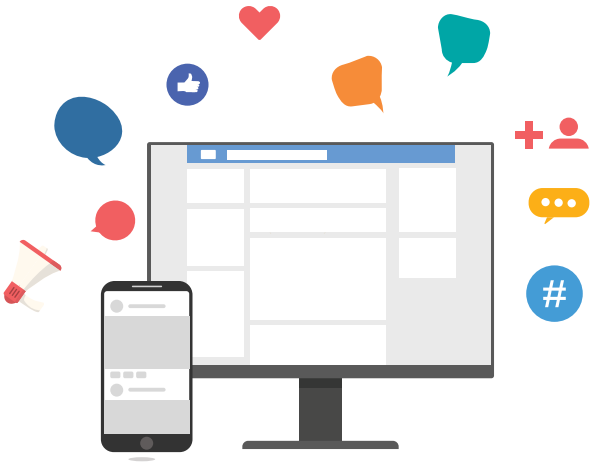
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 771/2561

หน้า 5

https://bit.ly/49aCyYz

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 27

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... ผู้มีอำนาจเห็นชอบให้ใช้ประโยชน์ในที่ดินสาธารณประโยชน์

1. กรณีข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าที่ดินบริเวณพิพาทเคยเป็นส่วนหนึ่งของลำเหมืองสาธารณประโยชน์ ซึ่งมีมาก่อนการถมก่อสร้างทางหลวงที่ย่อมมีลักษณะคดเคี้ยวไปมาตามสภาพธรรมชาติ แต่การก่อสร้างทางหลวงจำต้องตัดเป็นเส้นตรง จึงทำให้เหลือที่ดินส่วนที่พิพาท อันถือเป็นที่สาธารณประโยชน์ตามมาตรา 1304 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่าที่ชายตลิ่ง ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ)

2. แม้บุคคลจะได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินซึ่งเป็นที่สาธารณประโยชน์ อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน โดยสงบ เปิดเผย ด้วยเจตนาเป็นเจ้าของมาเป็นเวลานานแล้ว (ปลูกผักผลไม้) ก็ไม่ก่อให้เกิดสิทธิในที่ดินกับบุคคลดังกล่าวแต่อย่างใด และไม่อาจยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับแผ่นดินในเรื่องทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามมาตรา 1306 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้

3. ในการขอใช้ที่ดินสาธารณประโยชน์จะต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดให้ใช้หรือยินยอมให้ใช้ที่ดินดังกล่าวก่อนตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่ ประกอบกับระเบียบกระทรวงมหาดไทยเกี่ยวกับการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน

4. ใบอนุญาตก่อสร้างศาลาสำนักงานคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตทางหลวงที่องค์การบริหารส่วนตำบลออกให้แก่ผู้ใหญ่บ้าน (ไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าฯ) โดยที่ดินพิพาทมิใช่ที่ดินที่อยู่ในเขตทางหลวงจังหวัด แต่เป็นลำเหมืองสาธารณะเดิมอันถือเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ใบอนุญาตดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ออกโดยไม่มีอำนาจและไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งอาจถูกเพิกถอนทั้งหมดหรือบางส่วน โดยจะให้มีผลย้อนหลังหรือไม่ย้อนหลังหรือมีผลในอนาคตไปถึงขณะใดขณะหนึ่งตามที่กำหนดได้ตามมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

5. เมื่อใบอนุญาตก่อสร้างในเขตทางหลวง ถือเป็นคำสั่งทางปกครองที่เป็นการให้ประโยชน์แก่ผู้รับคำสั่ง ผู้ใหญ่บ้านจึงได้รับความคุ้มครองความเชื่อโดยสุจริตในความสมบูรณ์ของใบอนุญาตดังกล่าว ซึ่งเมื่อได้ใช้ประโยชน์จากใบอนุญาตโดยการก่อสร้างศาลาไปแล้ว และการก่อสร้างไม่อาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ หรือการเปลี่ยนแปลงจะทำให้ต้องเสียหายเกินควรแก่กรณีตามมาตรา 51 วรรคหนึ่งและวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ อีกทั้งการที่ผู้ใหญ่บ้านไม่ยื่นขอความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นกรณีที่อาจแก้ไขความไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวได้ ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้ผู้ใหญ่บ้านดำเนินการขอใช้ที่ดินพิพาทให้ถูกต้อง หากไม่ดำเนินการหรือไม่ได้รับความเห็นชอบ ให้องค์การบริหารส่วนตำบล และหรืออำเภอดำเนินการร้องทุกข์กล่าวโทษตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยที่เกี่ยวข้องต่อไป

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
ผู้มีอำนาจเห็นชอบให้ใช้ประโยชน์ในที่ดินสาธารณประโยชน์
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

ผู้มีอำนาจเห็นชอบให้ใช้ประโยชน์ในที่ดินสาธารณประโยชน์

การขอใช้ประโยชน์ในที่ดินสาธารณประโยชน์ อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. 2553 กำหนดให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดในการพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบให้ใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าว

หน้า 1

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457

มาตรา 122 นายอำเภอมีหน้าที่ร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน และสิ่งซึ่งเป็นสาธารณประโยชน์อื่นอันอยู่ในเขตอำเภอ

นายอำเภอและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มีอำนาจใช้หรือยินยอมให้บุคคลอื่นใช้ที่ดินตามวรรคหนึ่ง เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดและปฏิบัติตามประมวลกฎหมายที่ดิน และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

หน้า 2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง เรื่อง ก่อนสร้างศาลาในที่สาธารณประโยชน์ ... ผู้ใหญ่บ้านต้องทำอย่างไร ?

ข้อเท็จจริงในคดี

- กรมทางหลวงได้ถมลำเหมืองเพื่อก่อสร้างทางหลวง เมื่อสร้างเสร็จ มีที่ดินส่วนที่เหลือจากเขตทางหลวงซึ่งสภาพเป็นหนองน้ำและอยู่ติดกับที่ดินของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้ใช้ที่ดินบริเวณดังกล่าวทำการปลูกผัก ต่อมา กรมทางหลวงได้โอนทางหลวงให้ อบต. เป็นผู้ดูแล
- อบต. ได้อนุญาตให้ผู้ใหญ่บ้านก่อสร้างศาลาสำนักงานคณะกรรมการหมู่บ้านในที่ดินส่วนที่เหลือจากเขตทางหลวง
- ผู้ฟ้องคดีคัดค้าน เนื่องจากเป็นการรบกวนสิทธิของผู้ฟ้องคดีในการใช้ประโยชน์ที่ดินส่วนที่เหลือจากเขตทางหลวงดังกล่าว
- อบต. ได้จัดประชุมประชาคมหมู่บ้านเพื่อขอมติการอนุญาตให้ก่อสร้างศาลาฯ ซึ่งที่ประชุมฯ เห็นว่าศาลาดังกล่าวมีประโยชน์ จึงให้คงไว้ตามเดิม ผู้ฟ้องคดีคัดค้านมติของที่ประชุมฯ และยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- จากพยานหลักฐาน น่าเชื่อว่าที่ดินดังกล่าวเคยเป็นส่วนหนึ่งของลำเหมืองสาธารณประโยชน์เดิม ซึ่งมีมาก่อนมีการถมแล้วก่อสร้างทางหลวง ที่ดินดังกล่าวจึงถือเป็นที่สาธารณประโยชน์ซึ่งเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน
- การที่ อบต. ได้ออกใบอนุญาตก่อสร้างศาลาฯ ในเขตทางหลวงให้แก่ผู้ใหญ่บ้าน จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากจะต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าฯ ก่อนที่จะก่อสร้าง ตามมาตรา 122 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ฯ ประกอบข้อ 7 ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ ดังกล่าว
- เมื่อผู้ใหญ่บ้านไม่ได้ยื่นคำขอใช้ที่ดินและได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าฯ จึงเป็นการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้
- เมื่อใบอนุญาตที่ อบต. ออกให้เป็นคำสั่งทางปกครองที่เป็นการให้ประโยชน์แก่ผู้รับคำสั่ง ผู้ใหญ่บ้านจึงได้รับความคุ้มครองความเชื่อโดยสุจริตในความสมบูรณ์ของใบอนุญาตให้ก่อสร้าง ตามมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539
- จึงพิพากษาให้ผู้ใหญ่บ้านยื่นขอความเห็นชอบจากผู้ว่าฯ ในการใช้ที่ดินให้แล้วเสร็จภายใน 180 วัน นับแต่วันที่ศาลพิพากษา

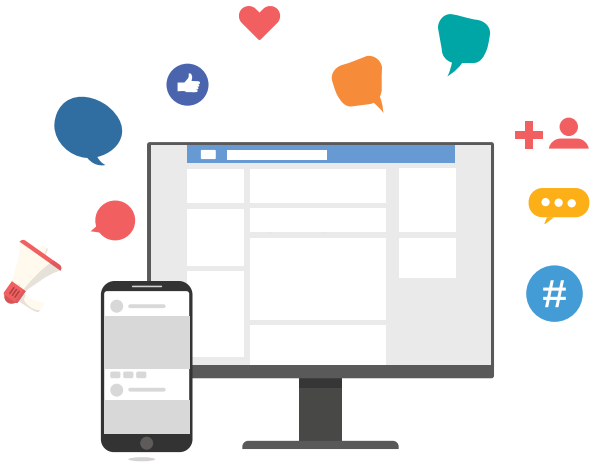

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 762/2564

https://bit.ly/3OyUsLh

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 28

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การพิจารณาคำขอออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์

1. ในการพิจารณามีคำสั่งเกี่ยวกับคำขอออกโฉนดที่ดิน หากเป็นที่ดินทั่วไป เจ้าพนักงานที่ดินเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาคำขอดังกล่าวตามมาตรา 57 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ส่วนหากเป็นกรณีที่ดินตั้งอยู่หรือคาบเกี่ยวเขตป่าสงวนแห่งชาติ เขตอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า หรือเขตที่จำแนกให้เป็นเขตป่าไม้ถาวรตามมติคณะรัฐมนตรี ผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการพิสูจน์ที่ดินร่วมกันออกไปตรวจพิสูจน์ที่ดินโดยพิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้นให้เสนอความเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไปว่า สมควรออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ให้ได้หรือไม่ เพียงใด ซึ่งถือเป็นรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในข้อ 10 (3) ประกอบกับข้อ 11 และข้อ 16 ของกฎกระทรวง ฉบับที่ 43 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. 2497 ที่จะต้องดำเนินการให้ถูกต้องครบถ้วนเสียก่อน มิเช่นนั้น ย่อมส่งผลให้การพิจารณาที่ไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและอาจถูกเพิกถอนได้

2. กรณีมีการตั้งคณะกรรมการตรวจพิสูจน์ที่ดินแล้ว แต่เจ้าพนักงานที่ดิน (ในฐานะกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการตรวจพิสูจน์ที่ดิน) ได้ดำเนินการตรวจสอบหลักฐานเดิม อันเป็นหลักฐานที่เคยใช้ในการขอออกเอกสาร น.ส. 3 ก. และมีคำสั่งยกเลิกคำขอออกโฉนดที่ดินของผู้ยื่นคำขอออกโฉนดที่ดิน ซึ่งบางส่วนอยู่ในแนวเขตป่าไม้ถาวร โดยที่ยังมิได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการตรวจพิสูจน์ที่ดิน และผู้ว่าราชการจังหวัดยังมิได้มีการสั่งการตามข้อ 11 ของกฎกระทรวงดังกล่าว กรณีถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนด อันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ทั้งนี้ แม้คู่กรณีจะมิได้ยกเรื่องขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญและอำนาจหน้าที่ดังกล่าวขึ้นอ้างหรือโต้แย้งคัดค้านมาในคดี แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลยกขึ้นวินิจฉัยแล้วพิพากษาได้ตามข้อ 92 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ มีคำตอบ !
ผู้มีอำนาจยกเลิกคำขอออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

ผู้มีอำนาจยกเลิกคำขอออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์

กรณีมีผู้ยื่นคำขอออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ หากเป็นที่ดินทั่วไป กฎหมายกำหนดให้เจ้าพนักงานที่ดินเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาคำขอ รวมถึงการยกเลิกคำขอ แต่ในกรณีพบว่าที่ดินนั้นตั้งอยู่หรือคาบเกี่ยวเขตป่าสงวนแห่งชาติ เขตอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า หรือเขตที่ได้จำแนกให้เป็นเขตป่าไม้ถาวร ตามมติคณะรัฐมนตรี กฎหมายกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งคณะกรรมการพิสูจน์ที่ดิน เพื่อให้ตรวจสอบและเสนอความเห็นให้ผู้ว่าฯ พิจารณาสั่งการ กรณีที่พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะออกให้ได้ ผู้ว่าฯ จะเป็นผู้ที่มีอำนาจออกคำสั่งยกเลิกคำขอ

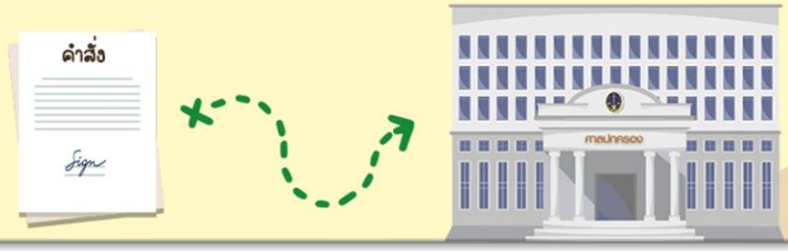
หน้า 1

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง เรื่อง ใครมีอำนาจ ... ยกเลิกคำขอออกโฉนดที่ดินทับเขตป่าไม้ถาวร ?

ข้อเท็จจริง

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอออกโฉนดที่ดิน ต่อมา เจ้าหน้าที่รังวัดพบว่าที่ดินนั้นรุกล้ำหรือทับแนวเขตป่าไม้ถาวร ผู้ว่าฯ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิสูจน์ที่ดิน โดยในระหว่างการตรวจสอบ เจ้าพนักงานที่ดินในฐานะกรรมการและเลขานุการได้พิจารณาว่า หลักฐานในการรังวัดเพื่อขอออกโฉนดที่ดินไม่ถูกต้อง จึงมีคำสั่งยกเลิกคำขอออกโฉนดที่ดิน

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่ง แต่ถูกยกอุทธรณ์ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งที่ยกเลิกคำขอออกโฉนดที่ดิน

หน้า 2

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- ที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีขออกโฉนด บางส่วนอยู่ในแนวเขตป่าไม้ถาวร ซึ่งข้อ 10 (3) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ 43 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. 2497 กำหนดให้ผู้ว่าฯ แต่งตั้งคณะกรรมการร่วมกันออกไปตรวจพิสูจน์ที่ดิน และเสนอความเห็นต่อผู้ว่าฯ เพื่อสั่งการ

- ถือเป็นกรณีที่มีรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการพิสูจน์สิทธิการครอบครองที่ดินในเขตป่าไม้ถาวร และเป็นอำนาจของผู้ว่าฯ ที่จะต้องพิจารณาสั่งการตามข้อ 11 ของกฎกระทรวงดังกล่าว

- เมื่อผู้ว่าฯ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจพิสูจน์ที่ดินแล้ว โดยคณะกรรมการฯ เห็นว่า ควรให้ตรวจสอบในประเด็นต่าง ๆ ต่อไป

- การที่เจ้าพนักงานที่ดินในฐานะกรรมการและเลขานุการได้ตรวจสอบหลักฐานเดิมและนำผลการตรวจสอบมาพิจารณามีคำสั่งยกเลิกคำขอออกโฉนดที่ดินเอง โดยที่ยังมิได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการตรวจพิสูจน์ที่ดิน และผู้ว่าฯ ยังมิได้มีการสั่งการ จึงถือเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้

- ดังนั้น คำสั่งให้ยกเลิกคำขอออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้เพิกถอน และให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมายต่อไป

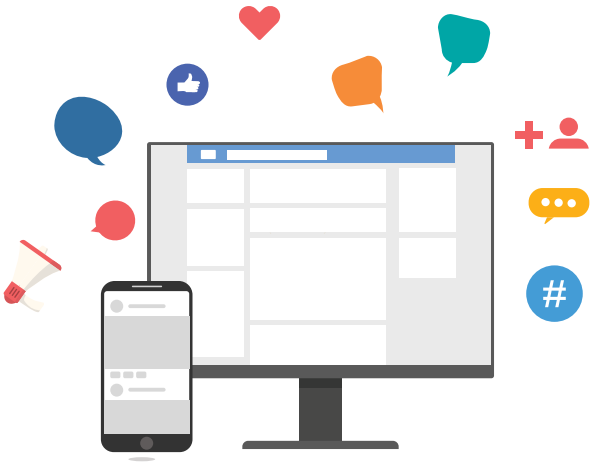

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 837/2565

https://bit.ly/3WueGt3

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 29

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ในการอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน

1. ในการพิจารณาออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการออกใบอนุญาตจะต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามที่กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกำหนด ทั้งนี้ ระเบียบกระทรวงอุตสาหกรรมเกี่ยวกับการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน กำหนดให้ต้องนำผลการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนมาประกอบการพิจารณาด้วย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนที่มีส่วนได้เสียหรืออาจจะได้รับผลกระทบจากการอนุญาตประกอบกิจการที่อาจมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียสำคัญอื่นใดที่เกี่ยวกับคนหรือชุมชนในท้องถิ่น ได้แสดงความคิดเห็นและมีโอกาสโต้แย้งคัดค้าน พร้อมแสดงพยานหลักฐานของตนแก่หน่วยงานของรัฐ ในการพิจารณาก่อนที่จะมีการออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ประกอบกิจการ

2. การรับฟังความคิดเห็นของประชาชนดังกล่าว ถือเป็นขั้นตอนและวิธีการที่เป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการพิจารณาออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน และมีผลผูกพันเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับคำขอ ก่อนที่จะเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อผู้มีอำนาจหน้าที่เพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาตหรือไม่อนุญาตต่อไป ทั้งนี้ ระเบียบกระทรวงอุตสาหกรรม ว่าด้วยการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในการพิจารณาออกใบรับแจ้งการประกอบกิจการโรงงาน ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน และใบอนุญาตขยายโรงงาน ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน พ.ศ. 2555 ข้อ 10 กำหนดให้ปิดประกาศการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่ดังต่อไปนี้ 10.1 สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดในท้องที่ที่โรงงานตั้งอยู่หรือกรมโรงงานอุตสาหกรรมสำหรับโรงงานในเขตกรุงเทพมหานคร 10.2 ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่โรงงานตั้งอยู่ 10.3 ที่ทำการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่โรงงานตั้งอยู่ สำหรับโรงงานในเขตกรุงเทพมหานคร ให้ปิดประกาศ ณ สำนักงานเขตที่โรงงานตั้งอยู่ และ 10.4 สถานที่ตั้งโรงงาน

3. การปิดประกาศรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ถือเป็นสาระสำคัญที่เจ้าหน้าที่จะต้องจัดทำหลักฐานการปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผยตามสถานที่ที่กำหนดดังกล่าว เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานว่าได้มีการปิดประกาศโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่เจ้าหน้าที่อุตสาหกรรมจังหวัดปิดประกาศไว้เฉพาะที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ที่ว่าการอำเภอ และสำนักงานเทศบาลตำบล โดยมิได้มีการปิดประกาศไว้ ณ สถานที่ที่จะก่อสร้างโรงงาน จึงเป็นการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่มิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบข้างต้นอย่างครบถ้วน เมื่อกระบวนการพิจารณาเพื่อออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานไม่ชอบด้วยกฎหมาย การออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจึงย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย

4. กรณีเจ้าหน้าที่อ้างว่าได้มีการปิดประกาศไว้ ณ ที่ตั้งโรงงาน จะต้องมีหลักฐานว่าได้ดำเนินการแล้วจริง เช่น ภาพถ่าย เมื่อไม่มีหลักฐานอีกทั้งจากการตรวจสอบพบว่าการปิดประกาศที่เสาไฟฟ้าต้นที่กล่าวอ้างได้ตั้งอยู่นอกเขตพื้นที่ที่จะตั้งโรงงาน จึงเป็นการปิดประกาศที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบและถือว่ายังไม่ได้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนตามที่กฎหมายกำหนด

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่ ! มีคำตอบ
การรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ในการอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

การรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ในการอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน

ในการออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน กฎหมายกำหนดให้ต้องมีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่มีส่วนได้เสีย หรืออาจได้รับผลกระทบจากการประกอบกิจการ ที่อาจกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียสำคัญอื่นใดที่เกี่ยวกับตนหรือชุมชนในท้องถิ่น ได้แสดงความคิดเห็นของตนแก่หน่วยงานของรัฐ เพื่อให้เจ้าหน้าที่นำข้อมูลมาประกอบการพิจารณาก่อนที่จะมีการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ประกอบกิจการโรงงาน อันถือเป็นขั้นตอนและวิธีการที่เป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด

1

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ระเบียบกระทรวงอุตสาหกรรม ว่าด้วยการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในการพิจารณาออกใบรับแจ้งการประกอบกิจการโรงงาน ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน และใบอนุญาตขยายโรงงาน ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน พ.ศ. 2555

ข้อ 10 บัญญัติว่า การรับฟังความคิดเห็นของประชาชนตามข้อ 9 ให้ปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่ดังต่อไปนี้ ... 10.4 สถานที่ตั้งโรงงาน

ข้อ 12 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การพิจารณาใบแจ้งหรือคำขอภายหลังจากการพิจารณาในเบื้องต้นตามข้อ 5 แล้ว ไม่ว่าผลการพิจารณาจะมีความเห็นรับแจ้งหรือไม่รับแจ้ง อนุญาตหรือไม่อนุญาตก็ตาม ให้นำผลการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนมาประกอบการพิจารณา

2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง เรื่อง ปิดประกาศรับฟังความคิดเห็น ... บนเสาไฟฟ้านอกเขตที่ตั้งโรงงาน !!

ข้อเท็จจริงในคดี

- ผู้ว่าราชการจังหวัดได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (ผลิตคอนกรีตผสมเสร็จ) ให้บริษัทแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ติดกับที่ดินของผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่าไม่มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่อยู่ใกล้เคียง จึงฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เพิกถอนใบอนุญาต
- ผู้ว่าราชการจังหวัดชี้แจงว่า เนื่องจากสถานที่ขออนุญาตเป็นที่โล่ง ยังไม่มีการก่อสร้างโรงงาน เจ้าหน้าที่ได้ทำการปิดประกาศไว้ที่เสาไฟฟ้าบริเวณสถานที่ขออนุญาต และปิดผนึกประกาศโดยวัสดุพลาสติกอีกชั้นหนึ่ง

3

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- การปิดประกาศในเรื่องที่เป็นสาระสำคัญที่จะต้องดำเนินการตามกฎหมาย อันมีผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของบุคคล โดยเฉพาะการปิดประกาศรับฟังความเห็นของประชาชนตามระเบียบกระทรวงอุตสาหกรรมฯ ที่กำหนดให้นำผลการรับฟังมาประกอบการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ด้วย
- เจ้าหน้าที่จึงควรต้องจัดทำหลักฐานการปิดประกาศไว้อย่างชัดเจน เพื่อใช้ยืนยันว่าได้ดำเนินการจริง
- เมื่อไม่มีพยานหลักฐานหรือภาพถ่ายแสดงการปิดประกาศตามที่กล่าวอ้าง และจากภาพถ่ายที่ตั้งโรงงานพบว่า เสาไฟฟ้าที่กล่าวอ้างนั้น มิได้ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่จะตั้งโรงงาน (อยู่นอกเขตโรงงาน) จึงถือเป็นการปิดประกาศที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบ
- กรณีจึงถือว่ายังไม่มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนตามที่กฎหมายกำหนด พิพากษาให้เพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานที่พิพาท

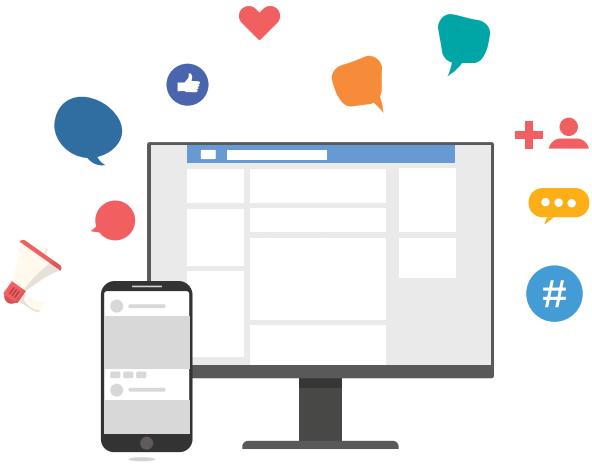
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อส. 14/2562

4

https://bit.ly/44VXe3x

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

เรื่องที่ 30

สรุปหลักปฏิบัติราชการที่ดี จากอุทาหรณ์คดีปกครอง เกี่ยวกับ ... การพิจารณาความผิดของสถานบันเทิงที่เปิดเกินเวลา และให้ผู้อายุต่ำกว่า 20 ปี เข้าใช้บริการ

1. สถานบริการหรือสถานบันเทิงเป็นสถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายหรือให้บริการโดยมีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ตั้งสถานบริการจึงต้องให้ความสำคัญกับกรณีของเด็กและเยาวชน และจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย รวมทั้งคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติฯ ที่กำหนดห้ามมิให้ผู้ประกอบกิจการสถานบริการกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ (1) ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์เข้าไปใช้บริการ (2) ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (3) เปิดทำการเกินกว่าเวลาตามที่มีกฎหมายบัญญัติ (4) ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกินกว่ากำหนดเวลาตามที่มีกฎหมายบัญญัติ (5) ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการพกพาอาวุธ วัตถุระเบิด หรือยาเสพติดเข้าไปในสถานที่ของตน

2. กรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบสถานบริการเปิดเกินเวลาที่กฎหมายกำหนด อีกทั้งปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ที่มิได้ทำงานในสถานบริการเข้าไปใช้บริการในระหว่างเวลาเปิดบริการ โดยพนักงานย่อหย่อนหรือไม่ตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนหรือเอกสารราชการที่มีภาพถ่ายและอายุของผู้ซึ่งจะเข้าไปในสถานบริการนั้นอย่างเคร่งครัด นอกจากนี้ ยังจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ และยินยอมให้นั่งดื่มสุราในสถานบริการดังกล่าวด้วย อันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมาย ทั้งนี้ ผู้ดูแลสถานบริการหรือสถานบันเทิงจะต้องตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนผู้ใช้บริการทุกราย เปิด-ปิดสถานบริการตามเวลาที่กำหนด และปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด และไม่อาจอ้างเหตุว่าทางร้านได้จัดให้มีการแสดงดนตรีชุดใหญ่โดยไม่เก็บเงินค่าเข้าชม ทำให้มีผู้เข้ามาใช้บริการจำนวนมาก และเยาวชนได้ปีนรั้วคอนกรีตด้านข้างที่มีต้นไม้ปกคลุมเข้ามาในร้าน ซึ่งเป็นการลักลอบเข้ามาอันเป็นเรื่องสุดวิสัย เพื่อให้พ้นความรับผิดได้

3. กรณีตรวจพบการฝ่าฝืนกฎหมายดังกล่าว ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตหรือสั่งปิดและห้ามมิให้มีการเปิดสถานบริการหรือสถานประกอบการในสถานที่ดังกล่าวเป็นเวลา 5 ปี และหากอยู่ระหว่างการขอต่ออายุใบอนุญาตก็ให้สั่งมิให้ต่ออายุใบอนุญาต และมิให้ออกใบอนุญาตแก่ผู้นั้นเป็นเวลา 5 ปี แล้วแต่กรณี

4. การตรวจสอบสถานบันเทิงของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการได้ โดยไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับส่วนราชการอื่นแต่อย่างใด การที่คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติฯ ให้หน่วยงานต่าง ๆ ร่วมกันตรวจสอบเป็นเพียงการกำชับให้ทุกส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องบังคับใช้กฎหมายตามอำนาจหน้าที่ของแต่ละฝ่ายอย่างเคร่งครัด การตรวจสอบสถานบริการหรือสถานบันเทิงจึงมีเพียงเจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติหน้าที่ได้โดยไม่จำต้องมีเจ้าหน้าที่จากทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมดำเนินการ

หลักปฏิบัติราชการที่ดี ที่นี่! มีคำตอบ
เปิดสถานบริการเกินเวลา และให้ผู้อายุต่ำกว่า 20 ปี เข้าใช้บริการมีความผิด
สำนักงานศาลปกครอง สำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
กลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง

เปิดสถานบริการเกินเวลา และให้ผู้อายุต่ำกว่า 20 ปี เข้าใช้บริการมีความผิด

การประกอบกิจการสถานบริการต้องได้รับใบอนุญาต และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมาย เช่น การเปิดปิดสถานบริการตามเวลาที่กำหนด การห้ามไม่ให้ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปี เข้าใช้บริการ โดยสถานบริการต้องตรวจบัตรประจำตัวประชาชนหรือเอกสารราชการที่มีภาพถ่ายและระบุอายุของผู้ที่จะเข้าใช้บริการอย่างเคร่งครัด รวมทั้งห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปี หากฝ่าฝืน มีบทลงโทษตามกฎหมาย

1

ข้อกฎหมาย

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

มาตรา 16/1 วรรคหนึ่ง กำหนดห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ

วรรคสอง กำหนดให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตรวจเอกสารราชการที่มีภาพถ่ายและระบุอายุของผู้ซึ่งจะเข้าไปในสถานบริการ

มาตรา 21 กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจไม่ต่อใบอนุญาตหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 22/2558 เรื่อง มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแข่งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในทาง และการควบคุมสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ

ข้อ 4 กำหนดห้ามผู้ประกอบกิจการสถานบริการหรือสถานประกอบการใดที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(1) ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์เข้าไปใช้บริการ

(2) ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์

(3) เปิดทำการเกินกว่าเวลาตามที่มีกฎหมายบัญญัติ

(4) ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกินกว่ากำหนดเวลาตามที่มีกฎหมายบัญญัติ

(5) ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการพกพาอาวุธ วัตถุระเบิด หรือยาเสพติดเข้าไปในสถานที่ของตน

วรรคสอง กำหนดให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาต หรือสั่งปิดและห้ามมิให้มีการเปิดสถานบริการหรือสถานประกอบการในสถานที่ดังกล่าวอีกเป็นเวลา 5 ปี และหากอยู่ในระหว่างการขอต่ออายุใบอนุญาตก็ให้สั่งมิให้ต่ออายุใบอนุญาต และมิให้ออกใบอนุญาตให้เป็นเวลา 5 ปี

2

อุทาหรณ์จากคดีปกครอง
เรื่อง ถูกปิดสถานบันเทิง 5 ปี เพราะมีเด็กต่ำกว่า 20 ปี เข้าใช้บริการ !!

- ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานบริการ ในระหว่างเวลา 18.00 น. - 01.00 น.
- เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าตรวจสถานบริการในเวลาประมาณ 01.30 น. พบว่ายังคงเปิดบริการ และมีผู้อายุต่ำกว่า 20 ปี เข้าไปใช้บริการ รวมทั้งขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปี จึงได้จับกุมและดำเนินคดีอาญาต่อผู้เกี่ยวข้อง
- ผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับรายงานและสั่งให้นายอำเภอตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ซึ่งได้ข้อมูลว่าบางรายเข้าไปในร้านโดยพนักงานไม่ได้ตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชน บางรายมีการยืมบัตรฯ รุ่นพี่ บางรายแทรกตัวเข้าตอนช่วงที่มีคนเบียดเสียด ส่วนสุราที่ดื่มอ้างว่ารุ่นพี่อายุเกินยี่สิบ 20 ปี เป็นผู้สั่งซื้อ
- ผู้ว่าฯ เห็นว่า พฤติการณ์เป็นการฝ่าฝืนต่อคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 22/2558 จึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน เมื่อผู้ว่าฯ ได้พิจารณาหนังสือชี้แจงแล้ว ได้มีคำสั่งปิดสถานบริการของผู้ฟ้องคดี 5 ปี
- ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คืนเกิดเหตุร้านได้จัดให้มีการแสดงดนตรีโดยไม่เก็บค่าเข้าชม ทำให้มีผู้เข้ามาใช้บริการจำนวนมาก และเด็กได้ปีนรั้วด้านข้างที่มีต้นไม้ปกคลุมเข้ามาในร้าน ซึ่งเป็นการลักลอบเข้ามาอันเป็นเรื่องสุดวิสัย โทษปิดสถานบริการจึงรุนแรงเกินไป

3

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

- ในคดีอาญา ศาลจังหวัดได้พิพากษาให้ผู้จัดการร้านและผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามคำรับสารภาพ ฐานร่วมกันเปิดสถานบริการเกินกำหนดเวลา ฐานร่วมกันจำหน่ายสุราให้แก่บุคคลอายุต่ำกว่า 20 ปี ฐานร่วมกันยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควร และฐานเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการปล่อยปละละเลยให้บุคคลอายุต่ำกว่า 20 ปี เข้าไปใช้บริการ
- เมื่อพิจารณาภาพวิดีโอในสำนวนคดี และถ้อยคำของบุคคลอายุต่ำกว่า 20 ปี ที่เข้าไปในร้าน รับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดในฐานดังกล่าว
- การที่ผู้ว่าฯ สั่งลงโทษปิดกิจการเป็นเวลา 5 ปี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว พิพากษายกฟ้อง

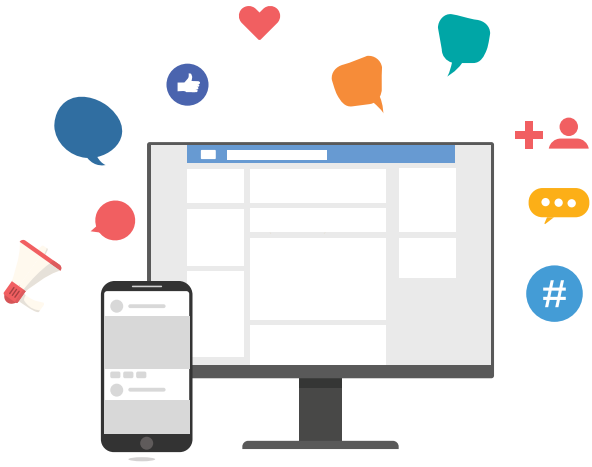
คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อร. 49/2565

4

https://bit.ly/3FVtf1B

คลิกหรือแสกนเพื่ออ่านอุทาหรณ์คดีปกครอง

CONTACT US

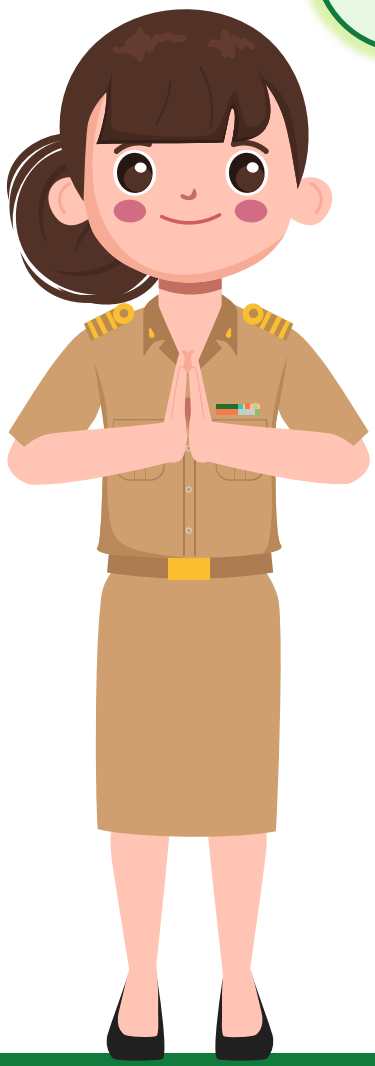

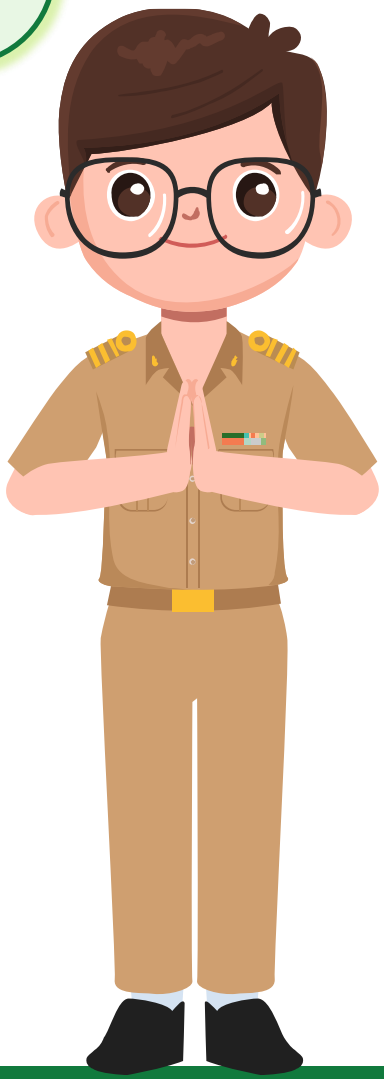
- สายด่วนศาลปกครอง: 1355
- www.admincourt.go.th
- Facebook: http://bit.ly/38A6aPq
- Line OA: https://lin.ee/4KbchEO
- Instagram: http://bit.ly/37xJduV
- Twitter: https://bit.ly/3deXHIZ
- YouTube: http://bit.ly/2V0iogv
- Google podcast: https://bit.ly/3QFHytT
- ปรึกษาคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3RzBAvO
- ยื่นฟ้องคดีปกครองออนไลน์: https://bit.ly/3By2Wgl

ขอขอบคุณภาพประกอบจาก

www.freepik.com

https://www.vecteezy.com

ที่ปรึกษา

นายประพัฒน์	ตันสุวรรณนนท์	เลขาธิการสำนักงานศาลปกครอง
นายเจตน์	สถาวรศีลพร	ที่ปรึกษาสำนักงานศาลปกครอง รักษาการในตำแหน่งรองเลขาธิการสำนักงานศาลปกครอง

คณะทำงาน

นายวิริยะ	วัฒนสุชาติ	ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมงานคดีปกครอง
นางสาวธัญธร	ปังประเสริฐ	ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนางานคดีปกครอง
นางสาวจารุณี	กิจตระกูล	พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
นางสาวจิดาภา	มุสิกธนเสฏฐ์	พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
นางพิมพ์จิต	วงศ์สุวรรณ	พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
นางสาวสุชาดา	ศรีเกลี้ยง	พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
นายวัฒนา	ขวัญสุด	พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
นางสาวสมฤทัย	วิศาลาภรณ์	พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
นางสาวกชพร	นิคมเขต	เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน